

СЛАВНА ЦЕРКВА

*Інші безкоштовні матеріали
доступні за адресою:*

<https://lsm.org/ukr>

Вочман Ні

“Живий потік”

Анахайм • 1998

© “Живий потік”, 1998

Переклад з англійської.

Англійська назва книги:
“*THE GLORIOUS CHURCH*”

Перше видання. Тираж 600 прим.

Опубліковано видавництвом “Живий потік”:
Living Stream Ministry
1853 W. Ball Road, Anaheim, CA 92804 U.S.A.
P. O. Box 2121, Anaheim, CA 92814 U.S.A.

Усі права захищені. Жодна частина цього видання не може бути репродукована або розмножена, повністю чи частково, ні в якій формі і ніякими засобами — чи то графічними, чи електронними або механічними, включаючи фотокопіювання, запис на магнітний носій та інформаційно-пошукові системи, якщо на це нема письмового дозволу видавництва.

Для розповсюджувачів у вашому регіоні:
інформацію про інші книги дивіться на останній сторінці.

Надруковано в Україні

ISBN _____

ЗМІСТ

Про авторів наших книг	5
Пояснення	8
Передмова	9
1. Божий план і Божий відпочинок	11
2. Прообраз Єви	33
3. Тіло Христове та Невіста Христова	53
4. Жінка народила чоловіко-дитя	79
5. Святе місто, Новий Єрусалим	111
Про наші видання	165

ПРО АВТОРІВ НАШИХ КНИГ

Дякуючи Господу, служіння брата Вочмана Ні та його співробітника Уїтнесса Лі Тілу Христовому є благословенням для Господніх дітей на всіх континентах землі протягом більш як шістдесяти років. Їхні праці перекладені на велику кількість мов. Наші читачі часто запитують нас про Вочмана Ні та Уїтнесса Лі. Відповідаючи на прохання читачів, ми подаємо короткі відомості про життя та діяльність цих братів.

ВОЧМАН НІ

Вочман Ні прийняв Христа в ранньому юнацькому віці.

Його служіння добре відоме шукаючим християнам. Багатьом з нас допомагають його праці про духовне життя і про відносини християнина з Ісусом Христом. Однак мало хто знає про другий аспект служіння брата Ні стосовно будування Тіла Христового та практичного пізнання церковного життя. Згідно зі Словом Божим Вочман Ні ясно та безкомпромісно заявляє, що всі віруючі в Христа повинні зійтись разом без усяких розділень і здійснювати на практиці життя Тіла Христового. Він написав багато книг про життя християнина та про церковне життя. Аж до кінця свого життя Вочман Ні був даром, що його дав Господь для проповідування Слова Божого. Провівши у в'язницях Китаю двадцять років у стражданнях заради Господа, він помер у 1972 році вірним свідком Ісуса Христа.

УІТНЕСС ЛІ

Уїтнесс Лі був співробітником Вочмана Ні. Ще в молоді роки він пережив глибоке духовне відродження і звернувся до живого

Господа, щоб служити Йому. З того часу він почав інтенсивно вивчати Біблію. Перші сім років свого християнського життя він знаходився під великим впливом Плімутських Братіїв та праць Джона Н. Дарбі. Потім він зустрів Вочмана Ні й протягом сімнадцяти років, до 1949 року, постійно був співробітником брата Ні. Наприкінці Другої світової війни, під час японської окупації, він також був кинутий до в'язниці, де страждав за своє активне служіння в Ім'я Господа. Спільне служіння та праця цих двох служителів Божих привели до значного відродження християнства в Китаї, в результаті чого Євангеліє поширювалось по країні та були утверджені сотні Церков.

У 1949 р. Вочман Ні скликав усіх своїх співробітників, котрі служили Господу в Китаї, і доручив Уїтнесу Лі продовжувати служіння за межами материкового Китаю. У наступні роки завдяки благословенню Божому на Тайвані та в Південно-Східній Азії були утверджені понад сто Церков. На даний час на шести заселених континентах світу утверджено понад 2300 Церков, не рахуючи багатьох Церков у Китаї.

У 1962 році, йдучи за водійством Господа, Уїтнес Лі переїхав до США, де він понад тридцять років служив і трудився на благо дітей Господніх. Він жив в місті Анахаймі, штат Каліфорнія, до того як у червні 1997 року він відійшов до Господа. За роки активної роботи в США він опублікував понад 300 книг.

Служіння брата Лі спрямоване на шукаючих християн, котрі прагнуть глибше дізнатися та пізнати на досвіді недосліджені багатства Христа. Крім того, його служіння розкриває нам згідно з Писанням, як пізнати Христа для будовання Церкви, яка є Тіло Його, повнота Того, Хто наповнює все у всьому. Усі віруючі в Тілі Господньому повинні брати участь у цьому служінні будовання Тіла, щоб Тіло будувало само себе в любові. Тільки при здійсненні цього будовання Господь буде вдоволений.

Найголовніша риса служіння цих братів полягає в тому, що вони проповідують істину відповідно до чистоти біблійного слова, відмовляючись від усього того, що пов'язане з частковостями богословської традиції і з особливостями, властивими різним деномінаціям. Вони вірують і проповідують, що Господь відтворює справжнє пізнання Христа і Церкви і, що Він закликає нас відійти від усіх традицій сектантства і розділення, на які така багата історія християнства, та повернутись до практики церковного життя, якою вона відкривається в Новому Завіті. Як це з'ясовується на прак-

тиці, усе, чому вчать брати Ні та Лі, має міцну основу в Священному Писанні та сприяє духовній освіті.

Нижче ми в стислій формі наводимо основні положення сповідання Вочмана Ні та Уїтнесса Лі.

1. Свята Біблія є закінчене божествене об'явлення, безпомилкове та натхнене Богом, дослівно натхнене Святим Духом.
2. Бог є єдиний Триєдиний Бог — Отець, Син і Святий Дух, — в рівній мірі співіснуючий та взаємно присутній од вічності до вічності.
3. Син Божий, тобто Сам Бог, воплотився в Людину на Ймення Ісус, народжену від діви, щоб стати нашим Викупителем і Спасителем.
4. Ісус, істинна Людина, прожив на землі тридцять три з половиною роки, щоб явити людям Бога Отця.
5. Ісус помер на хресті за наші гріхи і пролив Свою кров, щоб здійснити наше викуплення.
6. Ісус Христос через три дні після Свого поховання воскрес із мертвих і вознісся на небеса, де Бог зробив Його Господом усього.
7. Після Свого вознесіння Христос вилив Духа Божого для хрещення Своїх вибраних членів в єдине Тіло. Цей Дух у наші дні рухається по землі, щоб виказувати грішників, відроджувати вибраних Богом людей, передавати в них божествене життя і будувати Тіло Христове для Його повного вираження.
8. Наприкінці віку цього Христос повернеться, щоб судити світ, щоб забрати Своїх членів, оволодіти землею і запровадити Своє вічне Царство.
9. Святі, що перемагають, будуть царювати з Христом у Тисячолітті, а всі віруючі в Христа прилучаться до божественних благословень у Новому Єрусалимі на новому небі і на новій землі навіки.
10. Усі віруючі повинні стояти за справжню єдність Тіла Христового, не розбиваючись на секти і не поділяючись.
11. Усі віруючі повинні стояти на цьому ґрунті єдності в кожній місцевості, визнаючи та приймаючи всіх віруючих у Христа як членів Його єдиної Церкви, яка виражає себе за місцем розташування та на практиці.

ПОЯСНЕННЯ

ДО ТЕКСТІВ СВ. ПИСАННЯ

Тексти Св. Писання, головним чином взяті із “Біблії, або книг Святого Письма”, що з мови давньоєврейської та грецької на українську наново перекладена Іваном Огієнком, 1955 р.

У деяких випадках для точної передачі змісту окремих виразів перекладу використані тексти з “Нового Завіту” (новий переклад Григорія та Діани Деркачів, 1990 р.), які в тексті позначені скороченням /НЗД/.

Посилання на тексти Біблії відповідають скороченням, що прийняті в перекладі “Нового Завіту” Г. та Д. Деркачів.

ПЕРЕДМОВА

Подані нижче розділи є перекладом ряду сповіщень, зроблених братом Вочманом Ні китайською мовою для Церкви у Шанхаї і для співпрацівників, котрі перебували там на тривалому навчанні, очолюваному ним, з осені 1939 по осінь 1942 р. Ці роки були для нас часом духовних об'явлень і небесних бачень по відношенню до “глибин Божих”. Особливо підкреслювалось значення перемагаючої Церкви, славного Тіла Христового, цілковитого Його вираження, що наповнює все у всьому. Подані сповіщення надзвичайно яскраво висвітлили образи чотирьох жінок у Писанні, котрі дуже значимі: Єви у Книзі Буття, розділ 2, дружин у Посланні до ефесян, розділ 5, жінки в Об'явленні, розділ 12, і Невісти в Об'явленні, розділи 21 і 22. Розповідь про них дає повне уявлення про славу Церкву у вічному Божому плані, Церкву, що задовольняє Його бажання. Розмах поданої ними картини настільки широкий, що в цих сповіщеннях охоплюється період часу, що простягнувся від вічності в минулому до вічності в майбутньому. Зміст сповіщень відкриває та висвітлює дуже багато чого, він є настільки глибоким і ґрунтовним, що вимагає багаторазового молитвочитання з глибоким розумінням та засвоєнням у духові. Нехай, Господь, славний Голова Тіла дарує нам дух премудрості й відкриття, щоб ми могли відкрити для себе і збагнути бачення реальності Церкви, яке Він показав авторові. Наша молитва супроводжує цю книгу, і ми надіємось на те, що Бог — Отець нашого Господа Ісуса, котрий “може зробити незрівнянно більше того, чого ми просимо або про що думаємо”, здійснисть те, що відкрите у цих сповіщеннях, “діючою в нас силою”.

“Тому слава в Церкві у Христі Ісусі у всі роди, від віку до віку. Амінь”.

Уїтнесс Лі

Лос-Анджелес, Каліфорнія,
США
8 червня 1968 р.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

БОЖИЙ ПЛАН І БОЖИЙ ВІДПОЧИНОК

Тексти Писань: Бут. 1:26-2:3; 2:18-24; Еф. 5:22-32; Об.
12; 21:1-22:5

У зазначених чотирьох уривках Писання, мова йде про чотирьох жінок. Перша жінка у Книзі Буття, розділ 2, — це Єва, друга, в Посланні до ефесян, розділ 5 — це Церква, третя, в Об'явленні, розділ 12, — це жінка, побачена у видінні, четверта, в Об'явленні, розділ 21, — це жінка Агнца.

Нехай Бог подарує нам світло, щоб ми побачили, як ці чотири жінки взаємно пов'язані між собою та з Його вічним планом. Далі ми побачимо положення, котре посідає Церква, та її відповідальність, яку вона несе у цьому плані, а також здійснення переможцями Божими Його вічного задуму.

БОЖИЙ ЗАДУМ У СТВОРЕННІ ЛЮДИНИ

Чому Бог створив людину? Яким був Його задум у створенні людини?

Бог дає відповідь на ці питання у Книзі Буття 1:26 і 27. Ці два вірші дуже значимі. Вони відкривають нам, що створення людини Богом було справді видатною подією. Коли Богові знадобилося світло, Він просто сказав: “Хай станеть-

ся світло”. Коли Йому потрібне було повітря, Він сказав: “Хай буде повітря”, й все сталося у відповідності до Його слів. Однак при створенні людини це не було так просто. Для цього потрібна була нарада серед Божества. Бог сказав: “Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і хай панують над морською рибою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усею землею, і над усім плазуючим, що плазує по землі” (в. 26). Ось, що спланував Бог на Своїй божественій нараді для створення людини. Бог говорив “створімо...”, “створімо...” Ці слова являють нам обговорення, проведене Божеством. Вони показують проект людини, що мав Бог, людини, яку Він мав намір створити. Потім вірш 27 відкриває нам створення людини Богом: “І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх”. А вірш 28 говорить: “І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: “Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!”

З цих віршів ми бачимо, яку людину бажав Бог. Бог бажав людину володарюючу, людину, яка управляла б цією землею, і тоді Бог був би задоволений.

Людина, створена Богом, мала не тільки подобу Божу, але також мала і Його образ. Подоба — це дещо зовнішнє, а образ — внутрішнє. Бог хотів, щоб людина не тільки була схожою на Нього зовні, але і мала Його образ внутрішньо, з тим, щоб людина могла поділяти з Ним одні й ті самі почуття, мала той самий внутрішній рух, такий самий спосіб життя й святу природу. Бог бажав, щоб людина була подібною до Нього, щоб кожен, хто спілкується з людиною, відчув у ній Божу природу. Таким було рішення, прийняте на нараді Божества.

Як Бог створив людину? Він створив людину за образом Своїм. Бог бажав, аби людина була подібною до Нього. Цілковито очевидно, що положення людини в творінні Божому абсолютно унікальне, оскільки з-поміж усіх Божих створінь вона одна була створена за образом Божим. Людина, до якої

Бог прихилив Своє серце, цілком відрізнялась від усіх інших створених істот. Це була людина, створена за Його власним образом.

Ми помічаємо тут дещо дивовижне. У вірші 26 говорить-ся: "...створімо людину за образом *Нашим*, за подобою *Нашою*", а у вірші 27 говорить-ся: "І Бог на *Свій* образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх". У вірші 26 вжитий займенник "наш", тобто множина, а у вірші 27 — займенник "Свій", тобто однина. З точки зору граматики, якщо у вірші 26 під час наради Божества сказано: "Створімо людину за образом *Нашим*", то у вірші 27 повинно говоритись: "І Бог на *Їхній* образ людину створив". Але, як це не дивно, у вірші 27 сказано: "І Бог на *Свій* образ людину створив". Як ми можемо пояснити це? Причина полягає в тому, що у Божестві тільки одне має образ — Син. Тому, коли Божество замислювало створіння людини, було сказано, що людина мала бути створена за образом "Нашим" (оскільки Вони — одне ціле, говорить-ся: "за образом *Нашим*"), але коли Божество було у самому процесі створення людини, мовиться, що людина була створена за образом "Його". "Його" має на увазі Сина. Це переконає нас у тому, що Адам був створений за образом Господа Ісуса. Не Адам був попередником Господа Ісуса, а Господь Ісус передував йому. Отже, коли Бог створив Адама, Він створив його за образом Господа Ісуса. Саме з цієї причини говорить-ся "на *Свій* образ", а не "на *Їхній* образ".

Божий задум полягає в тому, щоб придбати групу людей, подібних до Його Сина. Читаючи Послання до римлян 8:29, ми знаходимо там задум Божий: "Бо кого Він передбачив, тих і *призначив*, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами". Бог бажає мати багато синів, і Бог бажає також, щоб усі сини були подібними до Його єдиного Сина. Тоді Його Син буде уже не єдинородним, а первородним між багатьма братами. Бог хоче придбати таку групу людей. Якщо ми побачимо це, ми усвідомимо, наскільки є цінною людина, і будемо торжествувати при кожній згадці про людину. Як Бог цінує людину! Він

навіть Сам став людиною! Божий план полягає у придбанні людини. Божий план здійсниться, коли людина буде придбана Богом.

Саме через людину здійсниться Божий план, і через людину задовольниться Його потреба! Але чого в такому разі вимагає Бог від людини, яку Він створив? Він ставить вимогу, щоб людина правила. Коли Бог створив людину, Він наперед не призначив людину до падіння. Падіння людини описане у Книзі Буття, розділ 3, а не в розділі 1. У Божому плані створення людини Він наперед не призначив людину грішити, так само як і викуплення не було наперед установлене Ним. Ми не применшуємо важливості викуплення, а тільки говоримо, що викуплення не було наперед установлене Богом. Якщо б воно було наперед установлене, то людина неминуче повинна була б грішити. За Божим планом створення людини їй було наперед установлено правити. Це відкривається нам у Книзі Буття 1:26. Тут Бог відкриває нам Своє бажання і говорить нам про таємницю Свого плану: “Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і хай панують над морською рибою і над птаством небесним, і над худобою, і над усею землею, і над усім плазуючим, що плазує по землі”. Таким був Божий задум у створенні людини.

Можливо, хтось запитає, а чому у Бога такий задум. Причина полягає в тому, що до створення людини ангел світла повстав проти Бога і став дияволом: Сатана згрішив і впав; денна зоря стала ворогом Бога (Іс. 14:12-15, American Standard Version). Тому Бог забрав Свою владу від ворога і передав її до рук людини. Бог створив людину для того, щоб людина могла правити замість Сатани. Яку достатню благодать ми бачимо у Божому створенні людини!

Бог не тільки бажає, щоб людина правила, але й виділяє певну ділянку для людського правління. Ми бачимо це у Книзі Буття 1:26: “...і хай панують над морською рибою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усею землею...” “Уся земля” — це ділянка правління людини. Бог не тільки дав людині владу над морськими рибами, небесними птаха-

ми і над худобою, але і поставив вимогу, щоб людина панувала над “усею землею”. Земля — це ділянка, яку Бог хотів передати в управління людині. Людина особливим чином взаємозв’язана з землею. Бог сконцентрував Свою увагу на землі не тільки у Своєму плані щодо створення людини, але і після створення, коли Він ясно сказав людині, що вона повинна правити над усією землею. У віршах 27 і 28 говориться: “І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх. І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: “Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею...” Бог підкреслює тут, що людина повинна “наповнювати землю” та “оволодівати нею”. Те, що людина повинна панувати над морськими рибами, небесними птахами та різними тваринами на землі, має другорядне значення. Панування людини над усім цим лише доповнює ділянку володарювання — землю.

У Книзі Буття 1:1, 2 говориться: “Напочатку Бог створив Небо та землю. А земля була пуста та порожня, і темрява була над безоднею...” Ці два вірші стають більш зрозумілими при безпосередньому перекладі з давньоєврейської мови. Мовою оригіналу вірш 1 звучить таким чином: “Напочатку створив Бог небеса і землю”. “Небеса” тут вжиті у множині і стосуються небес усіх зірок (Земля має своє небо, й усі зірки також мають своє небо). Дослівний переклад вірша 2 має такий вигляд: “І земля стала (а не “була”) пуста і порожня і темрява над безоднею...” Давньоєврейською перед словом “земля” стоїть сполучник “і”. “Напочатку Бог створив небеса і землю”. Тоді не було жодних труднощів і проблем, але після цього щось сталося, “і земля стала пуста та порожня”. Слово “була” у нашому перекладі Книги Буття 1:2 (“А земля була пуста та порожня”), і слово “стала” у Книзі Буття 19:26, коли дружина Лота стала соляним стовпом, передано одним і тим самим словом. Дружина Лота не була соляним стовпом від народження, вона ним стала. І тому зрозуміло, що земля не була пуста і порожня при створенні, вона стала пустою та порожньою пізніше. Бог створив небеса і землю, але “земля стала пуста та порожня”. Це відкриває нам, що проблема існує стосовно землі, а не небес.

Ми побачили, що земля — осереддя всіх проблем. Бог бореється саме за землю. Господь Ісус учив нас молитись: “Нехай святиться Ім’я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на *землі*” (Мт. 6:9, 10). У відповідності зі значенням оригіналу фраза “Як на небі, так і на землі” стосується усіх трьох речень, а не тільки останньої частини. Іншими словами, значення, що міститься в оригіналі, таке: “Нехай святиться Ім’я Твоє і на *землі* як на небі. Нехай прийде Царство Твоє, і на *землі* як на небі. Нехай буде воля Твоя і на *землі* як на небі”. Молитва показує нам, що на “небі” немає проблем, проблема полягає в “землі”. Після падіння людини Бог сказав змію: “На своїм череві будеш плазувати, і порох ти їстимеш у всі дні свого життя” (Бут. 3:14). Це означало, що земля повинна була стати місцем проживання змія, тією ділянкою, де він повинен був плазувати. Сфера діяльності Сатани знаходиться не на небі, а на землі. Якщо мало прийти Царство Боже, то Сатана повинен бути вигнаний; якщо воля Божа повинна бути здійснена, то вона повинна здійснитись на землі; якщо Ім’я Боже повинне святитись, то воно повинне святитись на землі. Усі проблеми зосереджені на землі.

У Книзі Буття є два слова, котрі дуже значимі. Одне з них знаходиться у Книзі Буття 1:28 — це слово “оволодівайте”, яке може бути перекладене як “підкоряйте”. Друге слово у Книзі Буття 2:15 — це “доглядати”, яке також може бути перекладене як “охороняти”, “оберігати”. З цих віршів ми бачимо, що Бог звелів людині підкоряти й оберігати землю. Довічний намір Бога полягав у тому, щоб дати землю людині як місце для її проживання. У Його намір не входило робити землю спустошеною (Іс. 45:18). Бог хотів через людину не дозволити Сатані вторгнутись на землю, але проблема полягала в тому, що Сатана знаходився тут, на землі, та мав намір і далі руйнувати її. Тому Бог хотів, щоб людина взяла назад землю з рук Сатани.

Необхідно відзначити інший момент: точно кажучи, Бог вимагав від людини взяти назад не тільки землю, але і небо, що відноситься до землі. У Писанні є різниця між “небеса-

ми” і “небом”. “Небеса” — це те місце, де заснований престол Божий, де Бог здійснює Свою владу, тим часом як “небо” в Писанні іноді означає небо, пов’язане з землею. Саме це небо Бог також бажає відтворити (Об. 12:7-10).

Дехто може спитати, чому Бог Сам не кине Сатану в безодню або вогняне озеро? Наша відповідь така: Бог може це зробити, але Він не хоче це зробити Сам. Ми не знаємо, чого Він не бажає зробити це Сам, але ми знаємо, яким чином Він збирається це зробити. Бог хоче використати людину, щоб розправитись зі Своїм ворогом, і для цієї цілі Він створив людину. Бог хоче, щоб створіння мало справу з творінням. Людина, яку Він створив, використовується Ним для цього.

Прочитаймо ще раз Книгу Буття 1:26: “І сказав Бог: “Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і хай панують над морською рибою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усею землею...” Здається, що на цьому речення закінчене, але додана ще одна фраза: “і над усім плазуючим, що плазує по землі”. Тут ми бачимо, що плазуни займають досить значне положення, якщо Бог говорив про них після того, як сказав “над усею землею”. Тут мається на думці, що для володарювання людини над усією землею не можна залишити поза увагою плазунів, оскільки ворог Бога втілений у них. Змій у Книзі Буття, розділ 3, і скорпіони в Євангелії від св. Луки, розділ 10, є плазуючими гадами. Присутніми є не тільки змії, що представляє Сатану, але також і скорпіони, що представляють грішних і нечистих злих духів. Зоною панування і змія, і скорпіона є земля. Усі проблеми зосереджені на землі.

Внаслідок цього ми повинні розрізняти роботу по спасінню душ і Божу роботу. Часто робота по спасінню душ не обов’язково є Божою роботою. Спасіння душ вирішує проблему людини, а Божя робота полягає в тому, щоб людина здійснювала владу і володарювала над усім сущим, створеним Богом. Богові потрібна влада у Своему творінні і Він вибрав людину, щоб вона була цією владою. Якби ми знаходились тут ради самих себе, просто як люди, тоді всі наші

шукання і надія полягали б у тому, щоб любити Господа більше, і бути більше святими, більш ревними і спасати більше душ. Ці прагнення насправді добрі, але вони надто орієнтовані на людину. Вони стосуються тільки людської користі; Божа робота і Божа потреба цілковито випали з поля зору. Ми повинні розуміти, що у Бога є Своя власна потреба. Ми перебуваємо на цій землі не просто для людської потреби, а більшою мірою для Божої потреби. Ми дякуємо Богові, що Він ввірив нам служіння примирення, але навіть якби ми спасли всі душі в світі, ми б ще не виконали Божої роботи, не задовольнили б Божої вимоги. Коли Бог створив людину, Він говорив про те, що Йому потрібно. Він відкрив Свою потребу в тому, щоб людина здійснювала владу і управляла Його створінням. Правити для Бога — це не маловажна річ, а значне діло. Богові потрібні люди, яким Він може довіряти і які не підведуть Його. Це є Божою роботою і це те, що Бог бажає придбати.

Ми повною мірою оцінюємо благовісницьку роботу, але якщо вся наша діяльність складається тільки з благовіствування та спасіння душ, то ми не примусимо Сатану зазнати остаточної поразки. Якщо людина не забере назад землю з рук Сатани, вона не досягне Божого задуму при створенні людини. Часто спасіння душ служить лише добробуту людини, а боротьба з Сатаною іде на благо Богові. Спасати душі — означає задовольнити людську потребу, а розправитись із Сатаною — означає задовольнити Божу потребу.

Брати і сестри, за це ми повинні заплатити. Ми знаємо, як говорять демони. Одного разу злий дух сказав: “Ісуса я знаю, і Павло мені відомий, а ви хто такі?” Проблема полягає в тому, чи втече при зустрічі з вами демон чи ні? Це правда, що ми повинні заплатити за благовіствування певну ціну, але значно більша ціна має бути сплачена нами, щоб розправитися з Сатаною.

Це не є темою сповіщення або вчення. Це вимагає нашої практики, і ціна цього надзвичайно висока. Якщо ми повинні бути людьми, котрих Бог використовує для повалення усього заподіяного Сатаною і влади Сатани, то наскільки

беззаперечно і абсолютно ми повинні слухатись Господа! Це не так важливо, якщо у чомусь іншому ми деякою мірою зберігаємо самих себе, але коли ми боремося з Сатаною, ми не повинні залишити собі ані п'яді землі. Ми можемо дотримуватись чогось від себе при вивченні Писання, благовітствування, допомагаючи Церкві чи братам, але коли ми розправляємось із Сатаною, наше “я” повинно бути повністю відкинуто. Ми ніколи не можемо зрушити з місця Сатану, якщо наше “я” зберігається. Нехай Бог відкриє наші очі, щоб ми побачили, що заради Його задуму ми повинні цілком і повністю бути для Нього. Двоєдушна людина ніколи не зможе розправитись із Сатаною. Нехай Бог прорече це слово у наші серця.

НЕЗМІННИЙ ЗАДУМ БОГА

Бог хотів, щоб людина правила для Нього на землі, та людина не здійснила задуму Бога. У Книзі Буття, розділ 3, сталось падіння та увійшов гріх. Людина потрапила під владу Сатани, і здавалось, що все прийшло до краю. Здавалось, Сатана отримав перемогу і переміг Бога. Та крім уривка з Книги Буття, розділ 1, в Писанні є ще два місця, що стосуються цієї проблеми. Це Псалом 8 і Послання до євреїв, розділ 2.

Псалом 8 показує нам, що Божий задум і Його план ніколи не змінювались. Після падіння людини воля Божа та Його вимога стосовно людини залишились тими самими, без будь-яких змін. Його воля у Книзі Буття, розділ 1, коли Він створив людину, все ще залишається в силі, незважаючи на гріхопадіння людини. Хоча, Псалом 8 був написаний після падіння людини, псалмоспівець все ще міг прославляти. Його погляд був спрямований на Книгу Буття, розділ 1. Святий Дух не забув Книгу Буття, розділ 1, Син не забув Книгу Буття, розділ 1, і Сам Бог не забув Книгу Буття, розділ 1.

Розгляньмо зміст цього псалма. У вірші 2 говориться: “Господи, Боже наш! Яке величне Ім'я Твоє по всій землі!”

/НЗД/. Кожен, хто натхнений Святим Духом, вимовить такі слова: “Яке величне Ім’я Твоє по всій землі!” Хоча, деякі люди паплюжать і відкидають Ім’я Господа, псалмоспівець все-таки на весь голос заявляє: “Господи, Боже наш! Яке величне Ім’я Твоє, по всій землі!” Він не сказав: “Ім’я Твоє дуже величне”. “Дуже величне” відрізняється за значенням від “яке величне”. “Дуже величне” означає, що я, псалмоспівець, все ж таки можу описати цю велич, у той час як “як величне” означає, що я можу написати псалом, але у мене немає ні слів, ні знання, щоб висловити, наскільки величне Ім’я Господа. Тому я лише можу сказати: “Господи, Боже наш! Яке величне Ім’я Твоє по всій землі!” Ім’я Його не просто величне, воно величне “по всій землі”. Вжитий тут вираз — “по всій землі”, — той самий, що і в Книзі Буття 1:26 — “над усею землею”. Якщо ми знаємо Божий план, то щоразу, читаючи слово “людина” або “земля”, ми повинні відчувати в собі биття наших сердець.

Далі у вірші 2 говориться: “З уст дітей і немовлят Ти учинив хвалу заради ворогів Своїх, щоб зробити безмовним ворога і месника” /НЗД/. Діти і немовлята у цьому випадку відносяться до людини; у цьому вірші підкреслюється використання людини Богом для розправи з ворогом. Господь Ісус навів цей вірш у Євангелії від св. Матвія 21:16: і “З уст немовлят і грудних дітей Ти вчинив хвалу” /НЗД/. Ці слова означають, що Сатана може робити все, що в його силах, але Бог не обов’язково повинен Сам розправитися з ним. Бог використовує грудних дітей і немовлят, щоб покінчити з ним. Що можуть зробити грудні діти та немовлята? Тут говориться: “З уст немовлят і грудних дітей Ти вчинив хвалу”. Бажання Бога полягає у тому, щоб знайти людей, здатних величати; ті, хто здатний величати, є ті, хто може розправитись із ворогом.

З третього до восьмого вірша псалмоспівець говорить: “Коли дивлюсь на Твої небеса, творіння рук Твоїх, на місяць і зорі, які Ти створив, то що *таке* людина, що Ти пам’ятаєш про неї, і син людський, про якого Ти згадуєш? Однак Ти створив чоловіка мало чим меншим від ангелів, і увінчав

його славою і честю. Ти наставив його володарем над творінням рук Твоїх; Ти все поклав під управління його: усіх овець і биків, а також і диких звірів; птахів і рибу, і все, що живе в морі” /НЗД/. Якби ми писали цей псалом, то, можливо, ми додали б тут у дужках: “Шкода, що людина упала, згрішила і була вигнана з Єденського саду! Не може більше людина досягти цього”. Але дякувати Богові, у серці псалмоспівця не було такої думки. В очах Бога земля ще може бути повернута, положення, дане людині Богом, ще існує, і все ще залишається в силі Його доручення людині знищити діло диявола. Ось чому, починаючи з вірша 2, псалмоспівець знову розповідає ту ж саму давню історію, зовсім не звертаючи уваги на Книгу Буття, розділ 3. Це визначна риса Псалма 8. Задум Бога стосовно людини полягає в тому, щоб вона правила. Чи гідна цього людина? Звичайно ж, ні! Але оскільки Божий задум полягає у тому, щоб людина правила, то людина, безумовно, буде правити.

У вірші 9 псалмоспівець повторює: “Господи, Боже наш! Яке величне Ім’я Твоє по всій землі!” Він переходить відразу до величання, ніби він навіть не знає про падіння людини. Незважаючи на те, що Адам згрішив і Єва також згрішила, вони ніколи не могли протистояти Божому плану. Людина може впасти і може грішити, але людина не може звергнути волю Божу. Навіть після падіння людини воля Божа щодо неї залишилась тією самою. Бог як і раніше, вимагає, щоб людина скинула владу Сатани. О, який Він незмінний, наш Бог! Він непохитний і ніколи не відхиляється від Свого шляху. Ми повинні розуміти, що Бог ніколи не може бути звергнутий. У цьому світі є люди, що зазнали багато тяжких ударів, але немає нікого, хто, подібно Богу, щодня зазнавав би стількох нападів і приймав би на Себе стільки ударів. Але Його воля ніколи не була зламана. Яким Бог був до падіння людини, таким Він і залишився після падіння людини та входження гріха у світ. Його рішення, утверджене у минулі часи, залишається в силі аж донині. Він завжди незмінний.

У Книзі Буття, розділ 1, мова йде про волю Божу при створенні всього створеного; Псалом 8 говорить про волю Божу

після падіння людини; у Посланні до євреїв, розділ 2, говорить про волю Божу у викупленні. Звернімося тепер до Послання до євреїв, розділ 2. Ми побачимо, що в перемозі викуплення Бог, як і раніше, бажає, щоб людина отримала владу і таким чином розправила із Сатаною.

У віршах з 5 до 8а автор говорить: “Бо Він не піддав Анголам світ майбутній, що про нього говоримо. Але хтось десь засвідчив був, кажучи: “Що є чоловік, що Ти пам’ятаєш про нього, і син людський, якого відвідуєш? Ти його вчинив мало меншим від Анголів, і честю й величністю Ти вінчаєш його, і поставив його над ділами рук Своїх, усе піддав Ти під ноги йому!” (процитовано з Псалма 8). А коли Він піддав йому все, то не залишив нічого йому непідданого”. Усе повинно бути підкорене людині. Бог замислив це з самого початку.

Але поки що цього не сталось. Автор продовжує: “А тепер ще не бачимо, щоб піддане було йому все. Але бачимо Ісуса, мало чим уменшеним від Анголів...” (в. 8в-9а). Ісус є Особою, підходящою для поданої тут ситуації. У Псалмі 8 говорить, що Бог трохи применшив людину перед ангелами, але тут апостол замість слова “людина” написав слово “Ісус”. Він пояснив нам, що “людина” стосується Ісуса. Саме Ісус був трохи применшений перед ангелами. Ним здійснене викуплення людини. Бог довічно замислив, що людина повинна бути трохи применшена перед ангелами, повинна бути увінчана і наділена владою над усім Його створінням. Він мав намір дати людині владу від Свого Імені, щоб вигнати ворога Божого з землі та неба, що відноситься до землі. Він бажав, щоб людина знищила всю владу Сатани. Але людина упала і не зайняла положення, що дозволяло їй правити. Тому прийшов Господь Ісус і прийняв на Себе тіло з плоті й крові. Він став “останнім Адамом” (1 Кор. 15:45).

У заключній частині вірша 9 говорить: “...щоб за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх”. “За всіх” може бути перекладено з грецької як “за все”. Народження Господа Ісуса, людське життя Господа Ісуса, а також викуплення Господа Ісуса показують нам, що Його викупляюча робота була здійснена не тільки для людини, але і для всього ство-

реного. Сюди входить усе створіння (крім ангелів). Господь Ісус займає два положення: для Бога Він був чоловіком на початку, тим чоловіком, котрого Бог призначив з самого початку, а для людини Він є Спасителем. Спочатку Бог доручив людині правити і скинути Сатану. Господь Ісус є цим чоловіком, і цей чоловік тепер поставлений царювати! Алілуя! Такий чоловік скинув владу Сатани. Він той чоловік, котрий потрібен Богові та якого Бог бажає придбати. З іншого боку, Він є чоловіком стосовно нас. Він — наш Спаситель, Той, Хто вирішив за нас проблему гріха. Ми згрішили і впали, і Бог зробив Його умилюючим за нас. Більше того, Він не тільки став умилюючим за нас, але і поніс осуд за все створіння. Це доводиться розривом завіси у Єврейській Святилищі. У Посланні до євреїв, розділ 10, говориться, що завіса у Єврейській Святилищі означає тіло Господа Ісуса. На завісі були вишиті херувими, що уособлюють усе створене. Отже, тіло Господа Ісуса вмістило в себе усе створіння. У час смерті Господа завіса була роздerta надвоє, від верху до низу. В результаті одночасно були розідрані вишиті херувими. Це відкриває нам, що смерть Господа Ісуса містила засудження усього створіння. Він скуштував смерть не тільки за всіх, але і “за все”.

Вірш 10 (Євр. 2:10) продовжує: “Бо належало, щоб Той, що все ради Нього й усе від Нього, Хто до слави привів багатьох синів...” Усе для Нього і через Нього, усе для Нього і через Нього. Бути для Нього означає належати Йому; бути через Нього означає бути за допомогою Його. Слава Богу, Він не змінив Свого задуму у творінні! Що Бог приписав при створенні, те залишилось приписом після падіння людини. Та у викупленні Його задум залишився попереднім. Бог не змінив Свого задуму у зв'язку з падінням людини. Слава Богові, Він приводить багатьох синів у славу! Він прославляє багатьох синів. Бог задумав придбати групу нових людей, що мають подобу та образ Його Сина. Оскільки Господь Ісус є представником людей, то решта буде подібною до Нього і разом з Ним увійде у славу.

Як це буде здійснено? У вірші 11 говориться: “Бо Хто освячує, і ті, хто освячується — усі від Одного”. Хто Він —

Той, Хто освячує? Це — Господь Ісус. А хто ті, що освячуються? Це ми. Ми можемо прочитати цей вірш так: “Господь Ісус, Хто освячує нас, і ми, кого освячують, усі — від Єдиного”. Господь Ісус і ми всі були народжені від одного Отця. Ми всі походимо з одного джерела і маємо однакове життя. У нас є один і той самий населяючий нас Дух та один і той самий Бог, який є наш Господь і наш Отець, тому “...не соромиться Він звати братами їх”. Слово “Він” у цьому вірші відноситься до нашого Господа Ісуса, а слово “їх” — до нас. “Не соромиться Він звати братами їх”, тому що Він від Отця, і ми також від Отця.

Ми є багатьма синами Бога, і в результаті Бог приведе нас у славу. Викуплення не змінило задуму Бога. Навпаки, воно здійснило задум, не виконаний у творінні. Довічний задум Бога полягав у тому, що людина повинна була правити, особливо над землею, але, на жаль, людина не змогла цього зробити. Однак падіння першої людини не викликало кінця всього. Те, чого Бог не отримав від першої людини, Адама, Він отримає від другої людини — Христа. Оскільки Бог приписав людині управляти землею та відтворити землю і оскільки Бог визначив, що створіння, — людина повинна знищити створіння — Сатану, відбулося знаменне народження у Віфлеємі. Ось чому Господь Ісус прийшов, щоб стати людиною. Він зробив це навмисне, і Він став дійсною людиною. Ми бачили, що перша людина не здійснила Божий задум, а згрішила і упала. Вона виявилась не тільки нездатною відтворити землю, але і сама була захоплена Сатаною. Вона не тільки не змогла правити, але сама опинилась у владі Сатани. У Книзі Буття, розділ 2, йде мова про те, що людина була зроблена з пороку, а Книга Буття, розділ 3, зазначає, що порох повинен стати їжею змія. Це означає, що упала людина стала їжею Сатани. Людина не могла більше боротися з Сатаною, з нею було покінчено. Що можна було зробити у такому разі? Чи означало це, що Бог ніколи не міг би здійснити Свій вічний задум, що Він ніколи не зміг би придбати те, чого бажав? Чи означало це, що Бог ніколи не зміг би відтворити землю? Ні! Він послав Свого Сина, щоб Той

став людиною. Господь Ісус є істинним Богом, але Він і дійсна людина.

У всьому світі є принаймні одна людина, що вибирає Бога, людина, котра може сказати: “Князь світу цього... в Мені він нічого не має”. Іншими словами, в Господі Ісусі немає і сліду князя світу цього. Ми повинні особливо відзначити, що Господь Ісус прийшов у цей світ, щоб стати людиною, а не Богом. Богу потрібна була людина. Якщо Бог Сам збирався розправитися з Сатаною, це було б надто просто. Через секунду Сатана б упав. Але Бог не хотів робити цього Сам. Він хотів, щоб із Сатаною розправилась людина. Він задумав, що створіння повинно покінчити із створінням. Коли Господь Ісус став людиною, Він зазнав спокуси як людина і пройшов через усі випробування людини. Нині Він вознесений на небо і сів по правиці Бога. Ця людина прославлена. Послання до євреїв, розділ 2, показує нам, що Він прийшов не для того, щоб придбати славу як Бог, а щоб отримати славу як людина. Ми не маємо на увазі те, що у Нього не було слави Бога, але ми хочемо сказати, що Послання до євреїв, розділ 2, говорить не про ту славу, яку Він мав як Бог. Це був той самий Ісус, котрий був трохи применшений перед ангелами, котрий, зазнавши смерті, був увінчаний славою та честю. Наш Господь вознісся як людина. Нині як людина Він зійшов на небеса. У майбутньому з’явиться багато людей, які потраплять туди. Нині на престолі сидить людина. Колись буде багато людей, що сидітимуть на престолі. Це безперечно так.

Коли Господь Ісус був воскресений, Він вклав Своє життя в нас. Віруючи в Нього, ми отримуємо Його життя. Ми всі стаємо синами Божими і як такі належимо Богові. Оскільки ми маємо це життя всередині нас, нам як людям Бог може доручити виконання Свого задуму. Тому сказано, що Він приведе багатьох синів у славу. Правити — означає бути прославленим, бути прославленим — означає правити. Коли багато синів одержать владу і знову придбають землю, вони будуть переможно приведені у славу.

Нам не слід вважати, що задум Бога обмежується лише спасінням нас від пекла, для насолодження благословення-

ми небесними. Ми повинні пам'ятати, що Бог хоче, щоб людина прийшла на зміну Його Сину і здійснила Його владу на землі. Бог хоче здійснити щось, але Він не зробить цього Сам; Він хоче, щоб це зробили ми. Коли ми зробимо це, Бог здійснить Свій задум. Бог бажає отримати групу людей, які зроблять Його роботу на землі, щоб Бог міг правити на землі через людину.

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК МІЖ ВИКУПЛЕННЯМ І ТВОРІННЯМ

Нам необхідно звернути увагу на взаємозв'язок між викупленням і творінням. Ніяким чином ми не повинні вважати, що Біблія говорить тільки про викуплення. Дяка Богові, що, крім викуплення, у Біблії є і творіння. Бажання серця Божого виражено у творінні. Божя ціль, Божий план і Божя наперед призначена воля стали відомі у Його творінні. Творіння розкриває вічний задум Божий. Творіння показує нам, чого насправді бажає Бог.

Викуплення не може бути вищим за своїм положенням, ніж творіння. Що таке викуплення? Викуплення є відтворенням того, що Бог не отримав шляхом творіння. Викуплення не приносить нам нічого нового. Воно лише повертає нам те, що уже належало нам. Через викуплення Бог досягає Свого задуму у творінні. Викупити — означає повернути і відтворити. Створити — означає визначити і розпочати. Викуплення — це щось, що відбувається після, для того, щоб Божий задум у творінні міг бути виконаний. О, нехай діти Господні не нехтують творінням, вважаючи, що викуплення — це все. Викуплення стосується нас. Воно приносить нам користь, спасає нас і приводить нас до вічного життя. Творіння ж стосується Бога та Божого діла. Наш зв'язок з викупленням приносить користь людині, у той час як наш зв'язок із створінням служить домоврядуванню Божому. Хай Бог зробить щось нове на цій землі, щоб людина не тільки зосереджувалась на Євангелії, але йшла і далі цього та піклувалась про Божу роботу, Божі діла, Божий план. Якщо ми

не християни, ця справа іде по-іншому. Але оскільки ми стали християнами, ми повинні не тільки скористатись викупленням, але також здійснити Божий задум у творінні. Без викуплення ми ніколи не зможемо бути зв'язаними з Богом. Та, отримавши спасіння, ми повинні запропонувати самих себе Богові для досягнення тієї цілі, заради якої Він створив людину. Якщо ми приділяємо увагу тільки євангелію — це лише половина справи. Бог вимагає другої половини, щоб людина могла правити для Нього на землі та не дозволила б Сатані більше залишатись тут. Виконання цього також вимагається і від Церкви. Послання до євреїв, розділ 2, показує нам, що викуплення призначене не тільки для прощення гріхів і спасіння людини, але і для повернення людини назад до задуму створіння.

Викуплення можна порівняти з долиною між двома вершинами. Спускаючись з однієї вершини і піднімаючись на другу, людина зустрічає викуплення у найнижчій частині долини. Викупити означає просто запобігти подальшому падінню людини та піднести її. З одного боку, Божа воля вічна та непохитна і не знає відступу, щоб міг бути досягнутий задум створіння. Але з другого боку, щось відбулось. Людина упала, людина відійшла від Бога і відстань між нею та вічним задумом Бога ставала дедалі більшою. Воля Божа від вічності до вічності представляє собою пряму лінію, але з моменту свого падіння людина не була здатна дотримуватись її. Слава Богові, що є ліки під назвою викуплення. З приходом викуплення людині немає потреби опускатись ще нижче. Після викуплення людина міняється і починає підніматись. У міру підняття людини прийде день, коли її воля знову зіткнеться з цією прямою лінією. День, коли ми досягнемо цієї лінії, і є днем приходу Царства.

Ми дякуємо Богові, що у нас є викуплення. Без нього ми заглиблювалися б дедалі глибше, ми пригнічувалися би Сатаною дедалі сильніше, доки зовсім не втратили б можливість піднятись. Слава Богові, що завдяки викупленню ми повернулись до вічного Божого задуму. Те, що Бог не знайшов у творінні, і те, що людина втратила в падінні, цілком відтворене у викупленні.

Ми повинні просити Бога розкрити нам очі, щоб побачити зроблене Ним, щоб у нашому житті та нашій роботі міг відбутись дійсний поворот. Якщо наша робота обмежується тільки спасінням інших, ми все одно зазнаємо невдачі, ми не зможемо задовольнити серце Бога. І викуплення, і творіння призначені для здобуття слави і скинення сили диявола. Проголошуймо Богу любов і владу при баченні гріха та падіння людини, але в той же час ми повинні здійснювати духовну владу для скинення сили диявола. Церква має подвійне доручення: свідчити про Христове спасіння та свідчити торжество Христа. З одного боку, Церква призначена для принесення користі людині, з другого боку, вона приводить до поразки Сатани.

БОЖИЙ ВІДПОЧИНОК

За всі шість днів, протягом яких Бог працював, створення Ним людини займало особливе місце. Уся Його робота протягом шести днів була спрямована на це. Його справжньою метою було створення людини. Для того, щоб зробити це, Бог повинен був спочатку виправити зруйновану землю та небо (у Книзі Буття 2:4 (букв.) читаємо: “Це ось походження небес і землі, коли створено їх, у той день, як Господь Бог створив землю та небо”). “Небес і землі” тут стосується творіння напочатку, оскільки в той час саме небеса були створені спочатку, а потім сталася земля. Та друга частина — “як Господь Бог створив землю та небо” — указує на виправлення та відтворення, бо в цьому випадку земля передувала небу). Саме після того, як Бог відтворив зруйновану землю і небо, Він створив людину за Своїм планом. Після шостого дня настав день сьомий, і в цей день Бог відпочивав від Своєї роботи.

Після роботи настає відпочинок: спочатку повинна бути робота, а після неї йде відпочинок. Більш того, робота повинна бути закінчена до повного задоволення і тільки після цього може бути який би то не був відпочинок. Якщо робота не завершена повністю і задовільно, розуму або серцю не

може бути спокою. Тому той факт, що Бог відпочивав після шести днів творіння, не повинен бути недооцінений нами. Для Бога відпочинок — це важлива справа. Перед відпочинком Йому було необхідно виконати певне завдання. Якою великою повинна бути сила, що привела такого Бога Творця до відпочинку! Щоб спонукати до відпочинку такого Бога, що має дуже великі плани і котрий сповнений життя, потрібна величезна сила.

Книга Буття, розділ 2, показує нам, що Бог відпочивав на сьомий день. Що привело Бога до відпочинку? Наприкінці Книги Буття, розділ 1, розповідається про те, що було причиною цього: “І побачив Бог усе, що вчинив. І ото — вельми добре воно!”

Бог відпочивав сьомого дня. Але до сьомого дня у Нього була робота, котру треба було зробити, а перед цією роботою у Нього був задум. У Посланні до римлян, розділ 11, мова йде про помисли Господні, Його потреби та Його дороги. У Посланні до ефесян, розділ 1, говориться про таємницю Його волі, Його благовоління та Його вічний задум. У Посланні до ефесян, розділ 3, також говориться про Його вічний задум. Грунтуючись на цих місцях у Писанні, ми приходимо до висновку, що Бог є не тільки Богом, котрий працює, але і Богом, котрий задумує та планує. Коли Бог мав бажання працювати, Він приступав до роботи; Він працював, тому, що бажав працювати. Коли Він був задоволений Своєю роботою, Він відпочивав. Якщо ми бажємо узнати Божу волю, Його план, Його благовоління, Його задум, нам досить поглянути на те, що примусило Його відпочивати. Якщо ми бачимо, що після чогось Бог відпочиває, то ми можемо знати, що Він здійснив те, чого Він споконвічно домагався. Людина також не може відпочивати після тієї роботи, яка не принесла їй задоволення. Вона повинна отримати бажане і після цього вона відпочиває. Ми не повинні поверхово розцінювати цей відпочинок, оскільки значення його дуже велике. Бог не відпочивав протягом перших шести днів, але на сьомий день Він відпочив. Його відпочинок показує нам, що Бог здійснив бажання Свого серця. Він зробив дещо, що дозволило Йому зрадіти. Отже, Він міг відпочити.

У Книзі Буття 1:31 говориться: “І побачив Бог усе, що вчинив. І ото [або споглядай], — вельми добре воно!” Ми повинні відмітити слово “споглядати”, вжите тут. Яке його значення? Придбавши якусь річ, яка приносить нам особливу радість, ми із задоволенням крутимо її в руках і уважно розглядаємо з усіх боків. Це і є значення слова “споглядати”. Бог не просто побіжно “оглянув” усе, що Він створив, і побачив, що це вельми добре. Імовірніше, Він “споглядав” усе, що Він створив, і побачив, що це було дуже добрим. Нам необхідно відзначити, що Бог оглядав при створенні все, що Він зробив. Слово “відпочинок” є свідченням того, що Бог був задоволений, що Він отримав насолоду від того, що зробив. Воно говорить про те, що Божий задум був виконаний, і Його благовоління цілком здійснилось. Його робота була виконана так добре, що її не можна було покращити.

З цієї причини Бог заповідав ізраїльтянам дотримуватися суботства у всіх поколіннях. Богові було потрібне щось, Він шукав чогось для Свого задоволення, і Він досяг цього, тому Він відпочивав. У цьому полягає значення суботства. Це не означає, що людина повинна купувати менше речей або пройти менше кілометрів. Суботство говорить нам про те, що у Бога було сердечне бажання, потреба бути задоволеним Собою, і робота мусить бути здійснена для виконання Його сердечного бажання та потреби. Тепер, коли Бог отримав бажане, Він відпочиває. Річ не в певному дні. Це говорить нам, що Бог здійснив Свій план, досяг Своєї мети й удовольнив Своє серце. Бог є Той, Хто вимагає вдовolenня, і Він Той, Хто може бути вдоволений. Отримавши бажане, Бог відпочиває.

Що ж принесло Богу відпочинок? Що ж дало Йому таке задоволення? За шість днів творіння з’явилися світло, повітря, зелень, трави, дерева; виникли сонце, місяць і зорі, з’явилися риби, птахи, худоба, плазуни і тварини. Але все це не принесло Богу відпочинку. Нарешті, з’явилась людина, і Бог відпочив від усієї Своєї роботи. Усе створіння до людини мало підготовчий характер. Усі сподівання Бога були зосереджені на людині. Коли Бог придбав людину, Він був задоволений і відпочив.

Прочитаймо ще раз Книгу Буття 1:27, 28: “І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх. І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: “Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!” А тепер прочитаймо Книгу Буття 1:31 заодно з Книгою Буття 2:3: “І побачив Бог усе, що вчинив. І ото, — вельми добре воно... І поблагословив Бог день сьомий, і його освятив, бо в нім відпочив Він від усієї праці Своєї, яку, чинячи, Бог був створив”. У Бога був задум, і цей задум полягав у придбанні людини, що має владу правити над землею. Тільки здійснення цього задуму могло задовольнити Боже серце. Якби це було зроблено, усе було б добре. На шостий день Божий задум був здійснений. “І побачив Бог усе, що вчинив. І ото, — вельми добре воно... і відпочив у дні сьомому від усієї праці Своєї”. Божий задум і сподівання були досягнуті. Він міг спинитись і відпочити. Основою Божого відпочинку була людина, котра повинна була правити.

Розділ другий

ПРООБРАЗ ЄВИ

У творінні були створені двоє: Адам і Єва. Обоє вони були людськими істотами, але кожен з них був прообразом різних речей. У Першому посланні до коринфян, розділ 15, говориться про те, що Адам був прообразом Господа Ісуса, а в Посланні до римлян, розділ 5, говориться, що Адам був образом людини, яка повинна була прийти. Цим Адам наперед знаменував Христа, він зображував Христа. Іншими словами, усе, що задумав Бог в Адамі, повинно було бути досягнуто у Христі.

Але, крім Адама, у творінні була також і жінка — Єва. Бог дуже детально розповів про створення цієї жінки у Книзі Буття, розділ 2, а коли ми звертаємось до Послання до ефесян, розділ 5, воно чітко говорить нам, що Єва є прообразом Церкви. Отже, ми бачимо, що частина вічної Божої волі здійснюється через Христа, а друга — через Церкву. Тому, для того, щоб зрозуміти, як Церква може здійснити Божу волю на землі, ми повинні йти від Єви. Завдання цієї книги полягає не в обговоренні прообразу, представленого Адамом, тому ми не будемо розглядати тут це питання. Головна увага приділена Єві. Тут ми концентруємо нашу увагу не на роботі Христа, а на положенні, що займає Церква щодо цієї роботи.

Читаючи Книгу Буття 2:18-24 і Послання до ефесян 5:22-32, ми знаходимо в обох місцях згадку про жінку. Жінка є у Книзі Буття, розділ 2, і також жінка є в Посланні до ефесян,

розділ 5. Перша жінка — це знак, що служить прообразом Церкви, а друга жінка є реальністю першої. Перша жінка була задумана Богом до заснування світу і з'явилась до падіння, в той час як друга жінка була також задумана до заснування світу, але була розкрита після падіння. Хоч одна з'явилась до падіння, а друга після, в очах Бога між ними немає різниці: Церква — це Єва у Книзі Буття, розділ 2. Бог створив Адама, щоб він став прообразом Христа. Бог також створив Єву, щоб вона була прообразом Церкви. Намір Божий повинен бути здійснений не тільки Христом, але також Церквою. У Книзі Буття 2:18 Господь Бог сказав: “Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створімо (досл.) йому поміч, подібну до нього”. Задум Бога у створенні Церкви полягає в тому, щоб вона могла бути помічником Христу. Христос один складає лише половину. Має бути інша половина, якою є Церква. Бог сказав: “Не добре, щоб бути чоловіку самотнім”. Це означає, що в очах Бога одного Христа ще не досить. Книга Буття 2:18-24 повторює події шостого дня творіння. На шостий день Бог створив Адама, та після цього, здається, Він поміркував трохи і сказав: “Ні, не добре, щоб бути чоловіку самотнім...”, таким чином Він створив Єву для Адама. На цьому скінчились події Книги Буття, розділ 1, і ми бачимо такий запис: “І побачив Бог усе, що вчинив. І ото [букв. споглядай], — вельми добре воно!” З цього ми розуміємо, що тільки Адама або, можна сказати, одного Христа недостатньо для того, щоб серце Бога отримало задоволення. Разом з Богом повинна бути також Єва, тобто Церква. Тоді Його серце буде вдоволене.

Господь Бог сказав: “не добре, щоб бути чоловіку самотнім”. Іншими словами, Бог бажав мати і Адама, і Єву. Його намір полягає в тому, щоб мати переможного Христа плюс переможну Церкву; Христа, котрий подолав учинене дияволом, плюс Церкву, яка скинула вчинене дияволом. Його намір — мати правлячого Христа і правлячу Церкву. Ось що спланував Бог для Свого благовоління, і Він здійснив це для Свого задоволення. Оскільки Бог бажав зробити це, то це зроблено. Бог бажав мати Христа, також Бог бажав мати

Церкву, котра абсолютно подібна до Христа. Бог бажав не тільки, щоб Христос правив, але щоб і Церква правила разом з Ним. Навіть у славі Христу все ще потрібен помічник. У битві Христу потрібен помічник і у славі також потрібен помічник. Бог вимагає від Церкви, щоб вона була такою самою, як Христос, з усіх точок зору. Бог бажає саме цього — щоб у Христа був помічник.

ЄВА ВИЙШЛА З АДАМА

Адамові потрібен був помічник. Що ж тоді зробив Бог, щоб задовольнити Його потребу? Спочатку в Книзі Буття 2:19 і 20 ми читаємо: “І вчинив Господь Бог із землі всю польову звірину, і все птаство небесне, і до Адама привів, щоб побачити, як він їх кликатиме. А все як покличе Адам до них, до живої душі — воно ймення йому. І назвав Адам імена всій худобі, і птаству небесному, і всій польовій звірині. Але Адамові помочі Він не знайшов, щоб подібна до нього була”. Бог привів до Адама всіляку душу живу, проте Адам не побачив нікого, хто став би його помічником. Усі живі істоти, зроблені з землі, не могли бути помічником Адамові.

Тому “вчинив Господь Бог, що на Адама спав міцний сон, — і заснув він. І Він узяв одне з ребер його, і тілом закрив його місце. І перетворив Господь Бог те ребро, що взяв із Адама, на жінку, і привів її до Адама. І промовив Адам: “Оце тепер вона — кість від костей моїх, і тіло від тіла мого. Вона чоловіковою [тобто, чоловічицею, жінкою] буде зватися, бо взята вона з чоловіка” (в. 21-23). Вона була помічником Адама й образом Церкви, про яку йде мова у Посланні до ефесян, розділ 5. Тут зрозуміло говориться, що все, утворене з землі, а не взяте з тіла Адама, не могло бути помічником Адама. Уся польова звірина, худоба, птахи небесні були утворені з землі. Вони не були взяті з Адама, отож не могли бути помічниками йому. Ми повинні пам’ятати, що Єва була утворена з ребра, взятого з Адама, тому Єва була складовою частиною Адама. Це означає, що Церква виходить із Хрис-

та. Тільки те, що виникло з Христа, може бути Церквою. Усе, що не походить від Христа, не є Церквою.

Нам необхідно виділити ще кілька слів з Книги Буття 1:26 і 27. У вірші 26 говориться: “І сказав Бог: “Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і хай панують вони” (досл.). У Писанні давньоєврейського мовою слово “людина” стоїть в однині, а займенник, що стоїть за ним, вжитий у множині — “вони”. Така сама конструкція вжита у вірші 27: “І Бог на Свій образ людину створив, як чоловіка та жінку створив їх”. Іменник “людина” ужито тут в однині, а наступний займенник “їх” — у множині. Тут ми бачимо, що Бог створив одну людину, але ми можемо також сказати, що Він створив двох людей! Одна є дві, а дві є одна. Чому? Тому, що Єва була в Адамі.

Відзначте ще таке у вірші 27: “І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх”. Бог створив “людину” *так само*, як створив “їх”. Створений був не тільки Адам, але і Єва, що входила в нього”. “І Бог на Свій образ *людину* створив”. Ця “людина” стоїть в однині та є прообразом Христа. Потім “на образ Божий Він створив *...їх*”. У цьому випадку “їх” стоїть у множині та є прообразом Христа і Церкви. Бог хоче мати не тільки одного Єдинородного Сина, але і багатьох синів. І багато синів повинні бути подібними до одного Сина. З цих віршів ми бачимо, що коли Церква перебуває в стані, котрий не відповідає Христу, то Бог не може відпочивати, і Його робота не буде завершена. Не лише Адам створений за образом Бога, але і Єва. Не тільки у Христа є Боже життя, але й у Церкви є Боже життя.

ЦЕРКВА ВИХОДИТЬ З ХРИСТА

Ми питаємо, що таке Церква? Церква є частиною, взятою з Христа. Нам необхідно побачити два аспекти Адама, і тоді нам буде простіше зрозуміти це. З одного боку, є Адам сам по собі; з іншого боку, він є прообразом. Що стосується

самого Адама, то він зроблений з глини. Усі природні люди зроблені з глини. Але Той, чий прообразом є Адам, був Христос. Той факт, що Єва була зроблена з Адама, означає, що Церква зроблена з Христа. Єва була зроблена з ребра Адама. Оскільки Єва вийшла з Адама, вона залишалась Адамом, але в іншій формі. Що тоді представляє собою Церква? Церква є інша форма Христа, так само як Єва є іншою формою Адама.

Тепер ми бачимо, що Церква є просто Христос. О, скільки людей вважає, що Церква — це зібрання “людей”, спасених і віруючих у Господа. Ні, це не так! Хто ж тоді складає Церкву? Церква є лише частиною, котра була взята від Христа. Іншими словами, вона лише та людина, яку зробив Бог, використовуючи Христа як матеріал. Це не людина, зроблена з глини. Матеріалом, з якого складається Церква, є Христос. Без Христа у Церкві немає місця, немає життя, вона не живе і не існує. Церква виходить з Христа.

У Першому посланні до коринфян 10:17 говориться: “..один хліб, тіло одне — нас багато”. Цей вірш означає, що хоча нас багато, хліб, який ми переломлюємо, — один, тому Тіло також одне. Апостол Павло ясно заявляє, що один хліб представляє Тіло Христове, тобто Церкву в цілому. Хоча нас багато, але Тіло — одне. Коли ми споминаємо Господа, я відламую маленький шматочок від хліба, ви відламуєте маленький шматочок від хліба та інші роблять те ж саме. Впродовж багатьох століть в усьому світі усі християни відламували маленьку частину хліба і їли її! Якби ви могли зібрати всі шматочки, які вони з’їли, і скласти їх до купи, вони б склали всю Церкву. Церква не складається з окремих “я” і “ви”. Вона не є — містер Сміт плюс містер Джоунс. Навіть усі християни світу сукупно, взяті самі по собі, не утворюють Церкву. Церква є Христом у вас, Христом у ньому, і Христом у всіх зібраних разом християнах в усьому світі, в усі віки. У нашої природної людини нема нічого спільного з Церквою. Єдиною нашою частиною, що відноситься до Церкви, є та частина хліба, яку ми з’їли. Це особливо ясно показано у Євангелії від св. Іоанна, де відкривається, що у всіх

віруючих у Господа, є Христос, що мешкає в них, і тому вони єдині в Духові.

Церква складається тільки з того, що йде від Христа. Людські таланти, здібності, думки, людське “я” і все, що у неї є, перебуває поза Церквою. Усе, що йде від природної людини, знаходиться поза Церквою. У Церкві є тільки те, що походить від Христа. Єва була зроблена не з глини, а з Адама, котрий є прообразом Христа. Цінність полягає в тому, що Бог взяв ребро з Адама і зробив Єву. Тільки те, що виникло з Адама, а не з глини, могло бути назване “Свою”, і тільки те, що походить з Христа, може бути назване Церквою. Усе, що не від Христа, не має нічого спільного з Церквою.

Багато людей були дуже щирими до того, як увірували в Господа. Тому після спасіння вони використали свою щирість, щоб служити Богові. Вони вважали, що їхня природна щирість є дуже корисною. Вони пишались нею. Але проблема полягає в тому, з якого джерела виходить їхня щирість. Чи виходить вона з Христа? Чи зазнала вона дії хреста на собі? О, якщо вона не від Христа, якщо вона ніколи не зазнавала дії хреста на собі, вона марна для Церкви! Єва була сформована тільки з того, що вийшло з Адама, і, подібним чином, Церква сформована тільки з того, що від Христа. Усе, що виходить від самої людини, не є Церквою.

Дехто був дуже красномовним до того, як увірував. Таким було легко розповідати й описувати щось іншим. Тепер, після спасіння, вони просто змінили тему і почали проповідувати. Але нам не слід вважати достатнім те, що вони можуть добре проповідувати. Навпаки, нам слід спитати, з якого джерела походить їхня красномовність. Чи пройшла вона через дію хреста? Якщо це та красномовність, яку вони мали спочатку і яка ніколи не зазнавала на собі дії хреста, тоді вона йде повністю від їхньої особистої природи. Красномовність, яку вони приносять в Церкву, є лише чимось, що йде від земного Адама. Насправді, Церква буде принижена цими людьми. Тільки те, що виникає з Христа, а не з людської природи, є Церквою.

Ми також можемо зустріти дуже розумних людей. Їхній розум винятково гострий. До свого спасіння вони використовували його для вивчення філософії, науки та літератури. Після свого спасіння вони просто використовували свій розум для вивчення Слова Божого. Але ми повинні спитати, від чого йде цей проникливий розум? Чи впливав на нього хрест? Чи перебуває він під управлінням Святого Духа? Чи це той розум, котрий у них був спочатку? Якщо це так, то він походить лише від земного Адама, від самої людини, людської природи, він є дещо від плоті. Хоча ці люди змінили тему, їхній розум залишився колишнім давнім розумом! І коли вони використовують цей розум для вивчення Біблії замість допомоги Церкві, вони завдають їй шкоди. Тільки те, що від Христа, може бути Церквою. Усе, що від людини, чуже їй.

Бог повинен працювати над нами до такої міри, щоб усе, що виникає з нашої людської природи, перебувало б під контролем. Наша природна сила повинна зазнати дії хреста і вона повинна підпорядковуватись правлінню Святого Духа. Тільки тоді ми не завдамо Церкві шкоди. Усе, що йде від природного життя, всередині нас, зроблене з землі і не бажане Богові. Лише зроблене з ребра Адама було Євою. (Кістка відноситься до життя воскресіння. Тому коли Господь був на хресті, жодна з Його кісток не була зламана.) Те, що утворене з Христового життя воскресіння, є Церквою.

Єва повинна була бути зроблена з кістки Адама. Якби не було кістки Адама, Єви не було б. Помічником Адама також є і його тіло, оскільки джерелом життя Єви стала саме його кістка. Адам був основою її існування. Тільки завдяки тому, що в ній була частина Адама, вона взагалі могла існувати. Те ж стосується і Церкви. Нам необхідно постійно оголошувати Господу: “Ми всім вдячні Тобі. Без тебе у нас, немає життя, нема існування, нема нічого! Ми вийшли з Тебе!”

Саме в цьому полягає життєво важливий результат нашого нового народження. Частиною Церкви нас робить не каяття, не визнання гріхів і навіть не віра. Тільки життя, котре Христос вклав у нас, зробило нас частиною Церкви. Ми є частиною Церкви на основі нового народження, оскільки

ки саме тоді Христос вклав Себе в нас; звідси необхідність жити, поводити себе і чинити та діяти у відповідності з цим життям, життям Христа. Бог не може зробити для нас більше. Він вклав Свого Сина в нас, щоб усі ми могли поділити життя Христа. Хоча ми лише глиняні посудини, в нас є великий скарб. Що здатне похитнути нас? Та коли ми діємо самі по собі, ми перебуваємо поза Церквою. Усе, що відмінне від цієї частки Христа в нас, не є Церквою. Це просто наше особисте “я”. Якщо ми діємо самі по собі, то ми не виконуємо роботу Господа. Ми повинні спитати себе, на основі чого та виходячи з якого джерела ми служимо Господу, виконуючи Його роботу, прагнучи до духовного і просуваючись вперед у Духові. Чи все, що ми робимо, ґрунтується на Христі, або ж щось ґрунтується на нас самих? Якщо ми робимо усе через Христа, ми можемо здійснити Божий намір, але якщо ми робимо щось самі по собі, коли навіть щось збулося, це може виходити тільки з земної природи і не здійснює вічної Божої волі.

Вічний задум Бога — придбати людину. Ця людина є сукупним чоловіком, що походить від Христа. Це — Церква. Церква — це не просто перебування кількох християн разом з іншими християнами. Її суть — не ось стільки “людей”, а *життя*. Церква є Церквою лише тому, що є багато людей, що розділяють одне життя й одного Христа. У вас є частка Христа, у нього є частка Христа, у кожного з нас є частка Христа. Коли ж усі частки Христа з’єднані разом, це і є Церква.

Нам повинно бути ясно, що Бог бажає мати не окремих осіб. Бог створив людину, чоловіка і жінку. Чоловік — лише один. Жінка — також одна тільки. Навіть Христос і Церква — теж по одному тільки. В очах Бога є тільки один Христос і тільки одна Церква. В майбутньому ми побачимо, що в Гадесі є тільки один чоловік, і на небесах також тільки один чоловік — і більш нікого. Бог бачить двох людей у всьому світі. Перше послання до коринфян, розділ 15 /НЗД/, відкриває нам, що Адам — перший чоловік, а Христос — останній. Інших немає. Тіло Христове, так само як і Єва, єдине, а не множинне!

З цієї причини, хоч всередині нас і є Боже життя, ми все одно потребуємо Божої роботи над нами, щоб наш індивідуалізм був зламаний. Бог повинен знищити в нас думку, що мого “я” достатньо для мене. Нам необхідно перебувати в єдності з усіма іншими дітьми Божими. Є тільки одна Єва, подібним чином є тільки одне Тіло Христове. Усі Божі діти, усі, хто поділяє життя Христа, не є великою кількістю окремих чоловіків і жінок, усі вони — один чоловік. Бог повинен зламати наш індивідуалізм. Він повинен крушити нас день у день, доки ми не прийдемо до пізнання життя Тіла.

Скільки існує людей, котрі думають, що вони можуть бути християнами самі по собі! Проте Бог не допустить цього. Часто їхні індивідуальні молитви залишаються без відповіді, самостійне вивчення Писання не осяває їх, і їхній власний пошук не відкриває їм волі Божої. Якщо така людина звернеться до іншого брата або сестри зі словами: “Я просто не можу розібратись у цьому питанні сам. Чи не допоможеш ти мені?”, тоді, нарешті, після спільної молитви вдвох вона у всьому розбереться. Те, що вона не змогла зрозуміти сама, стає зрозумілим їй, коли вона шукає відповідь разом зі своїм братом. Часто така людина залишається гордою, вважаючи, що у більшості випадків вона може зробити це сама, і тільки цього разу вона не змогла розібратись. Це її індивідуалізм. У Церкві такий індивідуалізм повинен бути зламаний. Ми зобов’язані дозволити Христу в нас і Христу в усіх інших бути зв’язаним воедино в одному Тілі.

Багато християн знає життя, котре ми маємо у Христі, але, на жаль, ми повинні сказати, що вони не знають життя в Тілі Христовому. Так само як життя Христове є реальністю, так і життя Тіла Христового — також реальність. Християни — це не окремі особи. Вони складають одне ціле. Апостол Павло сказав, що хоча нас багато, ми все ж *один* хліб і *одне* Тіло. Якщо ви живете за Христом, то ви одне ціле з усіма християнами. Але якщо ви живете самі по собі, то ви відмежовуєте себе від усіх дітей Божих.

Отже, якщо ми повинні стати справжньою Церквою, то необхідно зробити два кроки: поширювати, або збільшувати

ти, Христа і поглинути власне “я”. Поширення Христа розпочалося з нашого відродження, і з моменту нашого спасіння Господь працює над нами день у день, щоб поглинути наше “я”. Господь продовжуватиме Свою роботу до тих пір, доки одного разу ми не промовимо перед Богом: “Немає абсолютно нічого, що я міг би зробити сам по собі. Усе, що я роблю, спирається на принцип взаємодії з іншими членами та їхню допомогу. Я роблю все на основі принципу спільності, котрий є принципом Тіла”. Церква є Тілом Христовим. Тільки те, що йде від Христа, є Церква; все, що йде від людини, не є нею.

Ми повинні розуміти, що Бог бере до уваги тільки джерело походження всього, а не добру чи злу природу цього. Люди завжди питають: “Добре це чи погано?” А Бог запитує: “Звідки це виникло? Те, що пішло від Адама, було назване Своєю, і, подібним чином, те, що виникло з Христа, зветься Церквою. Усе, що не виникло з Христа, не є Церквою. Люди запитують: “Чи є у тебе любов?” А Бог запитує: “Звідки походить твоя любов?” Люди зазвичай питають: “Ти ревно ставишся до цього?” А Бог запитує: “Яке джерело твоєї ревності?” Нам треба вирішити проблему походження, а не добра і зла. Питання про добро і зло виникло після Книги Буття, розділ 3. Можливо, хтось запитає: “Хіба у мене немає якихось здібностей? Хіба у мене немає ревності?” Але проблема полягає в тому, звідки походять ваші здібності та ревність.

Часто ми відчуваємо себе здатними любити і допомагати іншим самі по собі. Певна річ, допомагати іншим і любити інших добре, але “коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю”, Христової любові, “то пожитку не матиму жодного” (1 Кор. 13:3). Отже, це погано — присвятити себе допомозі іншим? Питання залишається попереднім: “Звідки це походить?” Тільки те, що походить від Христа, є Церквою. Усе, що йде не з Христа, не має нічого спільного з Церквою.

Перший урок, який нам необхідно засвоїти у нашому християнському житті, — це навчитись розпізнавати дже-

рело речей; а останній урок для нас — це все те ж саме питання стосовно джерела. Перший урок полягає в тому, що я заперечую все, що походить від мене, а останній урок полягає в тому, що я знову ж заперечую все, що походить від мене. Це не означає, що нам не слід докласти зусиль або бути ревними. Головне те, що всі наші зусилля та ревність повинні походити від Господа. Ми не говоримо, що нам не слід працювати, навпаки, ми бажаємо виконувати справу, розпочату Господом. Ми не кажемо, що не слід прагнути до сили, навпаки, ми прагнемо сили, що йде від Господа. Суть усього в наступному: звідки це походить?

У Євангелії від св. Іоанна Господь Ісус сказав: “Син нічого робити не може Сам від Себе...” (Ін. 5:19). У відповідності з грецьким текстом прийменник “від” може також бути перекладений як “з”. Це означає, що Син нічого не може робити з Себе. Якщо це справедливо по відношенню до Господа, то наскільки більш слушно це повинно бути по відношенню до нас! Як взагалі ми можемо щось робити від себе? Нам необхідно зрозуміти перед Богом, що від себе ми нічого не можемо робити. Він повинен привести нас до розуміння того, що ми справді не можемо нічого робити самі — усе повинно бути зроблено Ним і з Нього.

При служінні Господу нашої ревності недостатньо. Ні, ми повинні виконувати роботу, що Господь приписує нам. У Посланні до колосян 1:29 ап. Павло сказав: “У тому й працюю я, борючися силою Його, яка сильно діє в мені”. Бог працює всередині нас для того, щоб ми могли працювати зовні. Часто ми робимо багато зовні, але не багато було зроблено всередині. Бог при цьому зробив не багато, більша частина була зроблена нами самими. Робота такого роду, хоча вона може бути значною, не має користі. У питанні служіння Господу Бог повинен підвести нас до того, щоб ми не бажали нічого, що походить не від Господа. Якщо Господь не рухається, тоді й ми не насмілимось рушити.

Єва була кість від кості та плоть від плоті Адама. Це означає, що і кості всередині, і плоть зовні походять з Христа. Все всередині та все зовні — від Нього. Нічого не повинно бути від нас самих. Усе в Єві виникло з Адама, і все у Церкві

походить від Христа. Неважливо, наскільки добре ми можемо зробити щось самі, це буде абсолютно непотрібним для здійснення вічного задуму Бога. Незалежно від того, наскільки добре те, що походить від нас самих, це жодною мірою не може прославити Бога.

Перша жінка представляє ту жінку, котра до серця Богу. Тоді не тільки чоловік виразив Боже серце, але і жінка. Подібним чином не тільки Христос угодний Божому серцю, але і Церква також. Христос задовольняє Боже серце, тому що Він дозволяє Богу бути головою. Те ж саме і з Церквою. Вона також повинна дозволяти Богу бути її головою. Коли Церква досягне такого положення, Божа воля буде здійснена. Бог має намір мати людей такого роду на землі, і коли Він досягне цього, Його щире бажання серця буде задоволене. Згадаймо, що все, що виникає з людського “я”, є ніщо інше, як порох, і не достойне бути матеріалом для помічника. Тільки те, що походить від Христа, є Церквою.

ЄВА СТВОРЕНА ЗІ СНУ АДАМА

Ми побачили, що Єва була зроблена не з пороху, а з Адама. Адам був матеріалом, з якого була зроблена Єва. Подібним чином Христос є матеріалом для Церкви. Бог використав Христа, щоб зробити Церкву. Тепер ми розглянемо, як була створена Єва і як була створена Церква.

Прочитаймо Книгу Буття 2:21-23: “І вчинив Господь Бог, що на Адама спав міцний сон, — і заснув він. І Він узяв одне з ребер його і тілом закритим його місце. І перетворив Господь Бог те ребро, що взяв із Адама, на жінку, і привів її до Адама. І промовив Адам: “Оце тепер вона — кість від костей моїх, і плоть від плоті моєї (досл.). Вона чоловіковою [жінкою] буде зватися, бо взята вона з чоловіка”.

Бог створив Церкву зі смерті Христа. Стосовно смерті Христа слова в Книзі Буття, розділ 2, мають особливий зміст. Там говориться: “І вчинив Господь Бог, що на Адама спав міцний сон...” Не говориться, що Бог примусив Адама по-

мерти. Він навів на нього міцний сон. Якби тут була смерть, то це мало б на увазі наявність гріха, тому що у вірші 17 вище говориться, що смерть і гріх пов'язані. Сон Адама у цьому випадку є прообразом того аспекту смерті Христа, котрий не служив викупленню. У смерті Христа була частина, котра служила не викупленню, а Його власному вивільненню. Ми не говоримо, що Христос зазнав смерті не для викуплення, ми дійсно віримо, що Він помер для цього, але Його смерть містила частину, яка була призначена не для викуплення. Ця частка — вивільнення Себе для створення Церкви. Вона не має нічого спільного з гріхом. Бог бере щось з Христа і використовує це для створення Церкви. Тому “сон” використовується як прообраз людини, що отримує життя через Його смерть.

Викуплення та отримання життя є двома різними речами. Викуплення — негативний аспект, що має справу з нашими гріхами. Ми згрішили і заслуговуємо смерті, тому прийшов Христос, щоб взяти на Себе наші гріхи. Його смерть здійснила викуплення для нас. Цей бік Його смерті стосується гріха. Але є й інший бік Його смерті, котрий не має відношення до викуплення: привнесення Себе в нас для того, щоб через Його смерть ми могли отримати життя.

Сон Адама був призначений не для викуплення Єви, а для того, щоб могло бути взяте ребро для її створення (Гріх ще не з'явився, запис Книги Буття, розділ 3, виник пізніше). Єва з'явилась через Адама. Завдяки тому, що Адам спав, Єва могла отримати життя. Подібним чином у смерті Христа є частка, яка править для передачі життя Церкві.

Коли Адам заснув міцним сном, Бог взяв із нього ребро. Подібним чином, коли помер Христос, щось трапилось і з Його ребром, Його боком (див. Ін. 19:31-37). Коли прокололи Його бік, це було зроблено не для викуплення, тому що Він був проколений *після* Своєї смерті. Проблема викуплення уже була вирішена. За іудейським обрядом розп'ятих треба було зняти до заходу сонця, а якщо вони ще не були мертві, солдати ламали їхні кістки, щоб прискорити смерть. Двоє злодіїв, розп'ятих разом з Господом, не померли, тому їхні

кістки були зламані. А коли солдати поглянули на Господа Ісуса і побачили, що Він уже мертвий, вони не зламали Його кісток. Замість цього вони прокололи Його бік списом, і звідти витекли кров і вода. Це означає, що до того моменту, коли Його бік був проколений, робота викуплення уже була здійснена. Це відкриває, що здійснене Христом складалось не тільки з пролиття крові для викуплення нас від гріхів, але і з витікання води, що є прообразом привнесення Його життя в нас. Останній аспект відрізняється від гріха та викуплення. Кров очищає наші гріхи, у той час як вода спонукає нас прийняти Його життя. Ось про що говорить нам Його проколений бік.

Нам усім необхідно чітко розрізняти ці два аспекти смерті Христа. Один з них служить викупленню, а інший призначений не для викуплення. Перший аспект Його смерті стосується усього, що трапилось після падіння людини в Книзі Буття, розділ 3. Оскільки людина упала, Христос прийшов, щоб викупити нас для того, щоб привести назад до довічного задуму Божого створення людини. Проте інший аспект Його смерті не має нічого спільного з гріхами. Він повністю служить вивільненню Його життя з тим, щоб воно могло бути вкладене в нас.

Оскільки в смерті Христа є два різних аспекти, Біблія вживає дві різні речовини для їхнього позначення. Для викуплення вжита кров, а для невикупаючої частини — вода. Нехай Бог відкриє наші очі, щоб ми побачили, наскільки важливе це питання. Кров призначена для викуплення, а вода — для привнесення Його життя. Через те, що ми чинили гріхи, грішні перед Богом, кров, що говорить про наші гріхи, завжди перед Ним. Але вода є прообразом Самого Господа як життя. У Євангелії від Іоанна 19:34 говориться, що вода витекла з Нього, а в розділі 20 Господь показав Своїм учням на Свій бік. Євангеліє від Іоанна, розділ 20, не є розділом, що стосується викуплення. У ньому Господь сказав: “Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого” (в. 17). По суті, це привнесення життя.

Це ще не все. Прочитаймо знову Книгу Буття, 2:22, 23: “І перетворив Господь Бог те ребро, що взяв із Адама, на жінку,

і привів її до Адама. І промовив Адам: “Оце тепер вона — кість від костей моїх, і плоть від плоті моєї” (досл.). В одному місці Писання про нас говориться як про “плоть і кров” (1 Кор. 15:50), але коли Писання говорить про людину у воскресінні, вона описується тільки як “плоть і кісті”. Немає згадки про кров (див. Лк. 24:39). Бог використав ребро Адама для створення Єви. Він не використав кров Адама. Впродовж усієї Біблії слово “кров” згадується понад 400 разів, а в Книзі Буття, розділ 2, немає жодної згадки про кров. Чому? Тому, що в той час питання про викуплення не виникало. Згадка про кров завжди пов’язана з викупленням. Кров служить для викуплення. Старий Завіт оповідає, як людина використовувала кров тварин для умилостивлення гріхів, у Новому Завіті у Посланні до євреїв говориться: “...без пролиття крові не має відпущення” (9:22). Звідси ми бачимо, що і в Старому Завіті й у Новому Завіті кров відноситься до викуплення. Але при створенні Єви кров не згадувалась. Чому? Тому що не було гріха. Бог не бачив там гріха.

ЦЕРКВА В БОЖОМУ ПЛАНІ — БЕЗ ГРІХА

Читаючи Послання до ефесян 5:25, ми знаходимо те ж саме значення: “Чоловіки, — любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе...” У цьому уривку нам потрібно відмітити три пункти.

Перше: Христос віддав Себе за нас тому, що ми є Церква. У Посланні до римлян, розділ 5, говориться про Христа, помираючого за грішників. Це посилення на викуплення. Однак Послання до ефесян, розділ 5, стосується не проблеми грішників, а присвячене Церкві. Послання до ефесян, розділ 5, говорить не про те, що Христос прийшов померти за нас, тому що ми були грішниками, а про те, що Він віддав Себе нам, тому що ми Церква.

Друге: Христос віддав Себе за нас, тому що Він любить нас, а не тому, що ми згрішили. У Першому посланні до коринфян, розділ 15, говориться, що Христос помер за наші гріхи, але тут сказано, що Христос полюбив Церкву і віддав

Себе за неї. Він віддав Себе через любов, а не через наш гріх. Померти за гріх — одне, а померти за любов — зовсім інше. Смерть за гріхи стосується проблеми гріха — це викуплення. Але Христос віддав Себе за нас на основі любові. Гріх тут ні до чого. Цей аспект Його смерті стосується цілком і повністю любові та не має нічого спільного з гріхом.

Третє: Христос віддав Себе за нас для того, щоб передати Себе *нам*, не питаючи нас про наші гріхи. Цей вірш може бути перекладений так: “Христос полюбив Церкву і віддав Себе *Церкві*”. Адам наділив Єву своєю кісткою, так само Христос наділив нас Собою. Завдяки Його смерті, ми маємо Його всередині себе. Він уже увійшов в нас. Оскільки Він помер, тепер у нас всередині є саме Його життя. Ми були наділені Ним самим.

Поміркуймо хвилинку. Хіба це не чудесно! З точки зору Бога, Церква ніколи не згрішила і ніколи не торкалась гріха. Істинно те, що Бог знав про падіння людини та необхідність її викуплення, але чудесно те, що, поряд з цим, Він зовсім не бачив гріха. Іншими словами, у нас є частина, що не потребує викуплення. Це частина, котру ми отримали від Христа. Вона не потребує викуплення, тому що вона переважає гріх. (Звичайно ж, ми отримали цю частину після нашого викуплення). Ця частина і є Церква.

Писання відкриває нам, як Бог використав багато образів жінок, що є прообразом Церкви. Буття, доповнюючи історію про Єву, розповідає про історію Ревеки і Оснати. Шлюб Ревеки та Ісаака є прообразом того, як Церква повинна бути принесена Христу. Шлюб Оснати та Йосифа і народження Оснатою синів у Єгипті є прообразом того, як Церква вибирається для Бога і відділяється від світу. Книга Виходу розповідає про те, як Ціппора одружилася з Мойсеєм у пустині. Це прообраз Церкви в пустині. Книга Ісуса Навина говорить про те, як після одруження Ахси вона попрохала верхні та нижні джерела. Це є прообразом Церкви, що отримує спадок. Шлюб Рут та Боаза — це прообраз викуплення Церкви. Шлюб Авігаїл та Давида є прообразом Церкви, покликаної до воїнства для битви.

Старий Завіт розповідає про багатьох жінок, що представляють різні аспекти Церкви. Церква була вибрана зі світу, викуплена, проведена через пустиню, покликана до бою, їй був даний спадок і вона була принесена Христу. Усі ці численні прообрази в Писанні відносяться до Церкви, але серед них унікальним є прообраз у Книзі Буття, розділ 2. Немає жодного іншого прообразу, подібного до нього. Чому? Тому, що Єва відображає те, чим дійсно є Церква за помислами Божими, і її місце в Його передвічному визначенні. Решта прообразів з'явилась після падіння людини. Тільки прообраз Єви передує йому. Всі інші прообрази містять в собі питання про моральну відповідальність. Лише один цей прообраз вільний від цього.

Єва, створена Богом, вийшла із Адама, а не з викупленого грішника. Вона була створена до виникнення гріха. Подібним чином, Церква виходить з Христа. Це не стосується отримання грішниками благодаті та їхнього спасіння. Єва вийшла з Адама і була цілком призначена для Адама, і так само Церква походить з Христа і цілком призначена для Христа.

Ми можемо вважати, що Церква складається з багатьох людей, які були спасені, людей, подібних до Рут. Рут цілком була втягнута у гріх, і Боаз прийшов відкупити її. Але картина Церкви, яка подана нам у Книзі Буття, розділ 2, не є такою. В часи Рут гріх уже з'явився, а Книзі Буття, розділ 2, проблеми гріха ще не було. Це є Церква, яка була напочатку. У неї немає ніяких зв'язків з гріхом. О, це просто потрясає, і ці слова дуже значущі. Церква у передбаченні Бога не має історії гріха!

Коли люди цікавляться нашим спасінням, ми завжди починаємо свою розповідь з падіння, а саме з того, як ми згрішили і блукали у гріху, якими злими та поганими ми були, а потім, як ми почули євангеліє, увірували в Господа Ісуса і були спасені. Ми завжди починаємо з падіння. Але в очах Бога Церква ніколи не чинила гріха. Це та частина, що вийшла з Христа, котра ніколи не торкалась гріха і не знала, що таке гріх. Те, що зроблене без гріха, назване Євою, і те,

що походить цілком з Христа, назване Церквою. Те, що походить цілком з Христа і призначене виключно для Христа, — це Єва, Церква. Єва — це прообраз сукупного чоловіка, створеного Богом, — Церкви, яка цілком походить від Христа. Церква — це не поєднання людей усіх націй, рас і народів. Ні! Лише те, що походить від Христа, може бути назване Церквою. Справа не в тому, що багато людей вірять в Ісуса і тому стають Церквою. Церква є тільки тією частиною, яка походить з Христа. Ми повинні бачити, що Церква є посудиною, вибраною Богом для явлення Його Сина, Христа, і для здійснення Його вічного задуму. Вона не має нічого спільного з гріхом і ніколи не торкалась гріха.

Ми зобов'язані обновити наш розум і вдуматись у питання, котре Бог вважає найважливішим. Багато дітей Божих зазвичай пов'язують усе з проблемою гріха та спасіння. Вони завжди думають про те, як колись вони були надто грішними і як потім були спасені. Здається, що ми завжди розглядаємо усе через призму гріха і що це невідступно йде слідом за нами, але Бог має намір спрямувати наше мислення зовсім в інший бік. Він хоче, щоб у нас було цілком оновлене уявлення про Церкву. Він хоче, щоб ми зрозуміли, що воно зовсім не пов'язане з гріхом. З початку і до кінця Церква вийшла з Бога і призначена для Бога та ніколи не торкалась гріха. У нас є частина, котра вийшла з Христа і котра є Сам Христос. Ця частина ніколи не була і ніколи не буде пов'язана з гріхом. У гріха немає способу зіткнутися з нею. Ми дійсно можемо сказати, що в нас є щось святе. О, нехай ми всі вступимо у Боже бачення Церкви. З Його точки зору видно, що Він відмінив усю історію гріха.

Коли у вічності ми підноситимемо нашу хвалу Йому, не буде необхідності згадувати, якими грішниками ми були. Бог бажає привести нас до такої стадії, коли вся історія після Книги Буття, розділ 3, зникне, і тільки те, що Христове, буде приведено до Бога. У цьому полягає довічний задум Бога! Бог бажає одержати Церкву, сукупного чоловіка, в якій все з Христа і для Христа, Церкву, в якій немає історії гріха.

Повернімося до Книги Буття 2:18: “І сказав Господь Бог: “Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створімо (досл.) йому

поміч, подібну до нього”. Створення Єви призначалось для Божої волі та бажання Божого серця. Оскільки у Нього було таке бажання і така воля, Він здійснив це. Ми повинні відмітити, що створення Єви викладене у Книзі Буття, розділ 2, до того, як відбулось усе, пов’язане з Книгою Буття, розділ 3. Оскільки гріх ще не з’явився, не було проблеми моральної відповідальності між Богом і людиною. У людини не було проблеми з Богом. Отже, усі події, що записані у Книзі Буття, розділ 2, відбулись для виконання потреб Самого Бога, а не для виправлення хиб людини. Боже створення Єви у Книзі Буття, розділ 2, показує нам, як Бог замислив мати Свою Церкву від вічності до вічності. Головним в очах Бога було не падіння людини, а план, який Він замислив до вічності. Божий план у вічності полягав у тому, що людина повинна здійснювати Його владу і що людина повинна звести нанівець усе скоєне Сатаною. Це Божий задум для Церкви і ця воля буде виконана в прийдешній вічності. Бог бажає мати таку Церкву, яка задовольняла б Його серце. Після того, як Він створив чоловіка та жінку, Він “відпочив”. Бог був задоволений, бо Він придбав таку Церкву.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

ТІЛО ХРИСТОВЕ ТА НЕВІСТА ХРИСТОВА

Ми вже побачили, що Єва є прообразом Церкви у Божому плані. У Божому плані все, що стосується Церкви, цілком походить з Христа. Тут немає нічого від людини і нічого, що має відношення до гріха. Наш Бог непохитний у Своєму рішенні мати таку Церкву. Що-небудь менше у порівнянні з цим ніколи не зможе задовольнити Його серце. Він не тільки задумав таку Церкву, але і придбає її. Алілуя! Це факт! Ми повинні розуміти, що нашому Богові ніщо не може перешкодити або стати на заваді. Якщо Він щось задумав, навіть якщо Гадес і всі сили творіння повстануть проти Нього, ніщо не зможе протидіяти Йому. Незважаючи на те, що ми впали, сповнені невдач люди, незважаючи на те, що ми плотські та душевні люди, далекі від Бога і такі, що не слухають Його, Бог все одно досягне Свого задуму. Не важливо, що робить людина, — вона не може зруйнувати Божий план, у крайньому разі вона може тільки відстрочити його. Тому ми повинні не тільки усвідомити Божий задум, але й ясно усвідомити те, що Бог повністю досягне того, що Він замислив. Одвічно Бог замислив придбати Церкву, що цілком походить з Христа, Церкву, в якій немає людської нечистоти, немає жодного людського елемента, ні найменшої домішки гріха. Кожна її частина є чимось, що йде з Христа, і саме Христос є саме її життя.

Але, починаючи з Книги Буття, розділ 3, людина упала. Тому зараз перед нами не тільки факт Божого задуму у

творінні, але також і факт падіння людини. Тому погляньмо, який спосіб придумав Бог, щоб виправити це становище.

У Посланні до ефесян 5:25-30 говориться: “Чоловіки, — любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водяним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна! Чоловіки повинні любити дружин своїх так, як власні тіла, бо хто любить дружину свою, той любить самого себе. Бо ніколи ніхто не зненавидів власного тіла, а годує та гріє його, як і Христос Церкву, бо ми — члени Тіла Його...”

Ці шість віршів Писання можуть бути поділені на дві частини, а саме: вірші 25-27 говорять нам про першу причину, чому чоловікам слід любити своїх дружин, а друга частина, вірші 28-30, говорять про другу причину, чому чоловіки повинні любити своїх дружин. У цих двох частинах ми знаходимо два повеління любити дружину і також дві причини. Але між цими двома частинами є різниця. У першій частині мова йде про те, що Христос “полюбив” Церкву і “віддав за неї Себе” — ці дієслова стоять у минулому часі. Але, починаючи з вірша 28, усі дієслова вживаються у теперішньому часі, наприклад “годує”, “гріє”. Отже, ці дві частини Писання мають різний елемент часу; одна частина відноситься до чогось у минулому, а інша — до теперішнього.

Теми цих двох частин також відмінні. Перша частина розповідає про Церкву як *Невісту* Христову, а друга говорить про Церкву як про *Тіло* Христове. У першій частині, де про Церкву говориться як про Невісту Христову, використано минулий час. Чому? Тому що так нам явлений весь намір Христа — мати Невісту. Навіть Його смерть призначалась для цієї мети, щоб Він міг придбати Невісту. Хоча Він придбає Свою Невісту в майбутньому, вся робота тим не менше була уже завершена в минулому. А що тепер? Нині Церква є Тілом Христовим, і Господь зараз годує і плекає Свою Церкву.

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК МІЖ ТІЛОМ І НЕВІСТОЮ

В очах Господа у Церкви є два положення: стосовно її життя, Церква є Тілом Христовим, а відносно свого майбутнього вона Невіста Христова. Стосовно союзу Христа і Церкви, Церква є Його Тілом. А з точки зору близьких взаємин Христа з Церквою, Церква є Його Невістою.

Коли Боже Слово не говорило б про єдність між Христом і Церквою, ми бачимо Христа як Голову, а Церкву як Його Тіло. А коли Слово показує різницю між Христом і Церквою, ми бачимо Церкву як Невісту Христову. Істиною є те, що про Адама і Єву говориться як про двох, що стали “однією плоттю”, але вони все одно залишились двома особами; для Бога їх все одно було двоє. Адам залишався Адамом, а Єва — Євою. Їх було двоє, об'єднаних, щоб стати одним. Це є взаємозв'язок між Церквою та Христом. З одного їх стало двоє, і з двох вони стали одним. Коли напочатку Бог створив людину, Він створив чоловіка та жінку. Єва вийшла з Адама, вона й Адам були одним цілим. Так само Церква виходить з Христа, отже, Церква і Христос — також одне ціле. Однак, оскільки і Адам, і Єва існували в один час, між ними була відмінність. Подібним чином, оскільки Церква і Христос співіснують, між ними також є відмінність. Щодо єдності вони — одне ціле, що стосується відмінності, вони відрізняються одне від одного.

Ці два різних положення стосуються різниці в часі. Сьогодні Церква є Тілом Христовим, а в майбутньому Церква стане Невістою Христовою. Церква сьогодні є Тілом Христовим з метою виявлення життя Христа. Одного разу, коли Церква стане зрілою у житті, Бог приведе Церкву до Христа, і в цей день вона стане Невістою Христовою. Дехто думає, що Церква є Невістою Христовою уже сьогодні, але це неправильно. Це не так. Оскільки Господь Ісус ще не Жених, то як Церква може уже бути Його Невістою? Ні, це станеться не раніше того дня, коли робота Церкви як Тіла Христового буде завершена, і тільки тоді Бог приведе її до Христа, і вона стане Його Невістою.

Якщо ми поглянемо на прообраз у Книзі Буття, розділ 2, ми також можемо побачити взаємозв'язок між тілом і невістою. Єва була зроблена з ребра Адама, тому вона була тілом Адама. Оскільки частина Адамового тіла була використана для створення Єви, її положення — тіло Адама. Проте після того, як була створена Єва, Бог привів її до Адама, і вона стала невістою Адама. У цьому полягає взаємозв'язок між тілом і невістою. Коли про Єву говориться, що вона вийшла з Адама, це означає, що вона є тілом Адама, але коли Єва була приведена до Адама і стала його помічником, це означає, що вона стала невістою Адама. Те, що вийшло з Адама, було тілом Адама, а те, що було приведене до Адама, було Його невістою.

Тільки те, що вийшло з Адама, могло стати його помічником. Усе, що не виходило з Адама, ніколи не могло бути його помічником. Тому коли до Адама були приведені усі небесні птахи, він не взяв жодного з них в ролі помічника, тому що вони виникли не з нього. І коли вся худоба була приведена до нього, Адам не взяв жодну з них, тому що тварини також виникли не з нього. Так само було з усіма звірами. У них не було належного походження. Оскільки вони виникли не з Адама, вони не могли бути його помічниками. Хто ж тоді міг бути помічником Адамові? Єва! Єва теж була приведена до Адама, так само, як і небесні птахи, польові тварини та звірі, але між ними і Євою існувала основна різниця. Вони походили не з Адама. Оскільки лише одна Єва вийшла з Адама, тільки вона мала право стати його невістою. Та, що вийшла з нього, була приведена назад до нього. Те, що вийшло з нього, є його тіло; те, що приведено назад до нього, є його невіста.

Тільки те, що вийшло з Христа, може повернутись до Христа. Те, що не вийшло з Христа, ніколи не може повернутись до Нього. Тільки те, що прийшло з неба, може повернутись на небо. Якщо ми не спустилися з неба, ми не зможемо повернутись на небо. Дім — це місце нашого походження. Коли ми говоримо, що збираємось додому, ми маємо на увазі повернення туди, звідки ми прийшли. Тільки те, що з неба,

може повернутись на небо. Тільки те, що вийшло від Адама, може повернутись до Адама. Адам міг прийняти тільки те, що було з нього самого. Це прообраз, що показує, що Христос прийме тільки те, що вийшло з Нього Самого. Тільки ті, хто вийшли із Христа, можуть повернутись до Нього. Тільки ті, хто приймає життя від Нього, можуть бути прийняті Ним.

Багато людей відчуває, що вони повинні принести все, чим вони є, і все, що у них є, Господу, щоб Він використав це. Але Бог не може прийняти нічого, що виникає з людського джерела. Бог не може взяти або використати нічого, що йде від самої людини. Багато християн, особливо найрельтєльніші, серйозно помиляються. Вони вважають, що поки вони приносять себе Господу разом зі своїми здібностями, талантами та всім, що у них є, все гаразд. Але ми повинні пам'ятати, що Христос прийме тільки те, що вийшло з Нього Самого; Він не прийме нічого, що йде від людини.

Ви можете сказати: “Хіба не було серед апостолів Павла? Хіба він не був добре освіченим? Хіба він не був людиною великого розуму?” Та ми повинні пам'ятати слова, сказані Павлом про самого себе: “Бо я надумавсь нічого між вами не знати, крім Ісуса Христа, і Того розп'ятого... І я в вас був у немочі, і в страху, і в великій тремтінні. І слово моє й моя проповідь — не в словах переконливих людської мудрости, але в доказі духа та сили...”

Ми дякуємо Богові, що розумні та красномовні люди приходять у Церкву, але їхні природні та первісні розумові здібності, їхня природна і первісна красномовність не мають духовної користі у Церкві. В Церкві визнається тільки одне — те, що походить із Христа. Тільки те, що з Христа, може повернутись до Христа. Матеріалом для будування такої Невісти є Сам Христос.

Нам необхідно приділити увагу такому питанню: тільки те, що з Христа, може мати якусь цінність і духовну користь у Церкві. Бог ніколи не використовує давнього створіння для спорудження нового створіння. Бог також ніколи не використовує людське для спорудження Божого. Він ніколи, ніколи не може використати плотське для вироблення

чогось духовного. Господь Ісус сказав нам: “Народжене від Духа є дух”. Чи можливо, щоб народжене від плоті стало духом? Ні! “Народжене від плоті є плоть”. Причина всіх проблем полягає у джерелі. Якщо ми хочемо узнати, чи буде результат духовним, нам лише треба спитати, чи є духовним джерело. Господь Ісус сказав: “Народжене від Духа є дух”. Ми не можемо використовувати нічого від плоті, щоб виробити щось духовне. Сповідання, що є результатом думок, не виробить нічого, крім думок. Робота, виконана шляхом збудження емоцій, може дати тільки емоційне стимулювання. Тільки робота, зроблена від духа, може виробити дух. Питання полягає не в тому, чи правильне завдання або мета, а в тому, яким є процес. Людина завжди вважає, що поки правильна мета, все інше гаразд. Але Бог не тільки питає, чи правильна мета. Він також запитує, як ви досягаєте її. Хтось може сказати: “Я існую для Господа, і робота, котру я роблю, призначена для Церкви: робота по спасінню душ, духовна робота, робота по розширенню небесного царства. Я присвятив цьому всі здібності та розум. Хіба це погано?” Тим не менш, природний талант і розум людини, те, що не зазнало дії хреста, не має духовної користі. Господь сказав: “Народжене від плоті є плоть”.

Отже, необхідно не тільки мати духовну мету, але й іти від духа у самому процесі. Спосіб повинен походити від духа, і сама людина повинна походити від духа. Тільки те, що від Святого Духа, може бути духовним. Тільки те, що було з Адама, могло повернутись до Адама. Спочатку це повинно бути тілом Адама, а потім може стати невістою Адама. Спочатку ми повинні бути Тілом Христовим, а потім ми можемо бути приведені назад, щоб бути Невістою Христовою. Сподіваємось, що в цьому питанні ми торкнемось деякої духовної реальності. Нам необхідно бачити, чого насправді бажає Бог. Він вимагає, щоб усе виходило з Христа, щоб усе народжувалось від Духа.

Отже, кожен християнин повинен прагнути життя Тіла. Якщо ми не прагнемо життя Тіла, ми не можемо прагнути життя Невісти. Ніколи не думайте, що ваше переживання

життя Тіла не має великого значення. Ми повинні усвідомити, що коли нині у нас є життя Тіла, в майбутньому в нас буде життя Невісти. Якщо сьогодні ми живемо невиразно і безцільно, ми ніколи не пізнаємо життя Невісти. Усі християни повинні знати Тіло Христове. В очах Бога це те, чого ми повинні прагнути. Ми не можемо жити просто як окремі особи. Ми зобов'язані йти по життю разом з іншими дітьми Божими. Християнин повинен розуміти, що він — лише член цілого Тіла. Він не просто окремий християнин серед багатьох, але він також і член. Він повинен жити як член з багатьма іншими християнами, маючи спільний з ними зв'язок у складі Тіла. Якщо ми справді пізнаємо життя Тіла, ми зрозуміємо, що християнин жодного дня не може прожити без Господа Ісуса, і він також жодного дня не може прожити без інших християн. Він не може існувати без Господа Ісуса та без решти християн. Бог бажає придбати Тіло, а не безліч окремих, не пов'язаних один з одним християн. Бог бажає придбати цілу Єву, а не окремо її руку тут, а ногу там. Він повинен придбати Єву як одне ціле, тоді вона буде корисна Йому. Йому не потрібен каліка. Йому потрібен новий чоловік, сукупний чоловік.

З цієї причини потрібно покінчити з усіма поділами та індивідуалізмом. Питання поділу не є лише чимось зовнішнім, це проблема нашого серця. Мартін Лютер сказав, що найбільший папа живе не в Римі, а просто в наших серцях. Ми повинні усвідомлювати, що головна перешкода Божій волі — не зовнішні поділи, а ми самі, ці окремі особи, котрі не знають життя Тіла. У цьому місці нам необхідні два різних об'явлення: перше — побачити, що Тіло одне ціле, друге — побачити, що я його частина, я член цього Тіла. Коли ми побачимо, що Тіло єдине, ми ніколи не насмілимось розділятись. Коли ми зрозуміємо, що як члени ми лише частина цілого Тіла, ми ніколи не насмілимось виправдовувати себе і вважати, що ми, будучи поодинокими членами, самі по собі можемо стати одним цілим. Тільки все Тіло разом може бути одним цілим. Ми самі як члени надто малі, надто недостатні. О, нехай Бог звільнить нас від існування в ролі окремих осіб. Тоді ми станемо тими, хто корисний Йому.

ХРИСТОС ЛЮБИТЬ ЦЕРКВУ

Прочитаймо Послання до ефесян 5:28, 29: “Чоловіки повинні любити дружин своїх так, як власні тіла, бо хто любить дружину свою, той любить самого себе. Бо ніколи ніхто не зненавидів власного тіла, а годує та гріє його, як і Христос Церкву”. Чому чоловікам належить любити своїх жінок? Тому, що любити жінок — означає любити власні тіла. Люди завжди годують і пестять свої тіла і Христос робить те саме, годуючи і пестячи Церкву. В очах Христа Церква є Його власним Тілом, кістю від кості Його, плоттю від плоті Його. Ці вірші показують нам, що Церква є Тілом Христовим, і що Його робота стосовно Церкви сьогодні полягає в тому, щоб годувати її та плекати її, тому що Церква є Він Сам. Оскільки ми всі вийшли з Христа, Він, звичайно, буде годувати і пестити нас. Ми знаємо, як добре ми годуємо і пестимо себе. Таким же чином Христос буде годувати і пестити нас. Це факт, що “ніколи ніхто не зненавидів власного тіла”. Якщо нормальна людина поранить руку, вона дбайливо пестить її, якщо пошкоджена її нога, вона турботливо доглядає її. Люди завжди годують і пестять себе. Подібним чином Христос любить Церкву, тому що Церква є Він Сам.

Прочитаймо Послання до ефесян 5:25-27: “Чоловіки, — любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водяним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна!” Ці три вірша говорять про Церкву як Невісту Христову. Слова, “щоб поставити її Собі” викликають перед нами картину того, як Бог привів Єву до Адама. Подібним чином Христос приведе Церкву і представить її Собі. Однак це представлення відбудеться у майбутньому. Нині Церква ще не досягла такого положення. Христос сьогодні крок за кроком працює в Церкві до того дня, коли Він зможе представити її Собі. Іншими словами, ці вірші (Еф. 5:25-27) говорять про шлях від викуплення до царства. Поступово Церква готується, щоб того дня Христос міг представити її Собі.

Чому тут говориться, що Церква має бути “очищена”? Тому, що це Послання до ефесян, розділ 5, а не Книга Буття, розділ 2. Найвище об’явлення Бога про Церкву показано в Посланні до ефесян. Відмітною рисою цієї книги є те, що вона починається не зі спасіння грішників, а з обрання у вічності. Послання до римлян, розділ 1, на початку говорить про гріх, про те, як ми згрішили і як були потім спасені. А Послання до ефесян, розділ 1, починається з вічності та нашого вибрання до заснування світу. І тільки в розділі 2 згадується проблема гріха. Послання до ефесян відкриває дві лінії: одна простягається з вічності до вічності, а інша — від падіння людини до її викуплення. У Посланні до ефесян нам відкривається дещо чудове. Ми бачимо, як Церква походить від Христа, як вона була вибрана до заснування світу і як вона являтиме славу Христа віковічно. У той же час ця книга показує нам, що падіння людини — це факт, вчинення гріха людиною — факт, й існування нашого природного життя — також факт. Ось чому у розділі 5 говориться, що Христос очистить нас водяною купіллю за допомогою слова, доки ми не будемо освячені. Він хоче відтворювати нас до тих пір, поки ми не будемо цілком відповідати вічній Божій волі.

З одного боку, нам необхідне бачення, щоб зрозуміти, що Церква ніколи не зазнавала невдачі, не грішила та не зазнавала падіння. Церква ніколи не торкалась гріха, від вічності до вічності вона була на цій прямій лінії. З іншого боку, нам необхідно бачити, що ми лише група грішників, спасених благодаттю, і що нам потрібна водяна купіль через слово. Нам потрібне Його життя, щоб воно через Його слово освятило і відтворило нас найвищою мірою. Нехай Бог дарує нам благодать, щоб ми досягли цього.

ОЧИЩЕННЯ ЦЕРКВИ ВОДЯНОЮ КУПІЛЛЮ ЧЕРЕЗ СЛОВО

Ми повинні звернути увагу на фразу: “водяним купелем у слові”. У Новому Завіті для позначення поняття “слово”

вжито два грецьких слова. Одне — “логос”, що стосується слова взагалі. Інше — “рема”, котре, хоч і перекладене у Писанні також як “слово”, означає дещо відмінне від “логос”. “Логос” стосується і речей, які були вічно визначені, і речей використовуваних об’єктивно. Це те “слово”, яке ми зазвичай використовуємо, і “слово”, відоме в християнстві. А “рема” стосується слів, які говоряться. Це слово більш суб’єктивно, ніж “логос”. Розгляньмо кілька місць у Новому Завіті, де використане слово “рема”.

В Євангелії від св. Матвія 4:4 Ісус відповів: “Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих”. Тут “слово” — це “рема”, а не “логос”. Коли ми кажемо, що Біблія є Слово Боже, “слово” тут — “логос”, а не “рема”. Та чи можемо ми сказати, що не хлібом самим житиме людина, а Словом Божим, записаним у Біблії? Ні. Ми не кажемо, що написане Слово Боже не має користі. Але *одне лише* “логос” — Слово Боже, записане в Біблії, не має користі для нас. Наприклад, одного разу по-сильний прийшов сказати матері, що її син був збитий машиною і знаходиться при смерті. Мати негайно відкрила Біблію, і трапилось так, що вона звернулась до Євангелія від Іоанна 11:4: “Не на смерть ця недуга...” Завдяки цьому віршу вона заспокоїлась і навіть почала радіти. Але коли вона прибула на місце події, вона знайшла свого сина уже мертвим. Чи означає це, що записане в Євангелії від Іоанна не є Слово Боже? Це — справді слово Боже, але це “логос”, а не “рема”. Слово, за яке вона ухопилась, не було сказане їй Богом у цей конкретний момент. І “логос”, і “рема” є Словом Божим, але перше є Боже слово, об’єктивно записане в Біблії, в той час як останнє є словом, сказаним нам Богом у певному випадку.

У Посланні до римлян 10:17 говориться: “Тож віра від слухання, а слухання від Слова Божого” /НЗД/. Тут знову вжите слово “рема”, а не “логос”. Цей вірш означає, що тільки коли Христос заговорить всередині нас, ми можемо увірувати.

Євангеліє від св. Іоанна 3:16 багато хто з нас може процитувати напам’ять. Можливо, ми знаємо цей вірш десять або

двадцять років. Чи є цей вірш Словом Божим? Звичайно, це Слово Боже. Але це “логос”. Однак настане день, коли ми прочитаємо цей вірш, і він буде для нас зовсім не таким, як досі. “Бо так Бог полюбив світ...” /НЗД/. Зараз це означає, що Бог любить не тільки світ, але Бог любить і мене, “що віддав Сина Свого Єдинородного”. Він віддав Свого Сина не тільки світу, але й мені. “...Щоб кожен, віруючий у Нього...” Це не просто будь-який віруючий у Нього, але це я вірую в Нього. “...Не загинув, а мав життя вічне”. Це я не загину, і у мене, зараз, є життя вічне. Зараз це слово — “рема”. Бог говорить слово нам, і в той же момент у нас з’являється віра. Тому ми повинні просити Бога: “О, Боже, будь милостивим до мене. Я молюсь, щоб Ти завжди давав мені “рему”. Це не означає, що “логос” не має користі. У “логоса” є своя певна користь, оскільки без “логоса” у нас ніколи не могло б бути “реми”. Будь-яка “рема” Божа ґрунтується на “логосі”. Ми не можемо заперечувати, що Євангеліє від св. Іоанна 3:16 є Слово Боже. Але одного разу, коли Божий “логос” стане “ремою”, сказаною нам Богом, у нас з’явиться віра і все питання вирішиться.

В Євангелії від св. Іоанна 6:63 говориться: “Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя”. Хіба в іудеїв не було Божого “логоса”? Певна річ, був. Вони були так добре знайомі з ним і могли так добре повторювати напам’ять заповіді Старого Завіту, але це не приносило їм ніякої користі. Тільки слова, які Господь сказав їм, були духом і життям. Тільки “рема” є дух і життя.

В Євангелії від св. Марка 14:72 говориться: “І заспівав півень хвилі тієї подруге. І згадав Петро слово, що Ісус був промовив йому: “Перше ніж заспіває півень двічі, — відречешся ти тричі від Мене”. І кинувся він, та й плакати став...” Петро згадав “рему”, сказану йому Ісусом. Саме “рема” прийшла йому на пам’ять. Коли Петро говорив неправду, раптово прийшла “рема”. До нього прийшло само промовляння Господа. “Рема” — це слово, сказане Господом, і зараз Він говорить його знову.

В Євангелії від св. Луки 1:38 Марія сказала: “Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом твоїм!” І відійшов Ангол від неї”. Тут знову слово — це “рема”. Це було не просто словом пророцтва у Книзі пророка Ісайї 7:14 “Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить”, а саме тим словом, яке ангел сказав Марії: “І ось ти в утробі зачнеш і Сина породити” (Лк. 1:31). Саме тому, що Марія почула це, вона набула сили і це сталося.

В Євангелії від св. Луки 2:29 Симеон сказав: “Нині відпускаєш раба Свого, Владико, за словом Твоїм із миром...” “Слово” тут — “рема”. До приходу Господа Ісуса Господь сказав Своє слово Симеону, що він не побачить смерті, доки не побачить Христа Господнього. Але того дня, коли він побачив Господа Ісуса, Симеон сказав: “Нині відпускаєш раба Свого, Владико, за словом Твоїм із миром...” У Симеона була “рема” від Господа. Це мало відношення не до певного розділу або вірша у Біблії, а до слова, сказаного йому в цей день Господом. Просто мати слово з певного розділу або вірша у Біблії недостатньо. Корисне тільки слово, яке Господь говорить нам. “Рема” відкриває нам дещо особисто і безпосередньо. Вона показує нам, над чим необхідно працювати, і від чого необхідно очиститись. Ми повинні особливо прагнути саме цього, оскільки саме на цій “ремі” ґрунтується наше християнське життя. Яке слово справді сказав мені Бог і як Він сказав мені його? Ми повинні пам’ятати, що сучасне християнство ще залишається християнством особистого об’явлення. Якщо Господь не говорить всередині людини, це не християнство і не Новий Завіт.

В Євангелії від св. Луки 3:2 говориться: “...за первосвящеників Анни й Кайяфи було Боже слово в пустині Іванові, сину Захарія”. “Слово” тут також позначене словом “рема”.

В Євангелії від св. Луки 5:5: “А Симон сказав Йому в відповідь: “Наставнику, — цілу ніч ми працювали, і не вловили нічого, — та за словом Твоїм укину невода”. Слово тут було чимось, сказаним Господом для цього конкретного випадку. Господь говорив з Симоном особисто. Це і є “рема”. Господь не говорив у певному розділі або вірші Писання, що

Симону слід закинути невід. Якби хтось згідно з Євангелієм від св. Матвія 14:29 спробував би ходити по морю, він би, звичайно, потонув. Господь не говорить це слово сьогодні, хоча Він і сказав його того дня. Істинно, що слово, яке було сказане Богом у минулому, і слово, яке Він говорить сьогодні, мають однакову владу. Вони ніколи не змінювались. Однак важливим є таке: чи говорить мені Бог це ж саме слово сьогодні знову?

В Євангелії від св. Луки 24:8 говориться: “І згадали вони ті слова [“рема”] Його!” Коротко кажучи, що таке “рема”? “Рема” є дещо, сказане Господом раніше, і те, що Він говорить знову тепер. Іншими словами, “рема” є словом, яке Господь говорить вдруге. Це щось живе.

У Діях 11:16 Петро сказав: “І я згадав слово Господнє, як Він говорив: “Іван ось водою хрестив, ви ж охрищені будете Духом Святим”. Коли Петро проповідував у домі Корнилія, Дух Господній зійшов на них, і слово Господа прийшло до Петра. Не те щоб Петро намагався відтворити слово по пам’яті, але саме Господь сказав йому: “Іван ось водою хрестив, ви ж охрищені будете Духом Святим”.

Єдине, що ми завжди цінуємо, це той факт, що Господь і сьогодні говорить. Він говорив не тільки у Писаннях, Він говорив не тільки Павлу й Іоанну, але Він також говорить нам і нині. Слово Господнє ніколи не припинялось. Щоразу, коли трудящі для Господа встають, щоб говорити для Нього, вони повинні чекати “рему”. Якщо Господь не говорить нам сьогодні, ми справжні невдахи. Скільки разів ми проповідували, а Господь все ж не сказав і слова? Річ не в тім, що у сповіщенні було щось неправильне, а в тому, що все це було загальним словом Господа. У сповіщенні не було “реми”. Проблема Церкви сьогодні полягає в тому, що в ній немає живого слова Господа, а лише мертві доктрини. Існує значна нестача прямого єднання з Богом. Існує лише передача людської проповіді. Як шкода, що стільки людей померло, перебуваючи під владою хороших доктрин! Нехай Господь змилується над нами і дасть нам “рему”. Нехай Він говорить нам сьогодні особисто і безпосередньо. Тільки маючи “рему”, ми

можемо рухатись вперед і мати живу воду для постачання нею інших. “Рема” — це саме те, що нам потрібно.

У вічному Божому плані Церква безгрішна. У неї нема історії гріха, вона цілком духовна і цілком походить з Христа. А як справи з дійсною історією Церкви? Ми знаємо, що вона не повністю виникла з Христа, і багато зі складових її елементів були земними. Тоді яким же чином Христос приведе Церкву до досконалості? Він зробить це, очищаючи її у водяній купелі в слові — “ремі”. Ми говорили раніше, що вода стосується життя. Вона є прообразом життя, яке було вивільнене через невікупаючий аспект* смерті Христа. Христос використовує Своє життя за допомогою Свого слова, Своєї “реми”, щоб очистити нас.

Яке значення очищення, що проводить Христос за допомогою Його життя через Його слово? Спершу ми повинні побачити проблему Церкви з точки зору Бога. Недолік Церкви полягає не в тому, що Христос, якого вона прийняла, надто незначний, а в тому, що в неї, крім Христа, є занадто багато іншого. Згідно з Божою волею Церква походить повністю з Христа, без будь-якого гріха, без будь-якої плоті, і не містить природного життя. Проте, яке наше справжнє становище сьогодні? Кожен із нас, хто істинно належить Христу, має певну частину, яка є цілком і повністю Христос. Ми дякуємо Богові за цю частину. Але, крім цієї частини, у нас ще залишається багато дечого, що не відноситься до Христа. Через ці інші речі нам необхідно очиститись. Яке значення очищення? Воно означає, що від нас щось віднімається, а не додається до нас. Якби очищення означало додавання чогось до нас, то це було б фарбування. Єві у Книзі Буття, розділ 2, не потрібно було очищатись, тому що вона була прообразом Церкви у віковічному Божому плані.

---

*Два аспекти смерті Христа: 1) робота з усім негативним; 2) підготовка до всього позитивного — всього, що є в житті Христа. Таким чином, життя, вивільнене через Його смерть, призначене не для викуплення. Викуплення — негативний аспект смерті Христової.

Але якщо ми вважаємо, що нам не треба бути очищеними сьогодні, то ми обдурюємо самих себе. Правильно те, що Бог планує привести нас у такий стан, коли очищення не потрібне, але сьогодні нам поки що потрібно очищатись.

Як Бог очищає нас? Він робить це Своїм життям через Своє власне слово. Часто ми не знаємо, з якого боку нам треба очиститись. Але одного разу життя всередині не відпустить нас. Незабаром Його “рема” увійде в нас, указуючи, що повинно зазнати впливу. З одного боку, це життя, що торкається нас, а з іншого боку, це слово, що говорить нам. Іноді ми займаємось чимось цілком хорошим з точки зору доктрини, і причина, з якої ми це робимо, також цілком правильна, але всередині нас є дещо, що постійно доторкується до нас і не відпускає. Потім, врешті-решт, Господь заговорить з нами — приходить “рема”, могутнє слово Господнє. Воно говорить нам, що ось з цим необхідно покінчити і від цього потрібно очиститись. З одного боку, це життя, а з іншого боку, це слово Господнє. Цим ми очищаємось. Іноді порядок міняється. Спочатку ми нічого не відчуваємо, займаючись певною справою. Насправді ми відчуваємо, що все гаразд. Але коли приходить “рема”, слово Господнє починає говорити нам, що саме ось це неправильно, а потім життя всередині нас вимагає, щоб ми покінчили з цим. Таким є наше повсякденне життя. Або життя Господа не дозволяє нам щось робити, а потім приходить Слово, або спочатку приходить Слово, а потім іде вимога життя покінчити з цим. Але це завжди очищення водяне за допомогою слова, що освячує нас.

Отже, все питання нашого росту й розвитку залежить від нашого ставлення до життя і “реми”. Якщо у нас є внутрішнє почуття у житті, нам ніколи не слід упускати його. Ми повинні молитись: “Господи, будь ласка, дай мені “рему”, щоб я зміг узнати, як справитися з цією ситуацією”. Якщо Господь дає нам спочатку “рему”, спершу говорячи з нами, то і тоді нам все одно потрібно просити Його забезпечити нас життям, щоб упоратися з цією справою. Якщо ми будемо приділяти увагу цим питанням і не будемо ставитись до них

легковажно, Господь очистить нас водяною купіллю через слово, щоб ми були освячені.

Перед Господом значення Церкви, що очищається купіллю водяною, полягає в тому, що життя Христа розправляється з усією тією частиною, яка виникла не з Христа. Природне життя і все, що виникло не з Христа, повинне бути вичищене. Освячення може прийти тільки після очищення, а основою очищення є слово Господа, “рема”. Якщо ми не знаємо слова Господнього, у нас не буде можливості очиститись і освятитись. Звідки приходять наші знання від того дня, як ми стали християнами? Чи приходять вони із зовнішнього джерела чи з внутрішнього? Чи розуміємо ми волю Божу зсередини, чи вона залишається чимось поза нами? Корені багатьох проблем знаходяться саме в цьому питанні — нестачі Божого слова. Причина того, що Тіло Христове не може бути збудоване, полягає в тому, що ми маємо лише дещо зовнішнє, а не внутрішнє. Вся основа християнства залежить від говоріння Господнього. Ріст Церкви також залежить від слів, які говорить Господь. З цієї причини центром наших молитов повинно стати наше прагнення почути говоріння Господа. О, нехай Господь говорить нам! Саме слово Господнє, сказане нам, дасть нам здатність досягти вічного задуму Божого. Церква сьогодні не схожа на Єву у Книзі Буття, розділ 2, тому що Церква упала. Ось тому Господь повинен очистити нас водяною купіллю через слово.

Церква у відповідності з Божою волею і Церква, що пізнається на досвіді, — дві зовсім різні речі. У Божому плані Церква цілком безгрішна. Вона ніколи не знала гріха і не мала ніякої історії гріха. Вона височить над усяким гріхом, у ній немає ні найменшого сліду гріха. Вона цілковито духовна і повністю з Христа. З іншого боку, в своїй історії Церква виявилась неспроможною і упала. Нині Господь працює серед впалих людей, щоб привести їх назад до Церкви, що відповідає Його початковій волі. Господь бажає працювати серед таких людей, які впали, розбещені та розрізнені, котрі сповнені гріхом і брудом, з тим, щоб Він міг придбати серед них Церкву. Він має намір відтворити й віродити їх

до того, що Він визначив у вічності в минулому, щоб Він міг мати те, що здійснить Його бажання у вічності в майбутньому. У Своїй великій роботі Господь використовує слова, котрі Він промовляє як інструмент для приведення Церкви назад до довічного задуму Божого. О, не будемо ставитись до слів Господа легковажно.

Ми повинні пам'ятати, що знання — одне, а духовне зростання — інше. Усі доктрини, вчення, все богослов'я та знання приносять небагато користі, якщо вони лише перетікають від однієї людини до іншої. Істинний ріст залежить від того, що ми отримуємо слово безпосередньо від Бога. Бог використовує Свою “рему” для виконання Своєї роботи, і Він бажає говорити з нами. Отже, якщо наша мета при читанні Писання полягає виключно в знанні, це дійсно сумно. Якщо це так, ми пропащі люди. Дійсна цінність Писання полягає в тому, що Бог може говорити з людиною через Писання. Якщо ми бажаємо бути корисними в руках Господа, ми повинні отримувати говоріння Господа. Чи є наше будування духовним чи ні, залежить від того, чи говорив Господь з нами, чи ні. Знання та доктрина не мають духовної користі. Духовну користь має тільки Господнє говоріння в нас.

Як взагалі ми можемо задовольнитися знанням і доктринами, якщо Церква перебуває в занепаді, коли вона підвела Бога і залишається сліпою до Його волі? Нехай Бог змилюється над нами і явить Свою ласку до нас! О, нехай у нас буде така молитва: “Господи, ми молимося, щоб Ти говорив з нами”. Усі слова ззовні, усі слова, що передані нам іншими, хоч вони будуть сказані тисячу або десять тисяч разів, марні. Тільки “рема” має цінність. Якщо ви робите щось тільки тому, що інші сказали вам робити це, то ви дотримуетесь закону і не перебуваєте у Новому Завіті. Будь-яка людина зі світлим розумом може поділити Послання до римлян на частини, такі як Спасіння, Оправдання та ін. Але всередині її є один великий недолік — Бог не говорив з нею. У людини може бути знання, і, тим не менше, вона може бути позбавленою Божого слова. Багато хто вважає, що знання

Писання та розуміння доктрин є духовність. Такого не буває! Знання Біблії ніколи не може замінити духовність. Тільки безпосереднє говоріння Бога особисто з нами має дійсну цінність. Коли Бог говорить з нами через Своє слово, ми отримуємо осяяння, через Його слово ми освячуємось і через Його слово ми зростаємо. Нам необхідно знати, що живе, а що мертве, що є лише знанням, а що духовне. Усе, що не живе, не має духовної цінності. Якщо у нас є “рема”, живе слово Боже, ми можемо бути очищені та освячені.

Який задум Христа в Його очищуючій та освячуючій роботі? Він полягає в тому, “щоб поставити її Собі славною Церквою” (Еф. 5:27). Саме цього чекає Христос, щоб Церква могла бути підготовленою та поданою Йому Самому. “Славна Церква” мовою оригіналу означає, що Церква приведена в славу. Іншими словами, Церква зодягнеться в славу або буде зодягнена в славу. В Посланні до ефесян, розділ 4, говориться, що Церква прийде до єдності віри, в міру зросту повноти Христової (в. 13). Далі розділ 5 говорить, що Церква буде зодягнена в славу, щоб бути представленою Христу. Бог має намір привести всю Церкву в такий стан. Це справді велика справа! Коли ми поглянемо на стан Церкви сьогодні, ми скажемо: “Як це може бути?”, і ми можемо навіть узяти під сумнів Божий намір. Але Господь працює. Одного разу Церква прийде до єдності віри. Вона прийде в міру зросту повноти Христової. Вона буде зодягнута в славу і представлена Христу. Ось чого бажає і чого доможеться Господь. І це також те, чого ми бажаємо і чого ми доможемось.

Ця славна Церква не буде мати ні плями, ні зморшки, ні чогось подібного, а буде свята і непорочна (Еф. 5:24, букв.). Господь очистить нас до такої міри, що буде здаватись, ніби Церква ніколи не була заплямована чи осквернена. Буде здаватись, що Церква ніколи не творила гріха, і будь-якого сліду гріха не може бути знайдено в ній.

Вона не тільки без плями, але і без зморшки. Ми всі знаємо, що у дітей та молодих людей немає зморщок. Поява зморщок у людини означає, що вона старіє. Господь хоче привести Церкву до такого стану, де немає нічого давнього, де

немає нічого від минулого. Він хоче, щоб усе в Церкві було новим. Одного разу, коли Церква стане перед Господом, здаватиметься, що вона ніколи не грішила, що у неї не було будь-якої історії гріха. Вона буде без плями й без зморщок. Якою Церква була за Божим задумом при творінні, такою вона буде і в майбутньому.

Церква не тільки не матиме плями або зморшки, вона не матиме і “чогось подібного”. У перекладі з грецької це читається таким чином: “Такої або іншої вади”. Вона буде не тільки без плями або зморшки, але не матиме зовсім будь-якої вади. Усі вади будуть виключені. Наближається день, коли Божа робота над Церквою досягне тієї стадії, коли Церква цілком стане славною.

Більше того, вона буде “свята і непорочна”. Відповідно до значення у грецькому оригіналі це повинно читатись таким чином: “вона повинна бути свята і бездоганна”. Бог приведе Церкву до такого стану, коли нічого не можна буде сказати проти неї у будь-якому відношенні. Світу нічого буде сказати. Сатані нічого буде сказати. Ніхто та ніщо не зможуть нічого сказати. Навіть Самому Богові нічого буде сказати. Того дня, коли Церква буде такого славною, вона стане Невістою Христовою.

Нам повинні бути абсолютно ясні два такі питання. Перше: сьогодні ми є власним Тілом Христовим. Христос очищає і готує нас як Своє Тіло, щоб ми могли стати Церквою, котру Бог мав намір мати у вічності. Друге: коли прийде час, Христос прийде, і ми будемо приведені у Його присутність, щоб бути представленими Йому славною Церквою, Його Невістою. Отже, по-перше, на землі у нас є історія Тіла Христового, а потім, у славі, — історія Невісти. Зараз ми перебуваємо в процесі очищення. Зараз той час, коли нам потрібна “рема”. Християни, що ніколи не отримували прямого об’явлення, затримують Бога. Якщо ми ніколи не чули Господнього говоріння з нами, то ми перешкоджаємо виливанню благодаті Господа. Нехай Бог буде милостивий до нас, щоб ми не були тими, хто перешкоджає Йому. Навпаки, нехай ми будемо тими, хто слухає Його з величезною увагою і

просувається вперед, щоб Церква була приведена в стан Невісти Христової.

РОБОТА І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЦЕРКВИ ПЕРЕД БОГОМ

Послання до ефесян розкриває нам Церкву, яку Бог задумав у вічності. Розділ 5 говорить про те, як Церква стане славною Церквою, без плями чи зморшки або чогось подібного, щоб вона була святою та непорочною. Далі розділ 6 розповідає про практичну роботу Церкви, про духовну війну.

Читаючи Послання до ефесян 6:10-12, ми розуміємо, що робота і відповідальність Церкви є духовна війна. Супротивники в цій війні суть не плоть і кров, а духовні істоти, котрі живуть у повітрі. Прочитаймо вірші 13 і 14: “Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого, і, все виконавши, витримати. Отже, стійте...” Тут говориться про те, що ми повинні встати, а не нападати. Духовна війна має оборонний, а не наступальний характер, оскільки Господь Ісус уже вступив у поєдинок і переміг. Робота Церкви на землі — просто зберігати перемогу Господа. Господь уже виграв бій, і Церква існує для підтримання Його перемоги. Робота Церкви полягає не в тому, щоб перемогти диявола, але в тому, щоб чинити опір тому, хто уже переможений Господом. Її робота полягає не в тому, щоб зв’язати сильну людину — сильна людина уже зв’язана. Її робота полягає в тому, щоб не випустити її. Немає необхідності нападати; досить тільки охороняти. Початок, від якого потрібно виходити у духовній війні, полягає в тому, що необхідно наполягати на перемозі Христа; він у тому, щоб побачити, що Христос уже переміг. Це означає не розправлятися з Сатаною, а уповати на Господа. Це не означає надіятись на те, що ми переможемо, бо перемога уже здобута. Диявол нічого не може вдіяти.

Робота Церкви та її відповідальність полягає в духовній війні. Це знаходиться у сфері конфлікту між владою Бога та силою Сатани. Зараз ми підходимо до розгляду взаємозв’язку між Церквою і Царством Божим.

Дехто вважає, що Царство Боже стосується лише питання нагород. Це надто занижена оцінка Царства Божого. Господь Ісус одного разу пояснив нам, що таке Царство Боже. Він сказав: “А коли ж Духом Божим вигоню Я демонів, то настало для вас Царство Боже” (Мт. 12:28). Що таке Царство Боже? Це скинення сили Сатани за допомогою Божої сили. Коли диявол не може встояти у якомусь місці, то це те місце, куди прийшло Царство Боже. Звідки б не був вигнаний диявол, там Царство Боже.

В Об’явленні 12:9, 10: “І скинений був змії великий, вуж стародавній, що зветься диявол і сатана, що зводить усесвіт, і скинений був він додолу, а з ним і його анголи були скинені. І я почув гучний голос на небі, який говорив: “Тепер настало спасіння, і сила, і царство нашого Бога, і влада Христа Його, бо скинений той, хто братів наших скаржив, хто перед нашим Богом оскаржував їх день і ніч!” Ми повинні звернути увагу на слово “бо” у вірші 10. Царство Боже могло наступити, “бо” Сатана був скинений. Сатана втратив своє положення і не міг більше залишатись у ньому. В цей час на небі пролунав гучний голос, що сказав: “Тепер настало спасіння, і сила, і царство нашого Бога, і влада Христа Його”. Коли б Сатана не полишав якоесь місце, це відбувається тому, що туди вступило Царство Боже. Де б не було Царство Боже, Сатана не може там перебувати. Це чітко показує нам, що в Писанні перше, найбільш суттєве, значення Царства Божого має відношення до розбірок з Сатаною.

Коли фарисеї спитали, коли прийде Царство Боже, Господь Ісус відповів: “Царство Боже не прийде помітно, і не скажуть: “Ось тут”, або “Там”. Бо Божее Царство всередині вас!” (або серед вас, Лк. 17:20, 21). Що мав на увазі Господь, коли Він сказав, що “Божее Царство серед вас?” Він мав на увазі “Я стою тут”. Певна річ, усі ми знаємо, що у фарисеїв не могло бути Царства Божого. В той же день Царство Боже було серед них, тому що Господь Ісус стояв серед них. Коли Він був там, Сатана не міг там перебувати. Господь Ісус сказав: “Бо надходить князь світу цього, і в Мені він нічого не має”. Де б не був Господь Ісус, Сатана повинен піти звідти. В

Євангелії від св. Луки, розділ 4, мова йде про біснувату людину. Як відреагував демон, коли він побачив Господа? Перш ніж Господь сказав щось, щоб вигнати його, демон вигукнув: “Ах, що нам до Тебе, Ісусе Назарянине? Ти прийшов погубити нас”. Де є Господь, там не може бути демонів. Сама присутність Господа Ісуса представляє Царство Боже. Він і є Царство Боже. Де є Він, там є також Царство Боже.

Як це стосується нас? В Об’явленні 1:5, 6 говориться: “Йому, що нас полюбив і кров’ю Своєю обмив нас від наших гріхів, що вчинив нас “царями [букв. царством], священниками Богові” й Отцеві Своему, — Тому слава та сила на вічні віки! Амінь”. Зверніть увагу на слово “царство” у вірші 6. Воно показує нам, що Царство Боже знаходиться не тільки там, де є Господь, але і там, де є Церква. Не тільки Сам Господь Ісус представляє Царство Боже, але і Церква також представляє Царство Боже. Тут важливе не майбутнє віддання або положення у Царстві, чи буде воно великим або маленьким, високим чи низьким. Головне не в цьому. Життєво важливим є те, що Бог бажає, щоб Церква представляла Його Царство.

Робота Церкви на землі полягає в тому, щоб ввести Царство Боже. Вся робота Церкви управляється принципом Царства Божого. Цьому принципу підпорядковується спасіння душ, а також вигнання демонів і всяка інша робота. Усе повинне бути підпорядковане принципу Царства Божого. Чому ми повинні завойовувати душі? Заради Царства Божого, а не просто тому, що людина потребує спасіння. Ми повинні стояти в положенні Царства Божого завжди, коли ми працюємо і застосовуємо Царство Боже, щоб покінчити з силою Сатани.

Господь бажає, щоб ви молились: “Отче наш, що еси на небесах! Нехай святиться Ім’я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі” (Мт. 6:9, 10). Якби прихід Царства Божого відбувався автоматично, Господь ніколи б не став учити нас молитись таким чином. Але оскільки Господь просить нас молитись подібним чином, Він просто показує нам, що це є роботою Церкви.

Так, Церква повинна благовістити, але набагато більше того, Церква повинна молитись, щоб ввести Царство Боже. Дехто вважає, що незалежно від того, молимося ми чи ні, Царство Боже прийде саме по собі. Але якщо ми знаємо Бога, ми ніколи так не скажемо. Принцип Божої роботи полягає в тому, що Він чекає руху від Свого народу, і тільки тоді Він рухається Сам.

Бог сказав Аврааму, що народ Ізраїля вийде з народу, котрий завдавав йому страждання. Але це звершилось тільки 430 років по тому. Тільки коли ізраїльтяни заволали до Бога, тільки тоді Він почув їхній крик і прийшов, щоб звільнити їх. Ніколи не вважайте, що, незалежно від того, заволали ми чи ні, все йтиме своєю чергою. Бог мав потребу в людині, котра взаємодіяла б з Ним у Його роботі. Коли народ Божий буде рухатись, Він рухатиметься так само. Коли народ Божий зрозумів, що йому потрібно йти з Єгипту (хоч не всі ізраїльтяни усвідомили це, серед них були ті, хто зрозумів це), тільки тоді вони заволали до Бога, і Він вирушив, щоб визволити їх.

Навіть народження Господа Ісуса було результатом взаємодії з Богом декотрих із Його людей. У Єрусалимі були люди, котрі невпинно шукали утіхи Ізраїлю. Саме тому народився Господь. Хоча мета Бога полягає в тому, щоб ввести Своє Царство, не досить лише однієї Його участі. Йому необхідно, щоб з Ним працювала Церква. Через молитву Церква повинна вивільнити силу Царства Божого над землею. Тоді після приходу Господа царство світу стане Царством Господа нашого і Христа Його (Об. 11:15).

Оскільки робота Церкви полягає в тому, щоб виступати за Бога і не поступатися Сатані, який спосіб життя ми повинні вести, щоб здійснити це завдання? Над усіма нашими гріхами та всією нашою неправедністю необхідно працювати. Наше посвячення Богові повинно бути старанним. Наше душевне життя має бути віддане смерті, і наш природний чоловік повинен бути покинутий. Спроможність плоті абсолютно непотрібна у духовній боротьбі. “Я” не може чинити опору Сатані. “Я” повинне відійти! Завжди, коли йде геть

“я”, на це місце вступає Господь Ісус. При входженні в нас “я” нас чекає невдача. При входженні ж Господа завжди отримується перемога. Сатана визнає тільки одну Особу — Господа Ісуса. Ми не можемо чинити опору Сатані. Вогняні стріли Сатани можуть поцілити в нашу плоть, але, слава Богу, ми можемо одягнутись у Христа, котрий отримав перемогу.

Ми віримо, що Христос повернеться, та не думайте, що коли ви сидітимете і будете пасивно очікувати цього, Господь Ісус з’явиться автоматично. Ні, Церква повинна виконати певну роботу. Ми як Тіло Христове повинні навчитись працювати разом з Богом. Ніколи не думайте, що достатньо просто бути спасеним. Цього не досить. Ми повинні дбати про те, що необхідне Богові. Падіння людини має два наслідки. По-перше, виникла проблема моральної відповідальності людини, і, по-друге, Сатана захопив владу над землею. З одного боку, людина зазнала втрати, але, з іншого боку, і Богові також було завдано збитків. Викуплення вирішує проблему моральної відповідальності людини та втрати, заподіяної людині, але збитки, завдані Богові, непоправні. Збитки, що завдані Богові, не можуть бути відшкодовані через викуплення, а тільки через Царство. Проблема моральної відповідальності людини була вирішена за допомогою хреста, а проблема, пов’язана із владою Сатани, повинна бути вирішена за допомогою Царства. Викуплення призначене безпосередньо для людини, тоді як Царство призначене безпосередньо для того, щоб покінчити з Сатаною. Викуплення повернуло те, що втратила людина; Царство зруйнує те, що захоплене Сатаною.

Спочатку на людину була покладена відповідальність скинути владу Сатани, але замість цього людина упала, передавши владу Сатані. І сама людина навіть потрапила до нього в залежність. Сатана став сильним чоловіком, а людина стала його річчю (Мт. 12:29). Через таку ситуацію необхідно, щоб Царство покінчило з цим. Якщо немає Царства, то через падіння людини неможливо повалити зроблене Сатаною.

Причина, з якої нове небо та нова земля не з'явилися відразу ж після здійснення викуплення, полягає в тому, що проблема, пов'язана з Сатаною, ще не була вирішена. До появи нового неба та нової землі повинно встановитись Царство. В Об'явленні 11:15 сказано: "Перейшло панування над світом до Господа нашого та до Христа Його, — і Він зацарює на вічні віки!" Як тільки надійде Царство, вічність буде введена. Царство пов'язане з вічністю. Ми можемо сказати, що Царство — це входження до нового неба та нової землі. Об'явлення, розділи 21 і 22, показує нам, що нове небо та нова земля з'являться після Царства. Книга пророка Ісайї, розділ 65, навіть описує Царство, як нове небо та нову землю. Це означає, що Ісайя розглядав Царство як входження до нового неба та нової землі. Отже, коли почнеться Царство, також почнеться нове небо та нова земля.

Нехай Бог відкриє наші очі, щоб ми не вважали самих себе центром усього. Чому сталось так, що ми були спасені? Чи сталось це тільки тому, щоб ми не відправились у пекло? Ні, не це є центром усього. Тоді чому ж Христос захотів спасти нас? Ми можемо відповісти на це питання з двох різних точок зору. З точки зору людини ми дивимось на це одним чином. З точки зору Бога це постає перед нами іншим чином. Дивлячись на щось з двох різних сторін, ми бачимо одну і ту саму річ у різному світлі. Ми не повинні розглядати це лише з людської точки зору. Ми повинні бачити це з точки зору Бога. В дійсності відтворення втраченого людиною призначене для відтворення того, що втратив Бог. Те, що втратив Бог, повинно бути відтворене через Царство. Сьогодні Бог спонукав нас розділити перемогу, здобуту Господом Ісусом. Де б не проявилась перемога Господа Ісуса, звідти Сатана повинен піти геть. Ми повинні просто стійко стояти, бо Господь Ісус уже здобув перемогу. У Своїй викупаючій роботі Господь Ісус зруйнував увесь законний ґрунт диявола. Через викуплення було покінчено з усяким законним правлінням Сатани. Викуплення було присудом, через який Сатана був позбавлений свого законного положення. Тепер відповідальність за здійснення цього присуду лежить на

Церкві. Того дня, коли Бог побачить, що Церква в достатній мірі виконала це завдання, настане Царство, і нове небо та нова земля з'являться після цього. Нове небо та нова земля у Книзі пророка Ісайї приведуть до нового неба та нової землі в Об'явленні.

Сьогодні ми перебуваємо на середині шляху між викупленням і Царством. Коли ми озираемось назад, ми бачимо викуплення; коли ми дивимось вперед, ми бачимо Царство. У нас подвійна відповідальність: з одного боку, ми повинні вести людей цього світу до спасіння, а з іншого боку, ми повинні стійко стояти заради Царства. О, нехай у нас буде таке бачення, щоб ми побачили відповідальність, покладену Господом на Церкву.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

ЖІНКА НАРОДИЛА ЧОЛОВІКО-ДИТЯ

Ми побачили жінку в Книзі Буття, розділ 2, і те, як вона каже про людину, котру бажає придбати Бог згідно зі Своєю віковичною волею, щоб прославити Своє Ім'я. Далі в Посланні до ефесян, розділ 5, ми бачимо іншу жінку, яка є реальністю тієї жінки у Книзі Буття, розділ 2. Ця жінка показує нам, як Бог працює після падіння людини, щоб відтворити все за Своїм довічним задумом. Поглянемо тепер ще на одну жінку в Об'явленні, розділ 12. Хоч вона — дещо нове для нас, ми не повинні розглядати її відірвано від жінки в Книзі Буття, розділ 2.

Об'явлення — це книга, що показує нам те, що відноситься до кінця часу. Усього в цій книзі налічується двадцять два розділи, але до кінця розділу 11 ми можемо сказати, що все закінчено. В Об'явленні 10:7 записано: "...а дня голосу сьомого Ангола, коли він засурмить, довершиться Божа таємниця, як Він благовістив був Своїм рабам пророком". У розділі 11, коли сьомий ангел засурмив, повністю здійснилось усе, що стосується таємниці Божої, і все, що стосується Бога. У вірші 15 йдеться: "І засурмив сьомий Ангол, — і на небі зчинились гучні голоси, що казали: "Перейшло панування над світом до Господа нашого та до Христа Його, — і Він зацарює на вічні віки!" Це означає, що коли засурмить сьомий ангел, уже наступив початок вічності. У цьому вірші проголошується тисячоліття, нове небо та нова земля, все, що стосується вічності. Чого ж тоді після перших одинадця-

ти розділів іде ще одинадцять? Наша відповідь така: наступні одинадцять розділів є доповненням до перших одинадцяти розділів. Починаючи з розділу 12, нам говориться про те, як царство світу цього стане Царством нашого Господа та Його Христа і як Бог зробить Свого Сина Царем на віки вічні.

В Об'явленні 11:19 говориться, що коли засурмить сьомий ангел, щось станеться: “І розкрився храм Божий на небі, — і ковчег заповіту Його в Його храмі з’явився. І зчинилися блискавки, і гуркіт, і громи, і землетрус, і великий град...” Об’явлення містить багато видінь, але серед усіх них є два центральних видіння, котрі служать основою для решти. Перше — видіння престолу (Об. 4:2). Усі видіння, від розділу 4 до розділу 11, у якому засурмив сьомий ангел, ґрунтуються на престолі. Друге видіння — видіння храму (Об. 11:19). Починаючи з розділу 12 до кінця книги, усі видіння ґрунтуються на храмі Божому.

У розділі 4 Іоанну з’явилося видіння престолу Божого з райдугою навколо нього. Це означає, що починаючи з цього розділу, все ґрунтується на владі престолу і в той же час на спогаді завіту, який Бог поставив для кожного живого створіння на землі. Бог пам’ятає Свій завіт. Райдуга — знак Божого завіту, який Він поставив щодо всього живого. Нині ми не можемо побачити повну райдугу. Найбільше, що ми бачимо, — це тільки половина її. Але райдуга, що оточує престол, повна, в ній немає розриву. Бог вірний. Він згадає і дотримається Свого завіту. Бог згадає Свій завіт щодо кожного живого створіння на землі. В усякому бажанні стосовно людини Бог повинен дотримуватись установленого Ним завіту, Він не може порушити Свого завіту.

Наприкінці розділу 11 Іоанн побачив інше видіння — видіння храму Божого. А всередині храму було видно ковчег завіту. Бог спочатку звелів ізраїльтянам побудувати ковчег за зразком, що з’явився на горі, і поставити ковчег у Святе Святих у скинії. Пізніше, коли Соломон збудував храм, ковчег був поставлений всередину його. Потім, коли Ізраїль був полонений Вавилоном, ковчег був загублений. Але незважаючи на те, що на землі ковчег був загублений, на небесах він

залишився. Ковчег на землі був зроблений за зразком ковчега на небі. Земна тінь зникла, проте сутність, реальність на небі, залишається. І в кінці Об'явлення, розділ 11, Бог ще раз показує ковчег.

Що таке ковчег? Ковчег — це вираження Самого Бога. Він означає, що Бог повинен бути вірний Собі. Престол — це місце, де Бог здійснює владу, а храм — це місце, де Бог мешкає. Престол є чимось зовнішнім, спрямованим на світ і людство, а храм — це дещо для Самого Бога. Райдуга навколо престолу означає, що Бог не зробить нічого, що применшило б Його завіт, тоді як ковчег у храмі означає, що Бог не зробить нічого, що применшило б Його славу. Бог повинен здійснити те, що Він задумав. Усе, що Бог бажає зробити, Він здатний успішно виконати. Ковчег був призначений не тільки для людини, але і для Самого Бога. Бог не може заперечувати Самого Себе, Він не може суперечити Собі. Бог задумав у вічності придбати прославлений народ, і Він визначив, що царство цього світу стане Царством нашого Господа і Його Христа. Якщо ми розглянемо нинішню ситуацію Церкви, ми не зможемо стриматись і запитаємо, як же Бог зможе здійснити Свій задум? Але ми знаємо, що Бог ніколи не зупиниться на середині шляху. У Нього є ковчег, і Він Сам склав завіт. Праведний Бог не може бути неправедним з людиною. Більше того, праведний Бог ніколи не може бути неправедним по відношенню до Себе. Людина ніколи не робить того, що суперечить їй самій, бо кожна людина має власний характер. Так само і Бог не може заперечувати Самого Себе у Своїй роботі завдяки Своему власному характеру. Коли Бог розкрив нам ковчег, Він мав на увазі, що Він повинен здійснити те, що Він бажає зробити.

Тут ми повинні побачити ось що. На якій підставі Бог і Його Христос будуть панувати віковічно? На якій підставі Бог примусить царство цього світу стати Царством нашого Господа і Його Христа? Ця підстава — Його характер. Бог здійснить усе це в силу Свого характеру. Ніщо не може перешкодити Йому. Ми повинні запам'ятати, що все, що йде від Бога, ніколи не може бути порушено. Ковчег, як і раніше,

залишається, представляючи Самого Бога і Його завіт. Бог здійснить це за допомогою Самого Себе. Ми дякуємо Богові за те, що, починаючи з розділу 12 і до кінця Об'явлення, нам показано, як Бог, будучи вірним Собі здійснить усе, що Він задумав у вічності.

ЖІНКА У ВИДІННІ

В Об'явленні 12:1 говориться: “І з'явилась на небі велика ознака: Жінка, зодягнена в сонце, а під ногами її місяць, а на її голові вінок із дванадцяти зір”. Хто ця жінка, описана тут? Саме про неї сперечались численні дослідники Біблії. Дехто говорив, що вона означає Марію, матір Господа Ісуса. Інші говорили, що вона уособлює народ Ізраїля. Але, відповідно до Писання, ця жінка не може бути ні Марією, матір'ю Господа, ні народом Ізраїля. І ось чому:

1) Оскільки це видіння явлене на небесах, то жінка — цілком небесна. Ні у Марії, ні у народу Ізраїля немає такого положення.

2) Після того, як ця жінка народила чоловіко-дитя, вона втекла в пустиню. Якщо ж ми пояснюємо, що ця жінка була народом Ізраїля і що народжене нею чоловіко-дитя було Христос, що піднесення до престолу чоловіко-дитя було вознесенням Христа, то це не відповідає реальним фактам. Хоч народ Ізраїля був розсіяний, все-таки його втеча в пустиню не була результатом вознесення Христа. До моменту вознесення Христа Ізраїль уже був розсіяний деякий час і перестав бути єдиним народом. Але тут ми бачимо, що після того, як чоловіко-дитя було взяте до Бога, жінка втекла в пустиню. Народу Ізраїля уже не було задовго до того, як Христос вознісся. Тому неможливо, щоб жінка вказувала на народ Ізраїля. І ще в меншій мірі стосується вона Марії.

3) Коли ця жінка мучилась під час пологів, щоб народити чоловіко-дитя, вона зустріла дракона. У цього дракона було сім голів і десять рогів. У 17 розділі розповідається, що ці сім голів є сім царів, з яких п'ятеро упали, один є, а другий

ще не прийшов. Десять рогів — це десять царів, які ще не отримали царства, але повстануть потім. Ми знаємо, що до того, як Христос вознісся, такі історичні події не відбувались. Отже, жінка і чоловіко-дитя вказують на події в майбутньому. Якщо ми говоримо, що ця жінка означає народ Ізраїля чи Марію і що немовля вказує на Господа Ісуса, то цим ми суперечимо історії.

4) Після піднесення немовляти до Бога на небесах сталась війна, і Сатана був скинутий на землю. І було оголошено на небі: “Тепер настало спасіння, і сила, і царство нашого Бога, і влада Христа Його, бо скинений той, хто братів наших скаржив, хто перед нашим Богом оскаржував їх день і ніч”. Ми знаємо, що це ще не звершилось. У Посланні до ефесян, розділ 6, говориться, що Церкві на землі необхідно ще битися проти начальств, проти влади, проти піднебесних духів злоби. Сатана ще там. Оскільки ця частина Писання ще не стала історичним фактом, неможливо, щоб це було вказівкою на часи Ісуса.

5) Коли дракон був скинутий на землю, він переслідував жінку, що народила чоловіко-дитя. Багато хто вважає це підтвердженням того, що ця жінка — Марія. Дійсно, що Марія, народивши Господа Ісуса, втекла в Єгипет, але вона зробила це не під час Господнього вознесіння. Зверніть увагу на вірші 14-16: “І жінці дані були дві крилі великого орла, щоб від змія летіла в пустиню до місця свого, де будуть її годувати час, і часи, і півчасу. І пустив змій за жінкою з уст своїх воду, як річку, щоб річка схопила її. Та жінці земля допомгла, — і розкрила земля свої уста, та й випила річку, яку змій був пустив із своїх уст...” Чи кажемо ми, що ця жінка вказує на Марію чи народ Ізраїля, все одно з історії ми знаємо, що коли Христос вознісся на небо, такого не трапилось. Отже, ця жінка не може бути вказівкою на Марію або народ Ізраїля.

6) Є ще один доказ. У вірші 17 говориться: “І змій розлютувався на жінку, і пішов воювати з останком насіння її...” Тут ми бачимо, що після того, як народжене жінкою чоловіко-дитя було взяте до престолу, на землі ще залишилось її

насіння. Вона не могла бути Марією. Більше того, ті, хто залишились, “бережуть Божі заповіді та мають свідоцтво Ісусове”. Це правильно, що народ Ізраїля зберігав заповіді Божі, але говорити, що народ Ізраїля мав свідчення Ісуса, означало б змішувати Старий Завіт з Новим Завітом. Під кінець можна сказати, що ця жінка не може бути Марією або народом Ізраїля.

Тоді хто ж ця жінка? Старий Завіт показує нам лише одну жінку, яка зустрілась зі змієм. Це була Єва у Книзі Буття, розділ 3. У Новому Завіті також є тільки одна жінка, котра зустрічала змія, — це жінка в Об’явленні, розділ 12, про яку ми щойно говорили. Тут ми знаходимо відповідність і взаємозв’язок між початком і кінцем Писання. Більше того, Бог особливо підкреслює, що великий дракон є стародавній змій. Це означає, що він вказує на змія, про якого уже одного разу говорилось. Бог пояснює, що це був той же самий стародавній змій. Акцентується слово “той” — *той же* самий стародавній змій. Отже, жінка, що згадується тут, повинна бути також і тією жінкою.

Зверніть увагу на паралель між Книгою Буття і Об’явленням. Сонце, місяць і зорі у Книзі Буття, розділ 1, перелічені тут за тим же самим принципом. Як у Книзі Буття, розділ 3, був змій, так і тут є змій. Тут згадане і насіння жінки, про яке сказано у Книзі Буття, розділ 3. Далі, муки пологів є у Книзі Буття розділ 3, і про них говориться в Об’явленні, розділ 12. Якщо ми зіставимо ці дві частини Писання, то, безумовно, побачимо, що ця жінка в Об’явленні, розділ 12, є та жінка, яку Бог замислив у Своїй вічній волі, і все, що трапиться з нею наприкінці часу, ясно представлено тут. Жінка у Книзі Буття, розділ 2, говорить про вічний задум Бога. Жінка у Посланні до ефесян, розділ 5, говорить про становище і майбутнє Церкви. І тепер ця жінка в Об’явленні, розділ 12, відкриває нам події під кінець часу. Крім усіх перелічених, є ще й інша жінка, яку ми побачимо і яка виявляє стан речей у вічності.

Коли ця жінка являється у видінні, Писання спочатку зазначає, що вона була “зодягнена в сонце, а під ногами її

місяць, а на її голові вінок із дванадцяти зір”. Ці факти мають дуже велике значення стосовно віків.

1) Ця жінка була зодягнена в сонце. Сонце вказує на Господа Ісуса. Те, що вона була зодягнена в сонце, означає, що коли сонце сяє найяскравіше, воно сяє над нею. У нинішньому віці Бог відкриває Себе через неї. Це показує її взаємозв'язок з Христом і віком благодаті.

2) Під ногами цієї жінки був місяць. Ця фраза “під ногами її” не означає, що вона на щось наступає. Згідно з грецьким оригіналом, це означає, що місяць підвладний її ногам. Світло місяця — відбите світло, у місяця немає свого власного світла. Усе протягом віку закону лише відбивало існуюче у вік благодаті. Закон був лише прообразом; храм і ковчег були прообразами; пахощі, хліби “жертвні” у святилиці та жертви, що приносилися священниками, — усе було прообразами, так само, як кров овець і биків. Місяць під ногами жінки означає, що все, що стосується закону, підпорядковано їй. Це говорить про її взаємозв'язок з віком закону.

3) На голові жінки був вінець з дванадцяти зір. Головні образи протягом віку патріархів з'явилися, починаючи з часів Авраама до дванадцяти колін. Цей вінець із дванадцяти зір на її голові свідчить про взаємозв'язок між нею та віком патріархів.

Таким чином, ми можемо зрозуміти, що ця жінка належить не тільки до віку благодаті, але також і до віку закону та віку патріархів. Однак у більшій мірі вона належить до віку благодаті. Вона містить у собі усіх святих у віці благодаті, а також усіх святих з віків закону і патріархів.

НАРОДЖЕННЯ ЧОЛОВІКО-ДИТЯТИ

В Об'явленні 12:2 говориться: “І вона мала в утробі, і кричала від болю, та муки терпіла від породу”. У цьому випадку те, що вона мала в утробі, є образним, а не справжнім. Що означає — мати в утробі? Це означає, що дитина знаходиться-

ся в утробі матері, і що дитина та мати зв'язані в одне тіло. Коли мати їсть, дитина живиться. Коли мати хвора, на дитину це також впливає. Стан матері — це стан дитини. Мати і дитина одне ціле.

Однак, з іншого боку, ця дитина відрізняється від матері, вона — інша істота. Якщо ви кажете, що вони одне ціле, вони справді одне ціле, оскільки дитина отримує життя від матері. Але що стосується майбутнього, вона інша. Її майбутнє абсолютно відрізняється від майбутнього її матері. Відразу ж після народження вона взята до престолу Бога, у той час як мати втікає в пустиню.

Також необхідно відзначити таке: поки жінка з дитиною, можна бачити лише матір, дитини не видно. Зовні здається, що видно тільки матір. Дитина, безумовно, існує, але вона схована всередині матері, вона є частиною матері.

У вірші 3 говориться: “І з’явилася інша ознака на небі, — ось змії червоноогняний, великий, що мав сім голів та десять рогів, а на його головах сім вінців”. Цей змії після кількох тисячоліть зовсім інший, ніж раніше. Спочатку він був змієм, а тепер він збільшився і став драконом. Яка форма цього дракона? У нього сім голів, десять рогів і сім вінців на головах. У нього такий самий вигляд, як у звіра, який піднявся з моря. В Об’явленні, розділ 12, вірш 18 та розділ 13, вірш 1 говориться: “І я бачив звірину, що виходила з моря, яка мала десять рогів та сім голів, а на рогах її було десять вінців”. У цього звіра, котрий піднімається з моря, також є сім голів і десять рогів з вінцями. Це відкриває нам ціль Сатани: він хоче отримати вінці, які означають владу. Різниця між драконом і звіром полягає в тому, що у дракона вінці на головах, а у звіра на рогах. Голови означають владу приймати рішення, а роги — владу виконувати. Голови правлять, а роги виконують. Іншими словами, роги підпорядковані командам голів. Куди рухаються голови, туди ідуть роги. Це означає, що поведінка звіра перебуває під контролем дракона.

У вірші 4 говориться: “Його хвіст змів третину зір із неба та й кинув додолу”. Книга пророка Ісайї 9:15 показує, що

хвіст означає неправду і обман. В Об'явленні, розділи 2 і 3, зорі указують на ангелів. Оскільки тут згадані зорі небесні, то вони — ангели. Третина ангелів на небі введена в оману драконом і разом з драконом вони впали і були скинуті.

Цей же вірш продовжує: “І змії стояв перед жінкою, що мала вродити, щоб з’їсти дитину її, коли вродить...” Тут та жінка, яку Бог замислив у Своїй волі, і чоловіко-дитя, котре Він бажає придбати. Але дракон перешкоджав тому, чого прагнув Бог у цій жінці. Дракон знає, що ця жінка повинна народити чоловіко-дитя, тому він стоїть перед жінкою і чекає, щоб пожерти її дитину, як тільки вона народить.

У вірші 5 говориться: “І дитину вродила вона чоловічої статі [букв. чоловіко-дитя]”. Щоб побачити взаємозв’язок між цією жінкою та немовлям, звернімося до Послання до галатів 4:26: “А вишній Єрусалим — вільний, він мати всім нам!” Також остання частина у вірші 27: “...бо в полишеній значно більше дітей, ніж у тієї, що має вона чоловіка!” Вишній Єрусалим — це Новий Єрусалим; Новий Єрусалим — це та жінка, та мета, якої Бог бажає досягнути у вічності. У творінні цією жінкою була Єва, у вік благодаті вона — Тіло Христове, наприкінці віку благодаті вона є жінкою, описаною тут, а у вічності в майбутньому вона буде Новим Єрусалимом. Коли говориться, що у вишнього Єрусалима багато дітей, ще не означає, що мати і діти розділені. Значення тут у тому, що один стає багатьма, а багато складені в одне ціле. Багато дітей, зібраних до купи, дорівнюють матері. Річ не в тім, що одна мати народжує п’ятьох дітей, і потім вони являють собою шість окремих осіб, а в тому, що п’ятеро дітей, зібраних разом, складають матір. Кожна дитина є частиною матері: з матері взята одна частина для однієї дитини, друга частина — для іншої, і так для кожної. Здається, що вони всі народжені нею, але насправді вони є нею самою. Мати — не інша істота на додаток до дітей, вона є сукупністю всіх дітей. Якщо ми поглянемо на ціле, то побачимо матір, а якщо на кожного окремо, то побачимо дітей. Якщо ми поглянемо на спільність людей у Божому задумі, то побачимо цю жінку, а якщо поглянемо на них окремо, то побачимо багатьох синів. Це особливий принцип.

Таке саме розуміння застосовується для Об'явлення, розділ 12, коли в ньому говориться про жінку, яка народжує сина, чоловіко-дитя. Чоловіко-дитя, народжене цією жінкою, є дивом і знаменням. Слово “вродила” не означає, що дитина мала свій початок від неї й була відділена від неї, а означає тільки те, що у неї всередині була така істота. “І дитину вродила вона чоловічої статі [букв. чоловіко-дитя]” просто означає, що в цю жінку вміщена група людей.

У всіх Божих людей є своя частина у Його вічному задумі, але не всі візьмуть на себе відповідальність, яка їм належить по праву. Отже, Бог вибирає серед них групу людей. Ця група є частиною цілого, частиною багатьох, вибраних Богом. Це є чоловіко-дитя, народжене жінкою. Як одне ціле це — мати, а як менша частина — це чоловіко-дитя. Чоловіко-дитя є брати (“вони”) у вірші 11. Це означає, що чоловіко-дитя — це не окрема особа, а сукупність багатьох людей. Усі ці люди, зібрані воедино, стають чоловіко-дитям. У порівнянні з матір'ю це немовля здається маленьким. Коли ця група порівнюється з цілим, її кількість становить меншість. Але в них здійснюється Божий план, і Його задум спочиває на них.

У вірші 5 говориться: “І дитину вродила вона чоловічої статі [букв. чоловіко-дитину], що всі народи має пасти залізним жезлом”. Три рази в Об'явленні ми читаємо: “пасти народи залізним жезлом”. Вперше ми зустрічаємо це в Об'явленні 2:26, 27: “А переможцеві, і тому, хто аж до кінця додержує Мої вчинки, Я дам йому владу “над поганями”, і буде пасти їх залізним жезлом”. Цей уривок абсолютно ясно говорить про переможців у Церкві. Востаннє ця фраза використовується в Об'явленні 19:15: “А з Його уст виходив гострий меч, щоб ним бити народи. І Він пастиме їх залізним жезлом”. Цей уривок говорить про Господа Ісуса. А про кого ж говорить уривок у розділі 12? Він має стосуватись або переможців у Церкві, або Господа Ісуса. Чи можливо, щоб він говорив про Господа Ісуса? Ні. (Однак це не повністю неможливо, оскільки далі ми побачимо, що Господь Ісус також вміщений сюди.) Чому це неможливо? По-перше, тому,

що чоловіко-дитя було піднесене до престолу Бога відразу ж після народження. Тому ми знаємо, що це не могло бути вказівкою на Господа Ісуса. Господь Ісус не був піднесений відразу ж після Свого народження. Він прожив тридцять три з половиною роки на землі, помер і був воскресений. Потім Він вознісся на небеса. З цієї причини ми впевнені, що це немовля указує на переможців у Церкві. Саме ця частина людей у Церкві є переможцями. Немовля вказує на них, а не на Господа Ісуса. (Однак чоловіко-дитя справді містить Господа Ісуса, оскільки Господь Ісус був першим переможцем, і всі переможці введені в Господа Ісуса.) Немовля і мати різні, але вони також і одне ціле. Переможці відрізняються від Церкви, але і вони вміщені в Церкву.

ПІДНЕСЕННЯ ЧОЛОВІКО-ДИТЯТИ

У вірші 5 говориться: “І піднесене її дитя до Бога...” /НЗД/. Слово “піднесене” у цьому місці відрізняється за значенням від “підхоплені” у Першому посланні до солунян, розділ 4. Там говориться, що вони будуть “підхоплені” на хмарах” /НЗД/, а тут говориться, що воно було піднесене до престолу Божого. Чому дитя було піднесене до престолу? Тому, що хтось уже там, на престолі. Голова Церкви знаходиться на престолі. Божий задум полягає в тому, щоб мати на престолі не одну людину, а багатьох людей. Його довічне бажання полягало в тому, щоб мати групу людей на престолі, щоб здійснювати Свою владу. Бог бажає, щоб Христос і Церква разом привели до виконання Його задум. Однак більшість людей у Церкві до цього моменту все ще не зможуть досягти престолу. Лише меншість, яка названа переможцями, може піти до престолу Божого. Оскільки вони досягнуть Божої мети, вони будуть піднесені до Його престолу.

Відразу ж після піднесення до престолу чоловіко-дитяти відбуваються дві події: “А жінка втекла на пустиню, де вона мала місце, від Бога для неї вготоване, щоб там годували її

тисячу двісті шістдесят день. І сталась на небі війна: Михаїл та Його Анголи вчинили зо змієм війну. І змій воював та його анголи” (в. 6, 7). Зверніть увагу на слово “і”, вжите двічі відразу ж після піднесення чоловіко-дитяти у вірші 5. У вірші 6: “І жінка втекла в пустиню”. Потім у вірші 7: “І сталась на небі війна...” З цього ми бачимо, що втеча жінки в пустиню та війна на небі були викликані взяттям чоловіко-дитяти.

Розгляньмо війну на небі. По-перше, там присутнім є Михаїл, чиє ім'я надто значиме. Ім'я “Михаїл” означає “Хто подібний до Бога?” Це чудове питання. Сатана мав намір бути подібним до Бога, але Михаїл питає: “Хто подібний до Бога?” Сатана не тільки бажав бути схожим на Бога, але і спокушав людину бути подібною Богові. Але питання Михаїла: “Хто подібний до Бога?” розхитує владу Сатани. Здається, ніби Михаїл говорить Сатані: “Ти хочеш бути подібним до Бога? У тебе це ніколи не вийде!” Ось що відкриває нам ім'я “Михаїл”.

Відразу ж після піднесення дитяти на небі розпочалась війна. Іншими словами, причиною війни на небі є піднесення дитяти. З цього ми бачимо, що річ не тільки в тім, що деякі люди були піднесені, але у набагато більшому — їхнє піднесення повинне привести війну до кінця, ту війну, котра тривала впродовж віків і поколінь. Стародавній змій, ворог Божий, воював проти Бога декілька тисяч років. Коли на небі відбувалась ця війна, Михаїл та його ангели билися з драконом, котрий є цим стародавнім змієм. Раніше він був змієм, а тепер змінив форму і став драконом. Він постійно збільшував свою силу. Однак із піднесенням дитяти дракон не тільки нездатний більше збільшуватись, але і скинений з неба. Піднесення дитяти привело до того, що Сатана змушений був втратити своє положення на небі.

Який підсумок битви Михаїла і його ангелів проти дракона та його ангелів? Вірші 8 і 9 говорять: “Та не втрималися [дракон і його ангели], і вже не знайшлося їм місця на небі. І скинений був змій великий, вуж стародавній, що зветься диявол і сатана, що зводить усесвіт, і скинений був він додолу, а з ним і його анголи були скинені”. Підсумком цієї бит-

ви є поразка дракона. Для нього більше немає місця на небі; усі вони були скинені на землю.

На хресті смерть Господа Ісуса уже покінчила з тим положенням, яке придбав Сатана в результаті падіння людини. Іншими словами викуплення зруйнувало законне положення Сатани. Тепер робота Церкви полягає в тому, щоб здійснити в Царстві Божому те, що Господь Ісус здійснив у викупленні, і тим самим повністю покінчити із законним положенням, набутим Сатаною через падіння людини. Викуплення — це Христове вирішення проблеми падіння. Царство — це церковне вирішення проблеми падіння. Робота засудження була покладена на Христа, а завдання здійснення цього засудження лежить на Церкві. Сатана був уже засуджений викупленням, тепер він зазнає покарання через Царство.

Після того, як дракон і його ангели були скинуті з неба, у вірші 10 говориться: “І я почув гучний голос на небі, який говорив: “Тепер настало спасіння, і сила, і царство нашого Бога, і влада Христа Його”. Це є Царство. Коли Сатана скинутий і його ангели скинуті разом з ним, коли немає для них більше місця на небі, це — спасіння й сила, і Царство Бога нашого і влада Христа Його.

Прочитаймо тепер Об’явлення 11:15 і 12:10 одночасно: “І засурмив сьомий Ангол, — і на небі зчинились гучні голоси, що казали: “Перейшло панування над світом до Господа нашого та до Христа Його, — і Він зацарює на вічні віки!” Тут ми бачимо предмет. А Об’явлення 12:10 говорить: “І я почув гучний голос на небі, який говорив: “Тепер настало спасіння, і сила, і царство нашого Бога, і влада Христа Його”. Тут ми бачимо успішне виконання предмета. Ключ до успіху — це піднесення чоловіко-дитяти. Саме у зв’язку із піднесенням чоловіко-дитяти відбудеться війна на небі, і Сатана буде скинутий. Результатом скинення Сатани є прихід Царства Господа нашого і Христа Його. Піднесення переможців приводить до скинення Сатани і вводить Царство. Робота переможців полягає у привнесенні Божого Царства. Труд Господа здійснений, і Він на престолі. Тепер переможці повинні привести це до виконання.

У Євангелії від Луки, розділ 10, є місце яке відповідає цьому: “А ті Сімдесят повернулися з радістю, кажучи: “Господи, — навіть демони коряться нам у Ім’я Твое!” (в. 17). Учні перебували в іншому місці, виганяючи демонів. Потім Господь сказав їм: “Я бачив того сатану, що з неба спадав, немов блискавка” (в. 18). Це показує на скинення Сатани з неба. Та коли відбулась ця подія? Це сталося в Об’явленні, розділ 12. Що викликало скинення Сатани? В Євангелії від Луки, розділ 10, ми бачимо, що вірш 18 ґрунтується на вірші 17. Саме тому, що Церква виганяє демонів, Сатана скидається з неба. Вірш 17 показує нам, що вигнання демонів не відбувається раз і назавжди. Церкві належить продовжувати виганяти демонів на землі для того, щоб Сатана був скинутий з неба. Коли Господь Ісус помер, уся влада Сатани була зруйнована. Але що може насправді примусити Сатану втратити владу, втратити свою владу на небі? Що може покласти край усій його владі? Це відбувається через те, що Божі діти на землі постійно, крок за кроком, розправляються з ним. Коли демони будуть багаторазово повалені Іменем Господа Ісуса, тільки тоді Сатана буде скинутий.

Як приклад припустімо, що у нас є терези. На одній чаші терезів Сатана. Ми не знаємо, скільки важить Сатана, тому на іншу чашу терезів ми повинні постійно додавати вагу. Щоразу, коли ми перемагаємо Сатану, ми додаємо більше ваги на іншу чашу. Коли вага збільшиться до певної кількості, Сатана буде зрушений. На початку, коли ми поступово додаємо вагу на інший бік, здається, що в цьому немає ніякої користі, здається, що це не має ніякого впливу і не може зрушити Сатану. Та, насправді, кожне додавання ваги має цінність. Нарешті, коли додана остання частина ваги, терези почнуть рухатись. Ми не знаємо, хто додасть останню вагу, але вся вага, внесена на початку і в кінці, разом спричиняють дію. Робота Церкви полягає в тому, що всі ми разом протистоїмо дії Сатани, усі разом виганяємо демонів.

Вигнання демонів не обов’язково означає, що коли ми зустрічаємо демона, ми повинні протистояти йому. Вигнання демонів означає, що ми виганяємо усе зроблене демоном і

його силу. Ми міцно тримаємось влади Господа і непохитно стоїмо на своїх позиціях. Один брат додає трохи ваги, інший брат додає ще трохи ваги. Нарешті, одного разу Сатана буде скинутий з неба. Бог не викликає падіння Сатани з неба безпосередньо Своєю власною рукою. Йому було б дуже легко зробити цю роботу Самому, але Він не робить цього. Він доручив цю роботу Церкві. О, як шкода, що Церква не справилася з цим і не змогла це виконати! Ось чому повинні бути переможці, що займають положення Церкви, щоб здійснити Божу роботу. Коли переможці займуть положення Церкви і виконають роботу, яку повинна була зробити Церква, результат буде такий: “Тепер настало спасіння, і сила, і царство нашого Бога і влада Христа Його”. Дитина в Об’явленні, розділ 12, складена з переможців, які виступають від імені Церкви. Отже, як тільки дитя буде піднесене, Сатана буде скинутий з неба, і настане Царство.

ПРИНЦИП ЧОЛОВІКО-ДИТЯТИ

У Писанні говориться, що це чоловіко-дитя “всі народи має пасти залізним жезлом” (Об. 12:5). Це Божий задум. Робота Церкви має примусити Сатану втратити свою владу і тим самим привнести Боже Царство. Церква, якої бажає Бог, повинна мати характерну особливість Авігаїл — взаємодію з Христом. Однак, оскільки Церква не досягла Божого задуму і навіть не знає його, що робить Бог? Він вибирає групу переможців, які досягнуть Його задуму і виконають Його вимогу. Це — принцип чоловіко-дитяти.

У Біблії є багато прикладів цього принципу. Яка Божа мета у вибранні народу Ізраїля у старозавітний час? У Книзі Виходу, розділ 19, говориться, що Він вибирає їх, щоб вони стали царством священиків. Що означає царство священиків? Це означає, що весь народ повинен служити Богові та бути священиками. Але в зв’язку з тим, що вони поклонялися золотому теляті, не весь народ Ізраїля став священиками. Замість служіння Богу вони поклонялись ідолу. Внаслідок

цього Мойсей звелів народу Ізраїля: “Хто за Господа, — до мене!” І зібрались до нього усі сини Левіїни. Потім Мойсей сказав їм: “Так сказав Господь Бог Ізраїлів: Припашіть кожен меча свого на стегно своє, перейдіть, і верніться від брами до брами в таборі, — і повбивайте кожен брата свого, і кожен приятеля свого, і кожен ближнього свого”. Поклоніння ідолам — найбільший гріх, тому Бог зажадав від цих людей убивати мечем власних братів. І сини Левіїни зробили, як звелів Мойсей. Їхнє бажання служити Богові було вище людських симпатій, тому Бог вибрав їх священиками. З того часу з усього народу Ізраїля тільки ті, хто походить з коліна Левієвого були священиками. З того часу всі ізраїльтяни наближались до Бога через левітів. Спочатку всі ізраїльтяни повинні були служити Богові, але вони підвели Його, тому з усієї кількості невдах Бог обрав групу людей, які зайняли б їхнє місце. Ця група людей — переможці.

Ми повинні пам’ятати, що левіти служили Богові не для самих себе, і вони також не були переможцями за своїм власним вибором. Ще менше претендували вони на перевагу над іншими. Якби це сталось, з ними було б покінчено. Бог вибрав левітів священиками, що представляють весь народ Ізраїля. Те, що діти Ізраїля повинні були принести Богу, діти Левіїни тепер приносили за них. Служіння левітів перед Богом розцінювалось як служіння усього народу Ізраїля. Священиками були лише діти Левіїни, однак увесь народ Ізраїля одержував користь від їхнього священства. Таким же чином робота переможців служить усій Церкві. Робота здійснюється переможцями, але Церква отримує благословення через цю роботу. Це слава переможців. Діло належить їм, але те, що вони здійснюють, приносить славу всій Церкві. Робота здійснюється ними, але вся Церква отримує благословення.

У часи Суддів народ Ізраїля був пригнічений мідіянітянами і перебував у великому відчаї через це. Тоді з одного з колін Ізраїля Бог висунув Гедеона, щоб він очолив групу чоловіків і вигнав ворога. Завдяки цій групі весь народ став вільним. Обов’язок лежав на всьому цьому народі, але дехто

боявся, декотрі були ліниві, тому лише ця група пішла на битву й принесла користь усьому народові.

Той же принцип видний, коли народ Ізраїля повернувся з полону. Бог спочатку обіцяв, що після сімдесяти років полону народ Ізраїля повернеться і буде відтворений на землі. Однак не всі повернулись, лише дехто, кого вели Ездра, Неємія, Зоровавель та Ісус Єгосадаків, повернулись назад, щоб збудувати храм і місто Єрусалим. Але зроблене ними мало значення для всього народу Ізраїля. Це розцінювалось як відродження і повернення усього народу.

Принцип переможців полягає не в тому, що кожна окрема людина, яка особливо духовна, отримає вінець і славу, що чекають її. Ми не говоримо, що окремі люди не будуть винагороджені вінцем і славою у той день. Вони можуть отримати це, але вони призначені не для цього. Це не є їхньою головною метою. Переможці будуть переможцями не для того, щоб отримати славу або вінець для себе, а просто для того, щоб зайняти положення, яке належить зайняти Церкві і виконувати роботу для Церкви. Перед Богом Церква повинна бути в такому положенні, якого бажає Він. Вона повинна нести відповідальність перед Ним, виконуючи покладену на неї роботу і займаючи відповідне положення. Однак Церква виявилась неспроможною, і це триває до нинішнього дня. Вона не стала тим, чим вона повинна була бути за довічним задумом. Вона не виконала своєї роботи, не взяла на себе відповідальності і не зайняла відповідного положення. Вона не придбала ґрунту для Бога. Залишилась лише група людей, котрі повинні зробити цю роботу за Церкву і взяти на себе обов'язки Церкви. Ця група — переможці. Те, що вони роблять, вважається роботою усієї Церкви. Якщо знайдуться ті, хто стане переможцями, Божий задум буде здійснений, і Він буде задоволений. Це принцип чоловіко-дитяти.

Причина, з якої ми розглядаємо це питання про дитину, полягає в тому, що у вічному Божому задумі Він потребує групи переможців. Ми повинні визнати, що згідно з історією Церква зазнала невдачі. Внаслідок цього Бог закликає переможців відстоювати справу Церкви. Чоловіко-дитя, про яке

говориться в цьому уривку Об'явлення, особливо вказує на переможців у кінці часу. Як тільки чоловіко-дитя народиться, воно буде піднесене до престолу Божого. Зараз же на небі відбудуться події, і Сатана буде скинутий. Це говорить нам про те, що піднесення до престолу чоловіко-дитя усунуло те, що являло складність для Бога. Його проблема вирішена. Здається, що від народження чоловіко-дитяти уже нічого не зможе перешкодити Божому задуму. Саме до цього закликає нині Бог. Саме це цікавить Його сьогодні. Бог має потребу в такій групі людей, щоб досягти Своєї споконвічної мети.

ОСНОВА І СТАВЛЕННЯ ПЕРЕМОЖЦІВ

В Об'явленні 3:21 Господь Ісус сказав: “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною”. Тут ми бачимо, що причина того, що чоловіко-дитя може опинитись на престолі, полягає в тому, що Він переміг. Тепер ми побачимо, як вони перемагають і яке їхнє ставлення до цього.

В Об'явленні 12:11 говориться “І вони його перемогли кров'ю Агнця та словом свого засвідчення, і не полюбили життя свого навіть до смерті!”

“Вони його перемогли”. “Його” тут означає Сатану. Вони перемогли Сатану, зробивши його нездатним якимось впливати на них. Причини їхньої перемоги такі: 1) завдяки крові Агнця; 2) завдяки слову їхнього свідчення, і 3) завдяки їхньому ставленню, згідно з яким вони не полюбили життя свого навіть до смерті.

Кров Агнця

По-перше, “вони його перемогли кров'ю Агнця”. Перемога у духовній війні ґрунтується на крові Агнця. Кров призначена не тільки для прощення і спасіння, але і, більше того, є основою, за допомогою якої ми перемагаємо Сатану. Дехто може думати, що кров не має надто великого значен-

ня для тих, хто виріс у Господі. Вони припускають, що де-хто може зрости до такої міри, що вони піднімуться вище потреби в крові. Ми повинні з усією твердістю сказати, що такого не буває! Жодна людина не може зрости до такої міри, щоб перевершити свою потребу в крові. Слово Боже говорить: "...вони його перемогли кров'ю Агнця".

Основна діяльність Сатани проти християн полягає в тому, щоб зводити наклеп на них. Чи є Сатана вбивцею? Так. Чи є він неправдомовцем і спокусником? Так. Чи є він тим, хто нападає на нас? Так. Але це ще не все. Його головна справа — це наклеп. В Об'явленні 12:10 говориться: "...скинений той, хто братів наших скаржив, хто перед нашим Богом оскаржував їх день і ніч!" Ми бачимо, що Сатана зводить наклеп на братів день і ніч. Він наклепник не тільки перед Богом, але і в нашій совісті, і його вигадки можуть зробити нас слабкими й абсолютно безсилими. Він любить зводити наклеп на людей, доводячи їх до такого стану, що вони починають вважати себе непотрібними і тим самим втрачають ґрунт для боротьби з ним. Ми не говоримо тут, що для нас не існує необхідності покінчити з гріхом. У нас повинно бути гостре відчуття гріха, але нам не слід приймати наклеп Сатани.

Прийнявши одного разу наклеп Сатани, син Божий весь день буде почувати, що він неправий. Коли він встає рано-вранці, він відчуває, що він неправий. Коли стає на коліна для молитви, він відчуває, що він неправий і навіть не вірить, що Бог дасть відповідь на його молитви. Коли він говорить слово на зібранні, він відчуває, що воно марне, оскільки він сам неправий. Коли він приносить жертву Господу, він замислюється, чому він повинен приносити щось, як Бог зможе прийняти жертву від такої людини, як він. Такий християнин думає головним чином не про те, який славний і переможний Господь Ісус, а про те, наскільки порочний та непотрібний він, християнин, у кожній ситуації. З ранку до вечора такі християни мучаться думкою про свою власну непотрібність. Чи працюють вони, відпочивають, гуляють або читають Писання чи моляться, немає такої хвилини, щоб

вони не розмірковували про те, які вони нікчемні. Це наклеп Сатани. Якщо Сатана може тримати нас у такому положенні, це означає, що він отримав перемогу. Люди в такому стані безсилі перед Сатаною. Ніхто з тих, хто приймає наклеп, не може стати переможцем над ним. Часто, коли ми захоплені думкою про власну порочність, ми з легкістю помилково приймаємо це за християнську покірливість, не розуміючи, що це ніщо інше, як наше страждання від шкідливого впливу наклепу Сатани. Істинне те, що, коли ми грішимо, ми повинні визнаватись і з'ясувати це. Але нам необхідно засвоїти й інший урок. Ми повинні навчитись дивитись не на себе, а пильно дивитись тільки на Господа Ісуса. Постійне відчуття виключно власного “я” впродовж усього дня, з ранку до вечора, є хворобливим станом. Це результат того, що ми приймаємо наклеп Сатани.

Совість деяких Господніх дітей мало сприйнятлива щодо гріха. Такі люди не становлять великої духовної користі. Однак є багато дітей Божих, чия совість настільки слабка, що у них немає реального усвідомлення дії Господа Ісуса. Якщо ми питаємо їх, який саме гріх вони відчувають у цей час, то вони не зможуть указати на жоден. Але тим не менш, у них завжди є відчуття, що вони неправі. У них завжди є відчуття власної слабкості та нікчемності. Коли б вони не думали про себе, у них зникає відчуття спокою та радості. Вони прийняли наклеп Сатани. Щоразу, коли Сатана викликає у нас таке почуття, ми слабнемо і не можемо більше чинити йому опору.

З цієї причини ми не повинні легковажно ставитись до наклепу Сатани. Його головна справа — це звинувачувати нас, і він робить це безперестанку, вдень і вночі. Він зводить наклеп на нас у нашій совісті, так само як і перед Богом, доки наша совість не стає настільки слабкою, що уже не може бути зміцнена.

У повсякденному житті та роботі християнина його совість надзвичайно важлива. У Першому посланні до коринфян, розділ 8, апостол Павло сказав нам, що той, чия совість споганена, загине. Ця загибель не означає вічної загибелі, а оз-

начає те, що людина більше не може збудовуватись. Вона настільки ослаблена, що стала некорисною. У Першому посланні до Тимофія, розділ 1, говориться, що людина, яка відкинула совість, зазнала корабельної аварії у вірі. Зруйнований корабель не може плавати. Отже, здатність християнина стати перед Богом залежить від того, чи є у нього муки совісті. Прийнявши наклеп Сатани, він відчуває докори совісті, а якщо у нього є докори совісті, він не може продовжувати своє служіння і битись за Бога. Тому нам необхідно розуміти, що основна справа Сатани — це звинувачувати нас, і саме це ми повинні переборювати.

Як ми можемо перемогти наклеп Сатани? Голос з неба каже нам: “І вони його перемогли кров’ю Агнця”. Кров — основа і зброя перемоги над Сатаною. Сатана може зводити на нас наклеп, але ми можемо відповідати, що кров Ісуса Христа, Сина Божого, очищає нас від усякого гріха (1 Ін. 1:7). Від “усякого гріха” означає від будь-якого гріха, великий він чи малий. Кров Сина Божого очищає нас від усіх гріхів. Сатана може говорити нам, що ми неправі, але у нас є кров Господа Ісуса. Кров Господа Ісуса може усунути всі наші численні гріхи. Це Слово Боже: Кров Ісуса, Сина Божого, очищає нас від усякого гріха.

Ми повинні відкидати не тільки необгрунтовані звинувачення, але також і всі звинувачення, що мають основу. Коли Божі діти роблять щось неправильно, їм потрібна тільки кров Ісуса, Сина Його, а не звинувачення Сатани. Для гріха потрібна саме дорогоцінна кров, а не звинувачення. Слово Боже ніколи не говорить, що після того, як ми згрішили, нам необхідне звинувачення. Єдина проблема полягає в тому, чи визнали ми свій гріх чи ні. Якщо визнали, то що ще можна сказати? Якщо ми згрішили і не визнаємо цього, ми заслуговуємо звинувачення. Але коли немає гріха, то немає і причини для звинувачення. Якщо ми згрішили і визнали це, нас не повинні звинувачувати.

Якщо ви згрішили, то можете стати на коліна і визнати це Богові. Зараз же кров Господа Ісуса очистить вас. Не думайте, що коли розмірковуєте більше про те, наскільки ви

грішні, то у вас додасться трохи святості; або якщо ви більше відчуваєте свій гріх, то ви будете більш святі. Ні. Ми повинні спитати себе лише про одне. Як я ставлюсь до крові Господа Ісуса? Істинно, що ми згрішили, та Його кров очищає нас від усякого гріха. Від “усякого гріха” означає від великого чи від малого гріха, про який ви згадали або про який ви забули, видимого або невидимого гріха, гріха, котрий, на наш погляд, може бути прощений, або гріха, який, як ми вважаємо, не може бути прощений, — усе входить у це слово “всякий”. Кров Ісуса, Сина Божого, змиває не один або два гріхи, і навіть не багато гріхів, — вона очищає нас від *усіх* гріхів.

Ми визнаємо, що у нас є гріх. Ми не говоримо, що ми безгрішні. Але незалежно від цього ми не приймаємо звинувачення Сатани. Перед Богом ми чисті, тому що у нас є дорогоцінна кров. Ми не повинні вірити звинуваченням більше, ніж ми віримо у дорогоцінну кров. Коли ми чинимо гріх, ми не прославляємо Бога, але коли ми не довіряємо дорогоцінній крові, ми ганьбимо Його ще більше. Соромно грішити, але не вірити в дорогоцінну кров ще більш соромно. Ми повинні навчитись покладати надію на кров Агнця.

У Посланні до римлян 5:9 говориться: “...коли кров’ю Його ми виправдані”. Коли багато хто з людей приходить у присутність Господа, вони не знають спокою у своїм серці. Крім того, вони відчувають свою нікчемність і внутрішню неправоту. Чому це відбувається? Тому, що в них є хибна надія. Вони очікують знайти в самих собі щось позитивне, щоб запропонувати це Богові. Але потім, коли вони виявляють відсутність у собі того позитивного, що можна принести, настають звинувачення. Звинувачення мають такий вигляд: “У такої людини, як ти, ніколи не буде нічого доброго, щоб принести це Богові”. Але ми повинні пам’ятати, що споконвічно, в будь-якому разі, ми не мали позитивних якостей перед Богом. У нас не було нічого хорошого, що б можна було принести Богові. Ми могли дати Йому лише одне — кров. Ми могли бути оправдані тільки кров’ю. Ми не маємо в собі жодної позитивної праведності. Ми стаємо праведни-

ми тільки завдяки праведності, отриманій нами через викуплення. Щоразу, коли ми приходимо до престолу благодаті, ми можемо звернутись до Нього за благодаттю. Це престол благодаті, а не престол праведності. Щоразу, коли ми постаємо перед Богом, єдина наша заслуга — це наше викуплення, а не наш успіх у християнському житті. Жоден християнин ніколи не зможе досягти такого становища, коли він зміг би сказати: “Останнім часом я досяг великих успіхів. Тепер у мене є дерзання молитись”. Ні. Щоразу, коли ми стаємо перед Богом, єдиний наш ґрунт, єдине наше положення базується на крові. Ми повинні розуміти, що ніяка кількість духовного росту не може замінити дієвості крові. Ніякий духовний досвід ніколи не може замінити роботу крові. Навіть якщо хтось стане таким же духовним, як апостол Павло, апостол Іоанн або апостол Петро, йому все одно буде потрібна кров, щоб постати перед Богом.

Іноді, коли ми згрішили, Сатана приходить, щоб звинуватити нас, та іноді, коли ми не грішили, Сатана все одно приходить, щоб звинувачувати нас. Іноді проблема не в тому, згрішили ми чи ні, а у відсутності позитивної праведності для принесення Богові, тому Сатана звинувачує нас. Однак нам повинно бути ясно: ми приходимо у Божу присутність тільки завдяки крові, а не чомусь іншому. Оскільки ми були очищені кров'ю і виправдані кров'ю, у нас немає ніякого обов'язку приймати звинувачення Сатани.

Дорогоцінна кров є основою для духовної битви. Якщо ми не знаємо цінності крові, ми не можемо боротись. Тільки-но наша совість послабшала, з нами покінчено. Отже, якщо ми не підтримуємо нашу совість чистою та бездоганною, у нас не буде можливості покінчити з Сатаною. У своїх звинуваченнях проти нас Сатана може використати тисячу причин. Якщо ми приймемо їх, то ми впадемо. Але коли Сатана говорить з нами, на всі його доводи ми можемо дати одну відповідь — кров. Немає жодного доводу, на який не можна було б відповісти кров'ю. Духовна битва вимагає незаплямованої совісті, і лише кров може дати нам таку совість.

У Посланні до євреїв 10:2 говорить: “Інакше вони перестали б приноситись, бо ті, хто служить, очищені раз, уже б

не мали жодної свідомості гріхів”. Якщо совість християнина більше не відчуває гріха, це відбувається завдяки крові. Варто нам стати на ґрунт крові, варто нам повірити в кров, і Сатана більше не може впливати на нас. Нам часто подобається думати, що коли ми згрішили, то більше не можемо боротись. Але Господь знає, що ми грішні, тому Він приготував кров. У Господа є вихід для грішної людини, оскільки у Нього є кров. Але у Нього немає виходу для того, хто з власної волі приймає звинувачення Сатани. Кожен, хто приймає звинувачення Сатани, заперечує силу крові. Жодна людина, що вірує в дорогоцінну кров, не може одночасно з цим приймати звинувачення Сатани. Або одне, або інше мусить зникнути. Якщо ми приймаємо звинувачення, повинна зникнути кров; якщо ми приймаємо кров, то мусять відійти звинувачення.

Господь Ісус є Первосвящеником і Посередником для нас (див. Євр. 2:17-18; 4:14-16; 7:20-28; 8:6; 9:15; 1 Ін. 2:1). Він завжди служить, займаючи таке положення як Первосвященик і Посередник. Мета Його служіння — захистити нас від звинувачень Сатани. Людині потрібна лише одна мить, щоб прийняти Його як Спасителя, але ділом всього життя стає протистояння звинуваченням Сатани. Слово “Посередник” грецькою мовою означає “призначений захисник”. Господь — наш Захисник. Господь говорить за нас. Питання полягає в тому, стоїмо ми на боці Посередника чи на боці обвинувача? Безглуздо було б повірити словам обвинувача, в той час як наш Посередник безпосередньо захищає нас. Якби адвокат постійно доводив, що підзахисний невинний, а сам підзахисний настійно вірив обвинувачеві, хіба не було б це цілком абсурдним? О, нехай ми побачимо, що Господь Ісус є нашим Посередником і що Він захищає нас. Нехай ми побачимо, що кров — це основа для того, щоб ми розправились із Сатаною. Якщо ми зрозуміємо цінність крові, сьогодні на землі стане набагато більше мирних і радісних християн.

“І вони його перемогли кров’ю Агнця”. Які дорогоцінні ці слова! Брати перемогли його не завдяки своїм позитивним якостям, успіхам або досвіду. Вони перемогли його кров’ю

Агнця. Завжди, коли від Сатани приходять звинувачення, нам необхідно розправлятися з ними кров'ю. Тільки-но ми прийнемо кров, сила Сатани буде анульована. Усе, чим ми є, залежить від крові, і кров потрібна нам щодня. Так само, як ми залежали від крові та поклались на кров у день свого спасіння, ми повинні продовжувати залежати від крові й покладатись на кров, починаючи з того дня. Кров — це наша єдина основа. Бог бажає позбавити нас численних безглуз-дих звинувачень. Він хоче розірвати ці пута. Ми ніколи не повинні думати, що ми смиренні, приймаючи звинувачення день у день. Ми повинні навчитись перемагати ці звинувачення. Якщо ми не переможемо звинувачення, ми ніколи не будемо переможцями. Переможці мусять знати цінність крові. Хоча ми не знаємо усієї величезної цінності крові, ми все ж можемо сказати Господеві: “О, Господь, застосуй кров за мене у відповідності з Твоєю оцінкою її”. Не у відповідності до нашого розуміння її цінності, а саме у відповідності з Господньою оцінкою крові ми розправляємось із владою Сатани.

Словом свідчення свого

По-друге, брати перемогли його “словом свого засвідчення”. Коли наша совість спокійна, наші вуста можуть свідчити. Якщо на нашій совісті є звинувачення, ми нічого не можемо вимовити. Здається, що чим більше ми говоримо, тим тихішим стає наш голос. Значення свідчення тут — свідчити іншим, а не собі. Коли у вас є кров перед Богом, у вас буде дерзання перед Богом, і у вас буде свідчення перед людьми. Ви будете свідчити не тільки про те, що грішники можуть отримати прощення, а людина може бути прийнята завдяки Христу, але, більше того, ви будете свідчити про Боже Царство. “Свідчити” означає сказати іншим про те, що є у Христі, а слово свідчення — це те, що повинно бути сказане. Переможці мусять часто проголошувати перемогу Христа. Більш за все Сатана боїться, коли цей факт повто-

рюється знову і знову. Це факт, що Царство Небесне прийде; це факт, що Господь є Цар; це факт, що Христос переможний і навечно буде переможним; це факт, що Сатана переможений; це факт, що сильний був зв'язаний і законно засуджений; це факт, що Христос на хресті зруйнував усе, зроблене Сатаною. Оголошуючи всі ці факти, ми свідчимо. Коли ми проголошуємо усе, чим є Христос — це свідчення.

Саме слово свідчення наводить на Сатану величезний страх. Сатана не боїться, коли ми намагаємося сперечатися з ним, але він боїться, коли ми проголошуємо факти. Сатана не боїться, коли ми говоримо про богослов'я або тлумачимо Писання, та він боїться, коли ми заявляємо про духовні факти. “Ісус є Господь” — це духовний факт. Багато хто говорить про Ісуса як про Господа і пояснює, чому Ісус є Господь, але Сатана анітрохи не боїться. Та коли хто-небудь проголошує у вірі, що Ісус є Господь, то Сатана боїться. Він боїться не нашого проповідування чи богослов'я, а слова нашого свідчення.

Те, що Ім'я Ісуса вище від усякого іншого імені, є духовним фактом. Ми повинні оголошувати про це у вірі не тільки людям, але також і Сатані. Часто ми говоримо, щоб Сатана почув це, ми навмисне говоримо, щоб він почув. Саме це ми називаємо словом свідчення. Навіть коли ви одні в кімнаті, ви можете голосно проголосити: “Ісус є Господь”. Ви можете сказати: “Господь Ісус сильніший сильного” або “Син Божий уже зв'язав Сатану” і т. ін. Це — слово вашого свідчення.

Християни повинні у всьому покладатись на молитву, але іноді слово нашого свідчення більш дієве, ніж молитва. В Євангелії від св. Марка 11:23 Господь Ісус сказав: “Як хто скаже горі цій: “Порухся та й кинься до моря”, і не матиме сумніву в серці своїм, але матиме віру, що станеться так, як говорить, — то буде йому!” Господь Ісус не сказав тут, що збудеться те, про що людина помолиться, а сказав, що людина не скаже, те і збудеться. Існує китайське прислів'я: “Твір може вийти просто з уст”. А ми, християни, говоримо: “Звершення може вийти просто з уст”. Бог створив небеса та

землю одним словом зі Своїх уст. Випадок, наведений у Євангелії від св. Марка, розділ 11, показує, що ми можемо говорити, звертаючись до гори. Тільки говорячи у вірі, ми можемо досягти здійснення чогось. Часто сила молитви не така могутня, як сила проголошення. Часто нам необхідно використовувати слово свідчення, щоб покінчити з Сатаною.

Читаючи Дії, ми зустрічаємо багато слів свідчення. У розділі 3 Петро та Іоанн побачили кривого біля дверей храму і Петро зробив таке: він сказав йому: “Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У Ім’я Ісуса Христа Назарянина — устань та й ходи!” Це називається словом свідчення. Це не означає благати Бога, щоб Він розібрався з ситуацією; це означає розібратися з нею безпосередньо Іменем Господа. У Діях, розділ 16, коли Павло виганяв демона, він також використовував слово проголошення: “У Ім’я Ісуса Христа велю я тобі — вийди з неї”. І демон вийшов негайно.

Наведімо ще один приклад, розповівши про одну подію. Одного разу дві сестри, котрі благовістили, прийшли в село і пробули там деякий час. У цьому місці жила жінка, одержима демоном, і член сім’ї цієї жінки запросив цих сестер додому, щоб вони вигнали демона. Помолившись про це, вони відчували, що їм слід піти. Коли вони прибули, то побачили, що жінка належним чином одягнута і з нею все гаразд. Вони замислились, чи насправді нею заволодів демон. Потім вони проповідували їй, і здавалось, що вона ясно розуміла все. (Насправді, демони не можуть розуміти, але можуть прикидатись.) Сестрам ця ситуація видалась дивною. Вони спитали жінку: “Чи віриш ти в Господа Ісуса?” Вона відповіла: “Я вірю багато років”. Після цієї відповіді сестри по-справжньому збентежились; вони не знали, як це розцінити. Тоді вони запитали: “Чи знаєш ти, хто такий Ісус?” Вона сказала: “Якщо ви хочете довідатись, хто такий Ісус, підіть і подивіться”. Після чого вона провела їх з передньої кімнати до кімнати у задній частині будинку і, показавши на ідола сказала: “Це Ісус. Я вірю в нього протягом багатьох років”. У цей момент одна з сестер відчула, що повинна дати свідчен-

ня. Будь ласка, визначте, що сказане нею є тим свідченням, про яке ми тут говоримо.

Сестра стисла руку жінки і сказала (не жінці, а демону): “Чи пам’ятаєш ти, що понад 1900 років тому Син Божий прийшов з небес, щоб стати чоловіком на тридцять три з половиною роки? Він виганяв демонів таких, як ти, багато разів. Чи пам’ятаєш ти, що ти мав намір напасти і завдати шкоди Йому? Ти і всі твої приборчаники повстали, щоб убити Його і прибити цвяхами Його до хреста. Ви були дуже щасливі в той час. Ти не знав, що через три дні Він воскресне з мертвих і зруйнує всю твою силу. Ти лише жалюгідний дух під рукою Сатани. Чи пам’ятаєш ти, що коли Син Божий вийшов із Гадеса, Бог проголосив з неба всім живим істотам і всім духам: “Тому... дав Йому Ім’я, що вище над кожне ім’я, щоб перед Ісусовим Ім’ям вклонялося кожне коліно... і щоб кожен язик визнавав”. Тому я Іменем Ісуса наказую тобі вийти з неї!” Після цієї заяви сестри демон кинув жінку на підлогу і покинув її.

Питання сестри: “Чи пам’ятаєш ти?” має головне значення. Настійне повторення нею цього питання було її свідченням. Якщо ми проповідуємо Сатані, то він також може проповідувати і зробити немало. Якщо ми сперечаємося з ним, то і в нього є всілякі докази. Але якщо ми стверджуємо факти, особливо духовні факти, Сатана буде безсилим.

Ми зобов’язані знати факти в Писанні й вірити їм. Ми повинні бути покриті кров’ю, з тим щоб Бог міг захистити нас від усіх нападок ворога. Тоді ми можемо говорити з Сатаною. Сатана боїться саме тоді, коли ми говоримо з ним словом свідчення. У своєму християнському досвіді ми інколи відчуваємо себе настільки слабкими, що навіть не можемо молитись Богові. У такий момент необхідно згадати духовні, переможні факти. Ми повинні проголосити Сатані та його демонам, що Господь Ісус є переможним і що Ісус є Господь. Таке проголошення є свідченням, а свідчення — проголошенням. Що ми проголошуємо? Ми проголошуємо, що Ісус є Господь і що Господь переможний, що Сатана зламаний під Його ногами. Більш того, ми проголошуємо, що Господь

дав нам владу топтати ногами змії і скорпіонів та скидати всю владу ворога. Це — слово свідчення. Слово свідчення приводить до того, що Сатана втрачає під собою ґрунт. Коли ми говоримо слово свідчення, ми завдаємо Сатані удару. Труд Господа дав нам не тільки кров для захисту, але також і слово свідчення, яким ми можемо перемогти Сатану.

Не полюбити життів своїх

Ми говорили про основу перемоги, але який досвід самих переможців? Вони стоять перед лицем випробувань і зустрічають багато труднощів, але в Об'явленні 12:11 говориться: "...вони... не полюбили життя свого навіть до смерті!" Ось так підходять до цього переможці в битві. Слово "життя" тут має два значення. Одне означає фізичне життя, а друге стосується сили душі. (Слово "життя" може бути перекладене як "душа".) Розгляньмо спочатку силу душі або нашу природну здатність.

Найкращий спосіб, за допомогою якого Сатана може покінчити з нами, — примусити нас діяти на основі власної сили. Сатана хоче, щоб ми рухались у самих собі. Він хоче, щоб ми використовували природні здібності та плотську енергію у нашій роботі для Бога.

Що таке природна здібність? Природна здібність — це здібність, яка у нас є з самого початку і яка не зазнала дії хреста. Вона супроводжує наш характер. У якоїсь людини природною здібністю може бути його розум. Що б вона не робила, вона залучає до цього свій розум. Природною здібністю іншої може бути красномовність. Він може добре говорити, незалежно від особливої сили Святого Духа. Однак людина не може служити Богові своєю природною здібністю, яка не зазнала дії хреста. Невдача Церкви викликана тим, що людина привносила свою природну здібність. О, Бог повинен усіх нас привести до того, щоб ми тремтіли і боялися зробити щось без Господа. Ми повинні стати такими людьми, не тільки *говорити* це, а справді *бути* такими людьми. Тоді ми будемо корисними в руці Божій.

Ми нікого не закликаємо прикидатися святим. Це марно, оскільки не йде від Христа. Ми говоримо, що Бог хоче зруйнувати все природне в людині. Тільки в тому випадку, якщо ми відділені від усіх елементів, що йдуть від нашого особистого “я”, тільки тоді буде явлений Христос. Ми повинні дозволити Богові відмінити наше “я” через хрест. Одного разу ми повинні дозволити Богові зламати хребет нашого природного життя. Ми не повинні розправлятися із цим крок за кроком, частинами. Якщо ми покінчимо тільки із зовнішнім і залишимо недоторканим наше внутрішнє природне життя, це буде для нас не тільки марним, але і, більше того, примусить нас загордитись. Ми вважатимемо себе цілком задовільними, але покінчити з нашим внутрішнім станом буде набагато важче.

Має прийти день, коли наша сила робити добре і наша здатність служити Богові виявляться зламаними. Тоді ми визнаємо перед Богом і людиною, що ми нічого не можемо зробити самі. І після цього Христос зможе явити над нами Свою силу. Бог повинен привести всіх нас у такий стан, у якому ми зрозуміємо, що нічого не можемо зробити в Церкві за допомогою своєї природної сили. Багато хто думає, що поки їхнє спонукання правильне, це цілком добре. Але це не так. Коли ви кажете, що ви працюєте, Господь запитає: “За допомогою чого ти працюєш?” Якщо ви говорите, що ревні, Господь спитає: “Звідки походить твоя ревність?” Якщо ви скажете, що у вас є сила, Господь запитає: “Яке джерело твоєї сили?” Питання не в тому, що ви робите, а в тому, за допомогою чого ви це робите. Проблема не в тому, добро це чи ні, а в джерелі добра.

Ми повинні навчитись переживати хрест. Мета хреста — подіяти на нас, для того, щоб ми не наважувались рухатися самі по собі. Марно лише говорити або слухати про значення хреста. Богові необхідні ті, хто пройшов через хрест і зазнав дії хреста. Того, що ви говорите правильно, недостатньо. Ви повинні спитати: “А який я сам? Що я за людина?” Апостол Павло сказав: “...бо я надумавсь нічого між вами не знати, крім Ісуса Христа, і Того розп’ятого... І я в вас був у немочі,

і в страху, і в великім тремтінні. І слово моє й моя проповідь — не в словах переконливих людської мудрости...” (1 Кор. 2:2-4). Перша частина цих віршів говорить про те, про що сповіщав Павло, а друга — про особу Павла. Ми часто думаємо, що коли людина, подібна до Павла, встає і говорить, вона повинна відчувати багатство і повноту власних можливостей. Але те, що Павло сповіщав, було хрестом, а він сам був немічним, був у страху та у великому трепеті. Якщо ми пережили дію хреста, у нас не буде самовпевненості, і ми ніколи не наважимося хвалитись. Якщо ми гордимось, вважаючи себе цілком спроможними, то ми нічого не знаємо про хрест.

Суб’єктивно робота хреста в нас полягає в тому, щоб усунути те, що йде не від Бога. Хрест залишає лише те, що від Бога. Він не може похитнути те, що йде від Бога, але все, що від людини, безсиле перед ним. Дехто з братів говорив, як вони в минулому допомагали людям спастись тим або іншим способом, але тепер, коли вони почали відчувати на собі дію хреста і хрест подіяв на їхні різні способи, здається, що вони не здатні взагалі будь-що зробити. Це доводить, що все, що зроблене ними раніше, йшло від них самих, бо все, що від Бога, не може бути знищене хрестом. Отже, все, що може бути зруйноване хрестом, — напевне від людини. Усе, що проходить через хрест і повстає знову, — Боже. Все, що нездатне повстати, — від людини. Господь Ісус — від Бога, тому що, пройшовши через хрест, Він, проте, зміг встати знову. Нам не слід любити будь-що, що походить від душевного життя, або життя плоті, але послати все це на смерть. Ми не повинні дозволити чому-небудь, що походить від такого життя, залишитись у нас. Основа нашої перемоги — кров Агнця і слова свідчення. Наш підхід такий: ми ніяким способом не будемо жити собою; ми не цінуватимемо власну здатність або самовпевненість. Ми повинні жити як люди, сповнені страху і трепету. Ми повинні розуміти, наскільки ми слабкі.

“Не полюбити життя свого” означає ще й те, що ми не любимо своє фізичне життя. Ми повинні відстоювати Бога

навіть ціною власного життя. У Книзі Йова Сатана сказав Богові: “Шкіра за шкіру, і все, що хто має, віддасть він за душу свою” (2:4). Сатана усвідомлює, що людина цінує своє життя понад усе. Та Бог сказав, що переможці не люблять життя своє. Підхід переможця полягає в тому, що йому байдуже, що Сатана може зробити з ним. Навіть незважаючи на те, що Сатана може відняти у нього життя, він ніколи не схилиться перед ним і завжди залишиться вірним Богу. Підхід переможця полягає у здатності сказати Господу: “Господи, немає нічого, від чого б я не відмовився заради Тебе; я відмовлюсь навіть від власного життя”.

Розділ п'ятий

СВЯТЕ МІСТО, НОВИЙ ЄРУСАЛИМ

Ми побачили, що жінка в Книзі Буття, розділ 2, та сама, що і жінка в Посланні до ефесян, розділ 5; і в Об'явленні, розділ 12. Погляньмо тепер на іншу жінку, про яку розповідається в Об'явленні, розділи 21 і 22.

Ці два розділи в кінці Об'явлення відповідають Книзі Буття, розділи 1-3, на початку Писання, хоча їх розділяє велика відстань. У Книзі Буття Бог створив небо і землю, а в цих останніх розділах Об'явлення з'являються нове небо та нова земля. Там було дерево життя, і тут також є дерево життя. Там була ріка, що витікала з Едему, і тут в кінці з'являється ріка живої води, що тече від престолу Бога й Агнця. Там було золото, і тут золото. Там були перла (бделій) і тут також перла. Там був вид дорогоцінного каменю (онікс) і тут є найрізноманітніше дорогоцінне каміння. В Книзі Буття, розділ 2, ми бачимо, що в Адама була Єва, його дружина. В Об'явленні, розділ 21, ми бачимо, що в Агнця є Його дружина. Дружина Агнця — це Новий Єрусалим, і в цій жінці здійснений віковичний Божий задум. У Книзі Буття, розділ 3, ми бачимо, що після падіння людини пішли слідом смерть, хвороби, страждання та прокляття. Але коли Новий Єрусалим спускається з небес в Об'явленні, розділ 21, ми бачимо, що більше немає ні смерті, ні смутку, ні сліз, ні болю, оскільки все минуле відійшло. Якщо ми уважно прочитаємо Писання, то побачимо, що Книга Буття, розділи 1-3, дійсно відповідає Об'явленню, розділи 21 і 22. Вони стоять один проти одного з двох боків часового простору.

Отже, ми побачили чотирьох жінок: Єву в Книзі Буття, розділ 2, жінку (Церкву) в Посланні до ефесян, розділ 5, жінку в видінні в Об'явленні, розділ 12, та жінку Агнця в Об'явленні, розділ 21. Ці чотири жінки насправді є однією жінкою, але її історія може бути розділена на чотири стадії. Коли вона була задумана у Божому плані, вона була названа Євою. Викуплена і показуюча Христа на землі, вона називається Церквою. Переслідувана великим драконом, вона постає жінкою у видінні. І у вічності, коли вона цілком прославлена, вона — жінка Агнця. Ці чотири жінки відкривають нам Божу роботу від вічності до вічності. Жінка у Книзі Буття, розділ 2, — це жінка, яка задумана в Божому серці у вічності в минулому, а жінка в Об'явленні, розділ 21, — це та, хто виконує Божий задум у вічності в майбутньому. З двох жінок, що знаходяться посередині, одна — Церква, підготована для Христа Богом, а інша — жінка, котра народить чоловіко-дитя в кінці часу. Іншими словами, ці чотири жінки показують нам чотири стадії історії однієї жінки: одна стадія — у вічності в минулому, дві стадії — між вічностями, і ще одна стадія — у вічності в майбутньому. Хоча ці чотири жінки, коли ми говоримо про кожну з них окремо, здаються різними, все ж, коли ми з'єднуємо їх разом, вони одне і те саме. Жінка Агнця, звичайно, — це жінка в Посланні до ефесян, розділ 5. Оскільки Господь Ісус є Агнець, то жінка в Посланні до ефесян, розділ 5, не може бути ніким іншим, як тільки жінкою Агнця. Жінка в Посланні до ефесян, розділ 5, також подібна до Єви, а Єва також подібна до жінки Агнця в Об'явленні, розділ 21. Далі, з появою переможців, чия робота представляє собою роботу всієї Церкви, жінка в Об'явленні, розділ 12, вводить жінку в Об'явленні, розділ 21. В результаті Бог у вічності в майбутньому насправді придбає жінку, правлячу жінку, котра остаточно розправиться з Сатаною. Бог дійсно придбає жінку для Агнця, і тим самим буде виконаний Його задум.

Погляньмо тепер, як жінка з Об'явлення, розділ 12, стає жінкою з Об'явлення, розділ 21.

ПАДІННЯ ВАВІЛОНУ

З двох жінок, про яких говориться в Об'явленні 17:1-3 та 21:9-10, одна названа великою блудницею, а друга — невістою. В Об'явленні 17:1 ми читаємо: “І прийшов один із семи Анголів, що мають сім чаш, і говорив зо мною, кажучи: “Підійди, — я покажу тобі засудження великої розпусниці, що сидить над багатьма водами”. Далі в Об'явленні 21:9 говориться: “І прийшов до мене один із семи Анголів, що мають сім чаш, наповнених сімома останніми карами, та й промовив до мене, говорячи: “Ходи, покажу я тобі невісту (наречену, жону) Агнця”. І знову Об'явлення 17:3 говорить: “І в дусі повів він мене на пустиню. І побачив я жінку...” І в Об'явленні 21:10 говориться: “І заніс мене духом на гору велику й високу, і місто велике мені показав, — святий Єрусалим, що сходить із неба від Бога”. Коли Святий Дух надихнув людину написати Писання, Він навмисне використав паралельну конструкцію, вказуючи на цих двох жінок, з тим, щоб у нас було ясне уявлення.

Розгляньмо спочатку все, що стосується блудниці. Блудниця, про яку йде мова в Об'явленні, розділи 17 і 18, — це Вавілон, чиї діла були особливо неприємні Богові. Чому її поведінка завдає такої образи Богові? Що представляє Вавілон і який принцип Вавілону? Чому Бог постійно розбирається з Вавилоном і чому необхідно чекати засудження Вавілону, щоб з'явилась жінка Агнця? Нехай відкриє Бог наші очі, щоб ми могли дійсно побачити, що таке Вавілон у відповідності до Писання.

Назва “Вавілон” походить від слова “Бабель”. Ми пам'ятаємо біблійну історію Вавілонської вежі. Принцип Вавілонської вежі — це спроба збудувати щось від землі, що сягає неба. При будівництві цієї вежі люди використовували цеглу. Між цеглою і каменем є основоположна відмінність. Камінь зроблений Богом, а цегла — це дещо, вироблене людиною. Цегла — це людський винахід, продукт людської діяльності. Значення Вавілону полягає в тому, що людина намагається самотійно збудувати вежу, що сягає неба. Ва-

вілон представляє людську здатність. Він представляє неправдиве християнство, християнство, котре не дозволяє Святому Духу мати владу. Воно не прагне водійства Святого Духа, а робить усе за допомогою людських зусиль. Усе складається з цеглин, випалених людиною, все залежить від дій людини. Ці люди не бачать, що вони обмежені, але намагаються виконати Господню роботу за допомогою своїх власних природних здібностей. Вони не перебувають у тому становищі, коли дійсно можуть сказати Господу: “Господи, якщо Ти не даруєш нам благодаті, ми нічого не зможемо зробити”. Вони думають, що для духовних речей людських здібностей досить. Їхній намір — установити на землі дещо, що сягне неба.

Однак Бог ніколи не може прийняти такого. У когось є певний талант, і він думає, що трохи вивчивши богослов'я, він зможе проповідувати. Що це? Цегла! Інша людина, будучи дуже розумною, отримує деяку допомогу, набуває певних знань і після цього стає християнським робітником. Знову, що це? Цегла! Якось людина має певні здібності, тому її просять прийти й управляти ділами Церкви. Що це? Цегла! Все це — людські спроби збудувати щось від землі до неба за допомогою людських здібностей, цегли.

Ми повинні знову підкреслити, що для людини немає місця в Церкві. Небесне може прийти тільки з неба; земне ніколи не підніметься до небес. Проблема людини в тому, що вона не бачить, що засуджена, вона також не бачить, що вона лише порох і глина. Людина може будувати високі будинки, проте небо вище, ніж найвище із створеного людиною. Не важливо, наскільки високо люди збудують свою вежу, вони все ж не зможуть доторкнутись до неба. Небо завжди вище від людини. Хоч людина може дертися і будувати, хоч вона, може, і не впаде, все ж вона не зможе доторкнутись до неба. Причина, з якої Бог зруйнував людський план побудувати Вавілонську вежу, полягає в тому, щоб показати людині, що вона сама в духовних справах марна. Людина нічого не може зробити.

У Старому Завіті є інший випадок, який чудово проявляє цей принцип. Коли ізраїльтяни ввійшли в землю Ханаансь-

ку, першою людиною, що здійснила гріх, став Ахан. Який гріх вчинив Ахан? Він сказав: “І побачив я в здобичі одного доброго вавілонського плаща., — і забажав я їх і взяв їх” (Єг. 7:21, букв.). Вавілонський одяг — ось що спокусило Ахана вчинити гріх. Що мається на увазі під прекрасним одягом? Прекрасний одяг надягається для прекрасного вигляду. Якщо хтось одягає прекрасний одяг, це означає, що він прикрашає себе, щоб якимось чином покращити свою зовнішність, додати собі трохи блиску. Те, що Ахану сподобався вавілонський одяг, означало, що він бажав покращити себе, мати кращий вигляд. Це і був гріх, вчинений Аханом.

Потім у Новому Завіті, відразу ж після появи Церкви, хто першим вчинив гріх? Писання показує нам, що це були Ананія та Сапфіра. Який вони вчинили гріх? Вони сказали неправду Святому Духу. Вони не дуже сильно любили Господа, а хотіли, щоб їх вважали сильно люблячими Господа. Вони просто прикидались. Вони не бажали принести з радістю Богу все, що мали, а перед людьми вони робили вигляд, ніби насправді принесли все. Це і є вавілонський одяг.

Отже, принцип Вавілону — це лицемір'я. Те, що насправді не існує, показується існуючим перед іншими людьми тими, хто намагається придбати славу від людини. Тут криється реальна небезпека для дітей Божих — небезпека прикидатись духовними. Є багато прикладів, нібито духовної поведінки, в основі якої лежить фальш. Нею прикриваються, щоб створити подобу. Багато довгих молитов — підробка, багато молитовних інтонацій неправдиві. Те, що в дійсності не так, зображується існуючим насправді. Це і є принцип Вавілону. Щоразу, коли ми надягаємо на себе одяг, який не відповідає нашому справжньому стану, ми діємо за принципом Вавілону.

Божі діти не знають, в яку кількість фальші вони зодягнулись, щоб отримати славу від людини. Це цілком протилежне підходу з боку Невісти. Все, зроблене в неправді, зроблене за принципом блудниці, а не за принципом Невісти. Якщо Божі діти можуть позбутися прикидання перед людиною, це велика річ. Принцип Вавілону — це прикидання

для отримання слави від людини. Якщо ми спрямуємо погляд на людську славу і людське положення в Церкві, ми — в гріху Вавілонського одягу, в гріху, вчиненому Ананієм і Сапфірою. Кожне неправдиве присвячення є гріх, і також будь-яка неправдива духовність є гріх. Істинне поклоніння здійснюється в духові та істині. Нехай Бог зробить нас істинними людьми.

Друге положення Вавілону дається в Об'явленні 18:7: “Бо в серці своєму говорить: “Сиджу як цариця, і я не вдова”. Вона сидить як цариця. Вона втратила характер вдови. У неї немає відчуття того, що Господь Ісус убитий і розп'ятий на хресті. Навпаки, вона говорить: “Сиджу як цариця”. Вона втратила свою вірність. Вона упустила свою правильну мету. Це принцип Вавілону і розтлінне християнство.

У розділі 18 нам також показано багато іншого про Вавілон, особливо стосовно розкоші, якою насолоджувалась блудниця. Тут ми повинні нагадати собі, що, з одного боку, ми віримо у винаходи науки. Є багато речей, котрі ми використовуємо, якщо нам потрібно. Так само, як апостол Павло говорив про використання світу (1 Кор. 7:31), наша мета стосовно цих речей полягає просто в тому, щоб використовувати їх. Але розкішне насолодження — це інша річ. Є деякі християни, котрі відмовляються від усякої розкоші та всього, що дає насолоду плоті. Ми не говоримо, що не слід більше користуватись певними речами, а говоримо, що все надмірне — це розкіш. Незалежно від того, що це: одяг, їда чи житло, якщо це надмірне або виходить за рамки наших потреб, це — розкіш або принцип Вавілону. Бог дозволяє нам усе, в чому ми відчуваємо потребу, але Він не дозволяє того, що виходить за рамки необхідного. Ми повинні влаштувати наше життя у відповідності з принципом необхідності; тоді Бог благословить нас. Якщо ми живемо згідно з власними пожадливістями, ми діємо за принципом Вавілону, і Бог не благословить нас.

Ми побачили, що принцип Вавілону — змішувати те, що від людини, зі Словом Божим, і те, що від плоті, з тим, що стосується Духа. Це означає прикидатись, ніби те, що вихо-

дить від людини, походить від Бога. Це означає прийняти людську славу для задоволення людських пожадливоростей. Отже, Вавілон — це змішане і розтлінне християнство. Яким же повинно бути наше ставлення до Вавілону? Об'явлення 18:4 говорить нам: “І почув я інший голос із неба, який говорив: “Вийдіть із нього, люди мої, щоб не сталися ви спільниками гріхів його, і щоб не потрапили в каранья його”. Також у Другому посланні до корінтян 6:17, 18 говориться: “Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, — каже Господь, — і не торкайтесь нечистого, — і Я вас прийму, і буду Я вам за Отця, а ви за синів і дочок Мені будете”. Слово Боже говорить, що Його діти не можуть брати участі ні в чому, що має якість Вавілону. Бог говорить, що ми повинні вийти з усякої ситуації, в якій людська сила змішується з Божою силою, в якій людська здібність змішується з Божою роботою, і де людська думка змішується зі Словом Божим. Ми не можемо причащатись того, що має риси Вавілону. Ми повинні вийти з цього. Божі діти повинні навчитись із глибини свого духа відділяти себе від Вавілону і засуджувати всі його дії. Якщо вони будуть робити це, вони не будуть засуджені разом з Вавилоном.

Вавілон мав свій початок у Вавілонській вежі, і день у день стає все більшим і більшим. Але в кінці Бог засудить цю блудницю. В Об'явленні 19:1-4 говориться: “По цьому почув я наче гучний голос великого натовпу в небі, який говорив: “Алілуя! Спасіння, і слава, і сила Господеві нашому, правдиві бо та справедливі суди Його, бо Він засудив ту велику розпусницю, що землю зіпсула своєю розпустою, і помстив за кров Своїх рабів з її рук!” І вдруге сказали вони: “Алілуя! І з неї дим виступає на вічні віки!” І попадали двадцять чотири старці й чотири тварини, і поклонилися Богові, що сидить на престолі, говорячи “Амін, алілуя!” Коли Бог засуджує блудницю і руйнує все учинене нею, коли Він виганяє все, чим вона є, і принцип, який вона представляє, тоді з неба лунає голос, що говорить: “Алілуя!” В усьому Новому Завіті міститься тільки декілька вигуків “алілуя”, і всі вони представлені в цьому розділі. Чому? Тому, що за-

судження спостигло Вавілон, ту блудницю, котра учинила перелюб стосовно Слова Христа.

Уривок з Об'явлення 18:2-8 розповідає про причини падіння і засудження Вавілону. Оголошені гріховні діяння Вавілону і утверджені наслідки засудження блудниці. Кожен, хто згодний з Богом, повинен сказати “алілуя”, оскільки Бог засудив Вавілон. Хоча справжній суд відбудеться в майбутньому, духовний суд повинен відбутись уже сьогодні. Справжній суд буде здійснений Богом у майбутньому, а духовний суд повинен бути здійснений нами сьогодні. Якщо сьогодні Божі діти привносять у Церкву багато недуховного, як ви до цього ставитесь? Чи означає це той факт, що ми всі — діти Божі і повинні любити одне одного, те, що нам не слід говорити “алілуя” стосовно Божого суду? Ми повинні розуміти, що це стосується не любові, а Божої слави. Принцип Вавілону — це принцип змішування і нечистоти; отже, він названий блудницею. Декілька уривків із Об'явлення, використаних Богом для опису Вавілонської блудниці, показують нам Його величезну ненависть до неї. “Ті, хто нищать [руйнують] землю” в розділі 11 являють собою цю жінку, про неї ж написано в розділі 19: “що землю зіпсувала”.

Бог ненавидить принцип Вавілону більше, ніж будь-що інше. Ми повинні відмітити в Його присутності, яка мала частина нашої істоти знаходиться повністю з Ним. Усе, що робиться наполовину і не в повній мірі, називається Вавілоном. Нам потрібно, щоб Бог осяяв нас, щоб у Його світлі ми могли засудити в собі все, що не цілком звернене до Нього. Тільки засудивши себе таким чином, ми зможемо визнавати, що ми також ненавидимо принцип Вавілону. Нехай Господь благодаттю Своєю не дасть нам шукати ніякої слави і ніякої честі поза Христом. Господь вимагає, щоб ми з радістю прагнули того, щоб бути доскональними, а не такими, котрі живуть за принципом Вавілону.

В Об'явленні 19:5 говориться: “А від престолу вийшов голос, що кликав: “Хваліть Бога нашого, усі раби Його, і всі, хто боїться Його, і малі, і великі!” Особлива риса Об'явлення

— це проголошення з неба. Ми читаємо таке: “гучний голос... в небі”, “від престолу вийшов голос”. Це заяви з неба, що означають час, коли Бог говорить, місце, де Бог говорить, і те, чому Він надає особливого значення. Існують певні причини цього проголошення в Об’явленні 19:5. З одного боку, це відбувається тому, що велика блудниця засуджена, а з іншого боку, очікується майбутній шлюб Агнця. Ось чому з престолу проголошується “Хвалить Бога нашого”. Бог працював від вічності і витратив багато енергії на Свою роботу, щоб Він міг придбати хвалу. В Посланні до ефесян говориться, що у Бога є спадщина в святих. Яка спадщина у Бога в святих? Людина може віддати Богові лише одне — хвалу. Хвала — це Божий спадок в святих. Голос із неба проголошує, що всі раби Божі, всі, що належать Богові, малі та великі, повинні хвалити Його. Боже визначення повинне бути виконане, і це незабаром здійсниться. Бог повинен одержати те, чого Він прагне, тому ми всі повинні хвалити Його.

Коли голос з престолу оголосив, що Богу потрібно віддати хвалу, в усьому всесвіті залунала багатоголоса луна. В Об’явленні 19:6 говориться: “І почув я ніби голос великого натовпу, і наче шум великої води, і мов голос громів гучних, що вигукували: “Алілуя, бо запанував Господь, наш Бог Вседержитель!” З одного боку, було заявлено з престолу, а з іншого боку, була відповідь багатьох тисяч і багатьох десятків тисяч. Іоанн слухав, і те, що він почув, було голосом не однієї людини, почутої ним, а голосом великої кількості, немов би шум вод багатьох, ніби голос громів сильних. Коли ви чуєте гуркіт великого водоспаду або рев океанських хвиль, ви розумієте, який гучний шум може викликати велика кількість води. Голос грому і так уже досить сильний, наскільки ж голоснішим буде голос сильних громів! Усі ці сильні та громові голоси говорили “Алілуя!” Заява з неба, відповідь усього всесвіту і кожен голос казав “алілуя”, все завдяки особливій події, котра повинна була здійснитись. Ця подія така: “...бо запанував Господь, наш Бог Вседержитель”.

На що налаштовані наші серця, коли ми читаємо це проголошення? Цей уривок не говорить, що *ми* будемо правити,

і тому нам слід зрадіти і звеселитись. Також не говориться, що ми отримаємо вінець і тому нам слід хвалити Бога. Говориться лише, що Господь наш Бог Вседержитель зацарював. Бог задумав, що Він повинен правити і здійснювати владу. І коли Бог править, править Христос. Вернімося до Об'явлення 11:15: “Царство світу стало царством Господа нашого і Христа Його; і Він буде царювати на віки вічні” /НЗД/. “Господа нашого” тут стосується Бога, а “Христа Його” стосується Христа. Але використання наступного займенника “Він” досить дивне. Оскільки уривок починається словами “Господа нашого і Христа Його”, то логічним здавалось би таке його закінчення: “і вони будуть царювати на віки вічні”. Тоді б це було правильно з граматичної точки зору. Але написано не так. Іде фраза: “і Він буде царювати на віки вічні”. Це дає нам зрозуміти, що царювання Господа — це царювання Христа, а царювання Христа — царювання Бога. Царство Боже — це Царство Христа. Воцаріння Бога — це воцаріння Христа. Саме тому, що Бог царює і Христос царює, усі зраділи, звеселились і вигукують: “Алілуя!”

Вірш 7 продовжує: “Радіймо та тішмося, і даймо славу Йому”.

Це час, коли Бог буде прославлений. Далі йде: “...бо весілля Агнця настало, і жона Його себе приготувала!” (“Жона, жінка, в цьому місці — правильний переклад, хоч деякі перекладачі вживають слово “невіста”). Почалась Божа влада і, крім того, було введене Царство. Більше того, сукупний чоловік, вічна Єва, яку бажав Бог, придбана. Настало весілля Агнця, і Його жінка приготувала себе. Є дві причини для віддавання хвали: одна — це царювання Бога. На це ми кажемо: “Алілуя!” Друга причина: Бог отримав те, що Він намітив одержати у вічності в минулому. На це ми також говоримо: “Алілуя!” Ми також повинні зрадіти і звеселитись, тому що бажане Богом одного разу напевне буде Ним придбане. Коли настане шлюб Агнця, жінка уже приготує себе.

Часто, коли ми трохи більше звертаємось до себе, видається неможливим, що колись настане день, коли перед Христом стане Церква славна без плями чи зморшки або чогось по-

дїбного. Але оскільки це дійсно трапиться, як можемо ми стриматись, щоб не вигукнути “Алілуя!” Не важливо, наскільки слабкі ми були вчора та сьогодні, те, що Бог намітив одержати, Він отримає того дня. Ніколи не забувайте цього. В той день Його жінка повинна бути готовою. Отже, ми повинні віддати Йому славу та сказати “Алілуя!”

Прочитаймо вірш 7 ще раз: “Радіймо та тішмося, і даймо славу Йому, бо весілля Агнця настало, і жона Його себе приготувала!” Ми повинні відмітити, що цей уривок говорить про жінку Агнця, а не про невісту Агнця. Тепер перейдімо до Об’явлення 21:1-2: “І бачив я небо нове й нову землю... І я бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сховався із неба від Бога, що був приготований, як невіста, прикрашена для чоловіка свого”. Про який час ідеться у вірші 19, де сказано, що жінка уже приготувала себе? Це відбувається напередодні тисячоліття. Про який час іде мова у розділі 21, де сказано, що невіста готова? Це відбувається після тисячоліття. Якщо Новий Єрусалим повинен чекати нового неба та нової землі, перш ніж стати Невістою Агнця, то як можна сказати, що жінка Агнця готова до тисячоліття? Будь ласка, відзначте, що розділ 19 говорить не про шлюб Агнця, а лише про те, що шлюб Агнця настав. Саме в цей час, якщо ми озирнемось назад, ми побачимо, що блудниця упала, а якщо ми поглянемо наперед, ми побачимо нове небо та нову землю. Отже, була зроблена заява, що шлюб Агнця настав. Але в реальності між цими подіями тисяча років. Тільки через тисячу років настане реальний час шлюбу Агнця. Ця жінка насправді жінка Христа в час нового неба та нової землі, а не в час Царства.

Ми повинні відмітити ще одну обставину. В розділі 12 є жінка з чоловіко-дитям і також багато інших дітей. А в розділі 19 — тільки одна жінка. Де чоловіко-дитя і багато дітей? Здається, що вони зникли. Яким чином ця жінка, чоловіко-дитя та решта її дітей всі разом можуть стати жінкою Агнця?

Для того, щоб стало ясно, ми ще раз повинні звернутись до принципу чоловіко-дитяти. Пам’ятайте, що все, здійсне-

не чоловіко-дитям, здійснюється ним від імені усієї Церкви. В розділі 19 заява про те, що жінка приготувала себе, зроблена по відношенню до переможців. Усе Тіло Церкви повинно чекати часу нового неба та нової землі, щоб стати Невістою. До цього часу вона не буде готова. Але за тисячу років до цього дня було оголошено, що жінка приготувала себе. Чого так сказано? Що це за готовність? Відповідь така: це проголошення говорить про готовність переможців і тільки лише переможців. Завдяки тому, що переможці цілком готові, може бути зроблена заява про те, що жінка приготувала себе.

Ми повинні мати на увазі, що здійснене переможцями служить не тільки їм одним, але і всій Церкві. Слово Боже говорить, що коли пошанований один член, з ним радіють усі (1 Кор. 12:26). Переможці воюють з Сатаною від імені усього Тіла. Їхня перемога приносить користь усьому Тілу. Отже, готовність, зазначена у розділі 19, пов'язана з питанням життя. Саме тому, що переможці мають більшу життєву зрілість, вони готові. Та оскільки переможці готові перед Богом, Бог вважає їхню готовність готовністю всього Тіла.

Чи відчуваємо ми дорогоцінність цього? Ми зобов'язані пам'ятати одне: усі наші прагнення, увесь наш зріст служить не нам як окремим людям, а всьому Тілу. Все, що отримує кожен член від Бога, призначене для всього Тіла. Якщо ваше вухо почуло слово, ви не можете сказати, що *ви* не чули, тому що вухо зв'язане з тілом. Якщо ваші уста говорять щось неправильне, ви не можете заперечувати, що *ви* сказали щось неправильне, тому що уста і тіло з'єднані разом. Таким же чином все, здійснене переможцями, — це досягнення усього Тіла. Оскільки наш Господь — Голова Церкви, все, що Він здійснив на хресті, належить Церкві. Подібним чином, як ми отримуємо користь від Голови, так ми отримуємо користь і від Тіла. Якщо ми прилучаємось до здійсненого Господом, то також прилучаємось до здійсненого іншими членами. Коли Бог бачить готовність переможців, Він розцінює це як готовність усієї Церкви. Тому сказано, що жінка приготувала себе.

Готовність жінки, про яку тут іде мова, особливо відноситься до її одягу. В Об'явленні 19:8 говориться: “І їй дано було зодягнутися в чистий та світлий вісон, бо вісон — то праведність святих”. (Замість “чистий та світлий” у Біблії короля Якова, повинно бути “яскравий та чистий”.) Писання відкриває нам, що існує два типи одягу для християн. Один — це Господь Ісус. Господь Ісус — це наш одяг. Другий — вісон, чистий та світлий, про який говориться тут. Коли ми стаємо перед Богом, Господь Ісус — завжди наш одяг. Він — наша праведність, і ми зодягаємось у Нього, коли наближаємось до Бога. Цей одяг є нашим звичайним одягом, щоб кожен святий був одягнутий перед Богом і не виявився нагим. З іншого боку, в момент перед представлення перед Христом ми повинні одягнутись у вісон, яскравий та чистий. Це праведні діла святих. Біблія короля Якова використовує слово “праведність”, але мовою оригіналу це слово вжите у множині і може бути перекладене як “праведності” або “праведні діла”. Це означає послідовність праведних дій, однієї за іншою. Сукупно вони складають наш одяг із вісону. З моменту свого спасіння ми почали набувати цей одяг із вісону, праведні діла святих для свого прикрашання.

Також два види одягу для християн ми можемо побачити у Псалмі 45. У вірші 14 говориться: “Вся оздоба царської дочки — усередині, шата ж її погаптована золотом”. (Видання, процитоване тут, є правильним перекладом. Матеріал її одягу — золото, карбоване золото.) Далі у вірші 15 говориться: “У шати гаптовані вбрану провадять її до Царя”. Ми бачимо, що одяг у вірші 14 відрізняється від одягу у вірші 15. У вірші 14 — одяг із золота, а у вірші 15 — гаптований одяг. Одяг із вісону в Об'явленні, розділ 19, — гаптований, а не з золота.

Тоді що ж таке золото? Господь Ісус — це золото. Він золото, тому що Він цілковито від Бога. Праведність, яку Господь Ісус дав нам, одяг, в який Він одягає нас при спасінні, є щось із золота. Та крім цього одягу є інший одяг, який ми гаптуємо з моменту отримання свого спасіння. Це — праведні діла святих. Іншими словами, одяг із золота даний

нам Богом через Господа Ісуса, у той час, як гаптований одяг даний нам Господом Ісусом через Святого Духа. Коли ми повірили в Господа, Бог дав нам через Господа Ісуса золотий одяг. Цей одяг — Сам Господь Ісус, що не має нічого спільного з нашою поведінкою. Він був виготовлений Ним Самим зазделегідь. Гаптований одяг, однак, пов'язаний з нашими ділами. Він шиється стібком за стібком роботою Святого Духа в нас день у день.

Яке значення гаптування? Воно полягає у наступному: спочатку є простий шматок матерії, на якому нічого немає. Потім щось вшивається в нього ниткою, і завдяки цій швацькій роботі, первісна матерія і нитка, вшита в неї, стають одним цілим. Це означає, що коли Дух Божий працює над нами, Він формує Христа в нас, — це робота гаптування. Тоді у нас буде не тільки золотий одяг, але, більше того, одяг, вишитий Святим Духом. Цією роботою Христос буде утворений у нас і виражений із нас. Цей гаптований одяг є праведними ділами святих. Це робота такого роду, що не робиться раз і назавжди, а повторюється щоденно, доки одного разу Бог не скаже: “Готово”.

Можливо, хтось запитає: “Про які саме праведні діла тут іде мова?” В Євангеліях викладено багато праведних діянь, таких, як діяння Марії, що виявила свою любов до Господа, коли вона помазала Його народним миром. Це її праведність. Це може бути однією з поперечних або поздовжніх ниток у її одязі з вісону. Були й інші, такі, як Іоанна, жінка Хузи, та багато інших жінок, які через свою любов до Господа служили Його матеріальним потребам і потребам Його учнів. Це також праведні діяння. Часто наше серце сповнене любові до Бога, і ми виявляємо її зовні. Це наша праведність, наш одяг із вісону. Це робота гаптування, що проводиться сьогодні. Будь-яке вираження, що йде з нашої любові до Господа і здійснене через Святий Дух, є стібком, одним з тисяч інших, у роботі гаптування. Біблія говорить нам, що той, хто напоїть одного з малих цих тільки чашею холодної води, не втратить нагороди своєї. Це праведне діяння, здійснене з любові до Господа. Коли у нас є вираження або діяння любові до Господа, — це праведність.

В Об'явленні, розділ 7, говориться, що цей одяг білого кольору. він був обмитий і убілений кров'ю Агнця. Ми повинні пам'ятати, що можемо убілитись тільки будучи очищеними від своїх гріхів за допомогою крові. І не тільки наші гріхи, але і наша поведінка також повинна бути очищеною. Вона також може бути білою тільки будучи обмитою у крові. Немає жодного вчинку християн, який є первісно білим. Навіть якщо у нас є праведність, вона має домішки та не чиста. Часто ми були добрими до інших, та всередині ми робили це неохоче. Часто ми були терплячими до інших, але, прийшовши додому, незадоволено бурчали. Внаслідок цього після здійснення праведного діла нам ще необхідно очищення кров'ю. Нам потрібна кров Господа Ісуса, щоб очистити себе від гріхів, які ми здійснюємо, нам також потрібна кров Господа Ісуса, щоб очистити наші праведні діян-ня.

Жоден християнин не може зробити чистим білий одяг. Навіть якщо ми зробимо одяг на дев'яносто дев'ять відсотків чистим і білим, залишиться один відсоток домішки. Перед Богом немає жодної людини, котра не мала б жодної вади. Навіть добрі діла, зроблені нами через любов до Господа, потребують очищення кров'ю. Одна дуже духовна людина якось сказала, що навіть сльози проліті нею через гріх, потребували обмивання кров'ю. О, навіть сльози, каяття необхідно очистити кров'ю. Тому в Об'явленні, розділ 7, говориться, що вони вибілили одежі свої кров'ю Агнця. У нас немає нічого, чим ми можемо хвалитися. Ні зовні, ні всередині нас немає нічого цілком чистого. Що більше ми знаємо себе, тим більше розуміємо, наскільки ми брудні. Наші найкращі діла і найкращі наміри змішані з брудом. Без очищення кров'ю неможливо бути білим.

Але одежі не тільки білі, але ще й яскраві, або сяючі. Бути яскравим означає сяяти. Зазвичай білизна стає темною, блідою та звичайною. Та ці одежі не тільки білі, але і сяючі. До того як Єва згрішила, вона могла бути білою, та вона ні в якому разі не могла сяяти. Істинно, що перед падінням Єва була безгрішна, та вона була лише невинною, а

не святою. Бог вимагає не тільки того, щоб ми були білими, але й того, щоб ми сяяли. Білизна — це пасивний, бездіяльний аспект, а яскравість — це позитивний, активний аспект.

Внаслідок цього ми не повинні боятись незгод чи бажати рівного шляху, оскільки саме дні труднощів можуть примусити нас сяяти. З декотрими християнами не відчуваєш, що вони згрішили або в чомусь неправі. Навпаки, відчуваєш, що майже в усьому вони добрі. Але з ними не відчуваєш яскравості. Їхня добрість — лише звичайна добрість. Вони білі, але вони не сяють. З іншого боку, є християни, котрі часто зазнавали страждань. Часто вони настільки непохитні, що здається, вони напевно впадуть, але вони продовжують триматись. Після певного часу ці християни досягають якості сяяння. Вони сяють у своєму характері та чесноті. Вони не звичайні, а сяючі. Вони не тільки білі, але і яскраві.

Бог працює в нас весь час. Він постійно затрачає на нас багато зусиль, щоб ми могли стати білими, і Він постійно трудиться над нами, щоб примусити нас сяяти. Він бажає, щоб ми були яскравими. Ось чому ми повинні платити величезну ціну. Ось чому ми повинні бажати, щоб нам зустрічались різні труднощі. В протилежному разі ми ніколи не зможемо бути яскравими. Бути тільки білими недостатньо. Бог вимагає, щоб у нас була видна позитивна яскравість. Страх перед знегодами, страх перед неприємностями, бажання мати легкий вихід, рівний шлях — усе це приведе до втрати нашої яскравості. Що більше ми зустрічаємось зі стражданнями та труднощами, тим більше ми можемо сяяти. Люди, котрі провели своє життя легко й упорядковано, можуть бути білими, та вони ніколи не будуть сяючими.

Одежа ця зроблена з вісону. Відповідно до Писання шерсть означає дещо інше, ніж полотно. Шерсть означає роботу Господа Ісуса, а тонке полотно — роботу Святого Духа. Книга пророка Ісайї 53:7 описує Господа Ісуса як вівцю, безголосу перед тими, хто стриже її. З цього вірша ми бачимо, що шерсть має властивість викуплення. Однак з тонким полот-

ном (вісоном) викуплення не пов'язане. Воно виробляється з рослини і ніколи не мало відношення до крові. Вісон — це продукт роботи Святого Духа всередині людини. Одея з вісону говорить нам, що Бог вимагає, щоб у людини була не тільки Божа праведність, але також і власні праведні діла. Бог має намір не тільки придбати Свою праведність в нас, але і придбати в нас “багато праведностей”.

“І їй дано було зодягнутися в чистий та світлий вісон”. Це означає, що всі діла, вся зовнішня праведність утворюється благодаттю. “І їй дано було”. Вони вироблені не природною людиною, а є продуктом роботи Святого Духа в людині. Тому ми повинні навчитись дивитися на Господа і з надією говорити: “Господь, даруй мені. Господь, Ти даруєш мені благодать”. Як добре, що цей одяг даний благодаттю! Якщо ми скажемо, що цей одяг вироблений нами, це правда: він справді був вироблений нами. Та з іншого боку, він даний Богом, оскільки, коли ми покладаємось на самих себе, ми нічого не можемо виробити. Саме Господь здійснює це в нас через Святого Духа.

Часто ми відчуваємо, що тягар насправді великий. Ми хочемо уникнути його, ми майже благаємо Господа: “О Господи, позбав мене!” Але ми повинні молитись інакше: “Господи, зроби мене спроможним нести цей тягар. Господи, дай мені сили утриматись під ним. Убили мене і даруй мені одягання в сяючу одягу”.

В Об'явленні 19:9 говориться: “І сказав він мені: “Напиши”. Бог говорив, і Він просив Іоанна записати це. Що він написав? “...Блаженні покликани на весільну вечерю Агнця”. І сказав він мені: “Це правдиві Божі слова”. О, не може бути іншого привілею, іншого положення, вищого, ніж це, — бути кликаним на весільну вечерю Агнця. “Це правдиві Божі слова”. Бог особливо прояснює, що це Його істинні слова. Ми повинні прийняти їх, ми повинні слухати їх, ми повинні пам'ятати їх.

Яка різниця між тими, хто покликаний на весільну вечерю та Невістою Агнця? Різниця ось у чому: Невіста — це вибрана група, новий чоловік. А ті, хто покликаний на ве-

сільну вечерю, — це велика кількість окремих людей, переможців. Весільна вечеря Агнця відноситься до віку Царства. Там покликані разом з Господом насолоджуватимуться єдиною і особливою єдністю, якої ще ніхто не зазнавав. Господь сказав через ангела: “Блаженні покликані на весільну вечерю Агнця! Це правдиві Божі слова!” О, нехай Бог спонукає нас заради Нього Самого бути здатними насолоджуватись цією особливою єдністю з Ним. Хай Він зробить нас тими, хто покірливо жадає задовольнити бажання Його серця. Заради Церкви хай спонукає Він нас бути тими, хто постачає життям інших. І більше того, задля Царства нехай Він спонукає нас і дасть нам здатність бути переможцями.

НОВЕ НЕБО ТА НОВА ЗЕМЛЯ

Прочитаймо Об’явлення 21:1: “І бачив я небо нове й нову землю, перше бо небо та перша земля проминули, і моря вже не було”. Тут знову на відстані ми стоїмо навпроти Книги Буття. У Книзі Буття, розділ 1, небо та земля — це довічні небо та земля, а тут у нас нове небо та нова земля. У Книзі Буття було море, а тут моря вже немає.

Вірш 2 продовжує: “І я... бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сходив із неба від Бога, що був приготований, як невіста, прикрашена для чоловіка свого”. У розділі 19 є заява, що весілля Агнця настало і Його жінка готова. А тут у цьому розділі Новий Єрусалим приготований як невіста, прикрашена для чоловіка свого. Це дійсність. Ми сказали, що в Об’явленні є багато заяв, але найважливіша з усіх міститься в Об’явленні 11:15. Відповідно до порядку подій взяття чоловіко-дитяти та скинення дракона з неба відбулись після цієї заяви. Як же тоді слова: “Перейшло панування над світом до Господа нашого та до Христа Його” могли бути сказані у той час? Причина цього в тому, що заява була зроблена на початку подій, а не в момент їх здійснення. Це означає, що настав поворотний момент. У наявності певний поворот до вічного Божого задуму. Отже, Бог може зробити

таку заяву на небесах. Далі в розділі 19 Бог робить іншу заяву, кажучи, що весілля Агнця настало і Його жінка приготувала себе. Таким же чином ця заява була зроблена на початку подій, які мають відбутись. Оскільки переможці перед Ним представляють Невісту та оскільки ця група людей у Його очах повністю готова, Бог може заявити, що весілля Агнця настало і Його жінка готова. Однак, це поняття “настало” повністю реалізується на новому небі та новій землі. В Об’явленні 21:2 Іоанн дійсно бачив Новий Єрусалим, що сходить від Бога з неба. У той час Невіста була дійсно готова в усіх відношеннях. Тут ми бачимо не тільки готовність, оголошену в розділі 19, але й готовність як реальний факт.

Тепер ми повинні повернутись назад і прочитати Послання до ефесян 5:26 і 27: “...щоб її освятити, очистивши водяним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна!” Ці слова “щоб поставити її [Церкву] Собі” здійснились в Об’явленні, розділ 21. Зараз є Невіста, котра повністю готова перед Богом, щоб бути представленою Господу. Тепер уже не складно зрозуміти таку фразу: “Приготована як невіста”. Це показує нам, що до кінця віку Царства вся Церква буде приведена до такого стану. Те, що ми не бачимо сьогодні, буде повністю побачене того дня. Ми можемо сказати сьогодні, що Божі вимоги до Церкви надто великі: як взагалі Церква може досягти такого становища? Ми не знаємо, як Бог зробить це, але ми знаємо, що в час нового неба та нової землі Церква досягне цього положення. Дехто може подумати, що Церква досягне становища описаного в Посланні до ефесян, розділ 5, до віку Царства. Та Господь не сказав нам цього. Церква прибуде у цей стан тільки до часу, описаного в Об’явленні, розділ 21. В час нового неба та нової землі буде не тільки група святих, котрі досконалі, а всі святі, все Тіло з усіх народів в усі віки. Вони всі будуть разом перед Богом і будуть прославлені в Його присутності.

В Об'явленні 21:3 ми читаємо: “І почув я гучний голос з неба, який говорив: “Ось скінія Бога з людьми. І Він буде жити з ними, а вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними Богом їхнім” /НЗД/. Цей вірш відкриває нам, що буде на новому небі та новій землі. Нове небо та нова земля знаходяться у вічному благословенні, і тут говориться про позитивне благословення. Після цього вірша йде твердження про те, що більше не буде того і не буде цього. Це негативні аспекти, а не позитивні. Що таке позитивне і вічне благословення? Воно полягає в тому, що Бог буде з нами. Присутність Бога — це благословення. Все, що Писання будь-коли говорило про благословення у вічності, міститься в цих словах: “і Сам Бог буде з ними”. Найсуворіше страждання — це бути без Божої присутності. Усе насолодження у вічності буде Божою присутністю. Благословення того дня, про яке тут говориться, — це ніщо інше, як перебування Бога з нами. Соломон одного разу сказав Богові: “Ось небо та небо небес не обіймають Тебе, — що ж тоді храм той я збудував?” (1 Цар. 8:27). Небо та небо небес не в змозі вмістити Його, та ми можемо сказати, що Новий Єрусалим зуміє Його вмістити. Бог мешкає в Новому Єрусалимі, і там установлений Божий престол.

Новий Єрусалим — це жінка, про яку ми говоримо. У Книзі Буття ми бачили сад і жінку. Пізніше ця жінка згрішила, і Бог вивів її з саду. Тепер на новому небі та новій землі жінка та святе місто єдині, вони більше не дві окремі одна від одної сутності. Оскільки Новий Єрусалим є цією жінкою, то Новий Єрусалим — жінка Агнця; тому жінка та святе місто єдині. І, крім того, Божий престол установлений у Новому Єрусалимі, або можна сказати, що всередині цієї жінки мешкає Сам Бог. Всемогутній мешкає в ній. Отже, незалежно від того, наскільки є великою сила або спокуса, що приходять ззовні, це нічого не означає. Сили зла не можуть більше увійти, і також людина не може знову впасти, оскільки всередині її мешкає Бог. Благословення нового неба та нової землі — це присутність Бога. Усі, хто на своєму досвіді скуштували щось від Божої присутності, знають, що це справді благословення. Немає більшого і догороціннішого благословення, ніж це.

Прочитаймо ще раз останню частину вірша 3: “І Він буде жити з ними, а вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними Богом їхнім” /НЗД/. Чи бачите ви тут взаємини між Богом і людиною? Яке істинне значення того, що ми будемо Божим народом? Це означає, що Бог мешкатиме з нами, і завдяки цьому ми станемо Його народом. Що це означає, що Бог буде нашим Богом? Це означає, що Бог буде з нами, і завдяки цьому Він буде нашим Богом. Коли ми поза Його присутністю, Бог не може бути нашим Богом. Найбільше та найвище благословення у вічності полягає в тому, що Бог буде з нами і буде нашим Богом.

У вірші 4 говориться: “...і Бог кожную сльозу з очей їхніх зітре”, і не буде вже смерти — ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!” Усі люди проливали сльози, але на новому небі та новій землі вони одержать це благословення — Бог зітре кожную сльозу з очей їхніх. Смерть є цілком наслідком падіння. Але на новому небі та новій землі смерті більше не буде. Цей останній ворог буде знищений. Скорбота чи печаль — це біль нашого серця, почуття внутрішнього страждання, в той час як плач є слізьми, що видні зовні, зовнішнім вираженням. Біль — це страждання нашого фізичного тіла. Та Бог покладе край усьому цьому минулому. Все це вміщено у таких віршах: сльози, смерть, смуток, крик, біль. Але їх уже не буде, вони минуть.

Вірш 5 говорить: “І сказав Той, Хто сидить на престолі: “Ось нове все творю!” Наша проблема нині полягає в тому, що ми, нове створіння, все ще продовжуємо жити у давньому творінні. Але того дня усе стане новим, усе буде в новому творінні. Новим буде не тільки внутрішнє єство, але і зовнішнє. Усе оточення, усі речі всередині будуть оновлені. Це називається вічністю. Нове створіння призначене для нас. Тільки коли все прийде в нове створіння, наші серця будуть задоволені. Книга пророка Ісайї, розділ 6, говорить про тяжке переживання, котре ми всі поділяємо: “...я чоловік нечистоустий”. Крім того, там подане інше болісне переживання: “і сиджу посеред народу нечистоустого”. Але того дня усе

довкола нас буде в новому творінні. Цей день буде досконало славним.

Вірш 5 продовжує: “І говорить: “Напиши, що слова ці правдиві та вірні!” Як добре, що у нас є цей запис. Бог дав ці слова Іоанну і прохав його записати їх. Жодна йота, жодна риса з того, що записано, не перейде. Ці слова істинні та вірні! Наша остаточна віра полягатиме в тому, що ми побачимо, як Бог отримує остаточну перемогу.

У вірші 6 Бог сказав Іоанну: “Звершилося!” /НЗД/. На якій підставі Бог міг сказати Іоанну, що це звершилось? Це пояснюється тим, що Він “є Альфа й Омега, Початок і Кінець”. Часто здається, що Божя робота марна, та Він говорить: “Я є Альфа й Омега”. Саме Бог створив довічний задум і саме Бог приведе його до остаточного завершення. Як дякуємо ми Богові, що Він є Альфа, зачинатель усього. У Книзі Буття 1:1 говориться: “На початку Бог...” Коли небо та земля були створені, саме Бог визначив усе суще. Все має свій початок у Богові. Але в той же час Він також й Омега. Людина може зазнати невдачі та й зазнає її, але Бог і Омега. Людина може сказати те чи інше, але останнє слово за Богом. Він є Омега.

Чому Бог говорить це? Тому, що Він хоче сказати нам, що Він приводить Свій план до виконання. Він досягне Своєї мети, Він здійснить те, що почав. Ми визнаємо, що робота Сатани справді перервала роботу Бога, та ми, більше того, визнаємо, що Бог не тільки Альфа, хто замислив на початку, але також і Омега, хто в кінцевому підсумку досягне успіху. Бог ніколи не здається, і Він не дозволить, щоб навіть незначна частина Його задуму залишилась невиконаною. Незалежно від становища Церкви у її сучасному переживанні, в цілі Божій у неї не буде ні плями, ні зморшки й нічого подібного. І більше того, вона буде зодягнута в славу та представлена Його Синові.

Коли ми бачимо дітей Божих, що настільки відрізняються одне від одного за вірою і доктриною, а також у практиці, ми запитуємо, як це можливо, щоб вони коли-небудь прийшли до єднання віри, про яке говориться в Посланні до ефе-

сян, розділ 4? Часто ми зітхаємо і кажемо, що цього ніколи не буде, навіть якщо чекатимемо ще дві тисячі років. Проте Бог сказав, що Він є Омега. Повинен настати день, коли перед Ним стане славна Церква. Він може використати воду, Він може використати вогонь, але у Нього, безумовно, буде славна Церква. Ми не можемо перешкодити Богові. Він повинен придбати те, що задовольнить Його. Неважливо, наскільки ми немічні, байдужі та жорстокі, настане день, коли Бог розіб'є нас вщент. Він буде ламати і колоти нас, доки ми не станемо такими, якими Він бажає нас бачити. Бог є Омега. Оскільки це робить Бог, Він доведе це до кінця. Він ніколи не зупиниться. Звеличаймо Його з радістю. Він повинен досягти Своєї мети!

Вірш 6 продовжує: “Хто прагне, тому дармо Я дам від джерела живої води”. Тут підкреслюється не викуплення, а наша потреба в Богові. Значення спраги — це необхідність в Богові. Бути без Бога для нас означає бути без води. Отже, джерело живої води служить для задоволення спраглих.

Тепер ми повинні звернути пильну увагу на наступний вірш, вірш 7. Як ми дякуємо Богові за особливо дорогоцінну обітницю, дану в цьому вірші, що говорить про те, що придбають переможці. Переможці, про котрих говориться тут, відрізняються від тих, про яких сказано в Об'явленні, розділи 2 і 3. Переможці в розділах 2 і 3 є групою з цілої Церкви, у той час як переможці, про яких говориться тут, зв'язані зі “спраглими”. Попередні слова: “Хто прагне, тому дармо Я дам від джерела живої води”. Далі йде: “Переможець успадкує все”. Іншими словами, всі, хто п'є від джерела води життя, є переможцями, про яких тут говориться. Ці переможці відрізняються від тих, хто не п'є цієї води. Така перемога подібна до тієї, про яку говориться у Першому посланні Іоанна. Перше послання Іоанна 5:4 говорить: “Бо кожен, хто родився від Бога, перемагає світ. А оце перемога, що світ перемогла, — віра наша”. Народжені від Бога, ті, що належать Господу, — це ті, у кого є віра. Ті, хто не належать Господу, не мають віри. Саме віра примушує нас перемагати світ. Це, звичайно, повинно радувати нас, примушувати ра-

діти і вигукувати “Алілуя!” На новому небі та новій землі ми всі переможці! Дитя чоловічої статі у вік Царства складається з меншості, а в Новому Єрусалимі все Тіло — це переможці. В Новому Єрусалимі питання лише в тому, чи є в вас віра чи ні. Якщо в вас є віра, то ви переможець.

Цього дня Бог витре кожну сльозу з очей їхніх, і смерті не буде вже; ні плачу, ні крику, ні болю вже не буде; бо попереднє минуло. Все це — негативні сторони. Позитивна сторона така: “Він житиме з ними. Вони будуть народом Його”. І не тільки це, бо у вірші 7 Бог говорить: “Я буду його Богом, а він буде Мені сином!” Отже, ми, християни, займаємо перед Богом положення не тільки як народ, але і як сини. Бог хоче мати багато синів, щоб вони увійшли в славу. Ми дякуємо і вихваляємо Бога за те, що Він сказав: “Я буду його Богом, а він буде Мені сином!” Немає вищого благословення у вічності, ніж це.

Вірш 8 говорить нам: “А лякливим, і невірним, і мерзким, і душогубам, і розпусникам, і чарівникам, і ідолянам, і всім неправдомовцям, — їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою, а це — друга смерть!” Так само як і благословення у вічності є фактом, кара у вічності — також факт. Покарання від Бога любові неминуче. Це строге попередження усім.

СВЯТЕ МІСТО, ЩО СХОДИТЬ ІЗ НЕБА

Тепер детально розгляньмо святе місто, Новий Єрусалим.

В Об’явленні 21:9, 10 говориться: “І прийшов до мене один із семи Анголів, що мають сім чаш, наповнених сімома останніми карами, та й промовив до мене, говорячи: “Ходи, покажу я тобі невісту, жону Агнця”. І заніс мене духом на гору велику й високу, і місто велике мені показав, святий Єрусалим, що сховався із неба від Бога”.

У розділі 17:1-3, коли ангел хотів показати Іоанну велику блудницю, він привів його в пустиню. В очах Бога і в очах тих, хто надихнутий Святим Духом, блудниця — це та, хто

мешкає в пустині. Вона живе в місці, де немає життя, немає плодів, у безплідній землі. Люди сьогодні можуть споглядати високі церковні будівлі, вони можуть брати участь у добре підготованих недільних службах і захоплюватись здібністю людини. Але в очах Бога джерело всього цього у Вавілоні, який знаходиться в пустині. Все це пустиня.

Але тут, коли ангел показав Іоанну жінку Агнця, він привів його до великої та високої гори. Там він показав йому святе місто Єрусалим, що сходило від Бога з неба. Іоанн споглядав це видовище саме з великої та високої гори. Це відкриває нам одне: якщо ми хочемо побачити вічне видіння Бога, Він повинен привести нас до гори великої та високої. Якщо духовно ми не стоїмо на високій горі, ми не побачимо тих, хто живе на рівнині, ми не побачимо ні Нового Єрусалима, ні найвищої Божої роботи. Коли Мойсей досяг Йордану з дітьми Ізраїлевими, що Бог сказав йому зробити? Він наказав йому зійти на вершину гори Пісгі, підвести очі та поглянути на землю, яку Він обітував. Знову це говорить нам, що для того, щоб отримати видіння і об'явлення, побачити задум Божий, ми повинні бути на вершині.

Ніколи не думайте, що досить просто бути звичайним християнином щодня, не скоюючи великого гріха. Ми повинні розуміти, що коли ми займаємо таку позицію, Божий вічний план стає для нас не більше, ніж доктриною або знанням. У нас повинна бути надія, що ми здійснимо духовне сходження і досягнемо чогось духовного. Нам слід готуватись до сходження на високу гору. Тільки зробивши це, ми зможемо побачити Новий Єрусалим.

Те, що Бог бажає зробити, Він повинен здійснити. Те, що Бог намітив у вічності в минулому, Він має придбати у вічності в майбутньому. Спочатку повинні бути переможці, щоб привнести Царство, а потім повинні бути переможці, щоб привнести нове небо та нову землю. Але проблема в тому, хто буде переможцями? Щоб бути переможцем, у нас має бути об'явлення. Якщо об'явлення немає, легко прийняти все як вчення. Та ми повинні пам'ятати, що знання ніколи не принесе плоду, тільки об'явлення плідне. Але щоб отри-

мати об'явлення, ми повинні зійти на високу гору, ми не можемо мешкати на рівнині. Справді те, що, зійти на гору не так просто, бо при сходженні ми повинні використовувати свою силу. Ми не зможемо досягти вершини, якщо не докладемо зусиль. Нехай Бог дарує нам цей духовний здобуток і порятує нас від низької рівнини. Не слід думати, що досить лише бути спасеними і ніколи не бажати нічого більшого. Бог повинен спасти нас від низького рівня життя і явити нам бажання Свого серця. Тільки перебуваючи на високій горі, ми отримаємо об'явлення.

Коли Іоанн побачив Новий Єрусалим, то вчинив щось нерозумне — він упав до ніг ангела, щоб поклонитись йому. Ця його дія, хоч і нерозумна, мала досить велике значення. Іоанн останнім із дванадцяти учнів залишив цей світ. Його знання, його діла, його любов, його досвід набагато перевершували наші, однак в Об'явленні ми бачимо, що він здійснив цей нерозумний вчинок двічі. Було два моменти, коли він захотів поклонитись ангелам. Один записаний в Об'явленні 19:10, а другий в Об'явленні 22:8. Хоч ця дія Іоанна суперечила закону і йому було сказано: “Дивись, не роби цього” /НЗД/, а все ж це відкриває нам те, наскільки щирою людиною був Іоанн, як високо він шанував Божий план і роботу. В такій ситуації він не міг стриматись, він вчинив нерозумно. Його вчинок був неправильним, та була виявлена правота його серця. Це показує, яке ставлення слід мати нам, коли ми маємо Боже бачення. Нехай Господь також подарує нам таке бачення. Нехай Він дасть нам здатність зійти на вершину, щоб побачити Новий Єрусалим. О, нехай усе всередині нас служить успіху цього бачення і більш нічому.

Ангел сказав Іоанну: “...покажу я тобі невісту, жону Агнця” (Об. 21:9). Ангел сказав, що покаже Іоанну жінку Агнця, та що ж побачив пізніше Іоанн? Він побачив “місто велике... — святий Єрусалим, що сховався із неба від Бога”. Жінка Агнця, котру бачив Іоанн, була святим містом Єрусалимом. Отже, опис міста, що йде після цього, є також і описом жінки Агнця. Місто — це образ, що описує характерні риси і ду-

ховний стан того сукупного Тіла, яке Бог вибрав до творення.

Це місто сходить від Бога з неба. Це означає, що Бог не тільки дбає про призначення цього сукупного чоловіка, але і про місце, звідки приходить цей сукупний чоловік. Це не просто питання майбутнього, а питання джерела. Жінка Агнця сходить з неба. Новий Єрусалим сходить з неба, а не виходить із землі. Бог не показує нам тут людини, що мала гріховне минуле і пізніше стала спасеною; однак це не означає, що у нас немає гріховного минулого і що нам не потрібно покаятись і бути спасеними благодаттю. Ми говоримо, що цей уривок показує нам тільки ту частину, яка йде від Бога. Він показує нам славу Церкву в Посланні до ефесян, розділ 5, яка повинна бути представлена Христу.

У Старому Завіті є жінка, котра особливим чином відображає цю Церкву, яка повинна бути представлена Христу. Ця жінка — Ревека. Авраам сказав своєму старому рабу: "...ти не візьмеш жінки для сина мого з-посеред дочок хананеянина, серед якого я пробуваю. Бо ти підеш до краю мого, і до місця мого народження, і візьмеш жінку для сина мого, для Ісака" (Бут. 24:3-4). Ревека жила не на землі на захід від Йордану, а вона була ріднею Ісака.

Бог бажає мати сукупного чоловіка, що є ріднею Христу. Якщо Христос із неба, Церква також повинна бути з неба. Тому ми читаємо у Посланні до євреїв 2:11: "Бо Хто освячує, і ті, хто освячується — усі від Одного. З цієї причини не соромиться Він звати братами їх". Хто такі брати? Брати — це ті, хто народжені від однієї матері та одного батька. Як ми дякуємо Богові, що, з одного боку, ми були куплені дорогоцінною кров'ю Господа, а з іншого боку, ми істинно народжені від Бога. В історії кожного християнина є дві сторони: одна полягає в тому, що зовні Бог придбав нас, інша — у нашому внутрішньому народженні від Бога. З точки зору нашого гріховного минулого, ми зовні куплені, а з точки зору нашого минулого без гріха, ми народжені від Бога, бо кожен народжений від Бога не може грішити. Ця частина не

має ні початку гріха, ні минулого гріха. Той факт, що Новий Єрусалим сходить від Бога, має на увазі, що Церква ніколи не була на землі. Здається, що Церква сходить на землю вперше. Це говорить не про те, що ми не стояли перед Богом грішниками, а про те, що в нас є частина, яка від Бога і цілком від Бога. Як ми повинні дякувати Господеві, що Новий Єрусалим сходить з небес від Бога!

Це місто зовсім інше, ніж місто, описане у розділі 17. Те місто назване великим містом, а це — святим. Характерна риса Вавилону — його велич, а характерна риса Нового Єрусалима — його святість. Серед християн є охоплені величчю люди, але є також ті, хто приділяє увагу святості. Ті, хто зосереджені на величі, діють за принципом Вавилону, в той час як ті, хто звертає свою увагу на святість, діють за принципом Нового Єрусалима.

Яке значення святості? Ми можемо пояснити це так: оскільки святий тільки один Бог, то все, що походить від Нього, також повинно бути святим. Сказати, що і Той, “Хто освячує, і ті, хто освячується, — усі від Одного”, означає, що Христос святий, тому що Він походить від цього Єдиного, і ми також святі, тому що ми також від цього Єдиного. Тільки ті, хто від цього Єдиного, святі. Тільки те, що йде від Бога, має цінність. Те, що йде від Бога, і тільки це, є Новий Єрусалим. Усе, що від людини, повинно бути облишене. На цьому також ґрунтується питання піднесення. Чому ж де-хто залишиться? Тому, що у них надто багато того, що не від Христа, а все, що не від Христа, не може бути принесене на небо. Ніщо, що не від неба, не може повернутись на небо. Все, що від землі, повинно бути залишене на землі, в той час як усе, що від неба, може повернутись на небо.

СВІТЛО СВЯТОГО МІСТА

Вірш 11 дає опис міста як такого, котре “Славу Божу... має. А світило його подібне до дорогоцінного каменя, як каменя ясписа кристаловидного” (досл.). Яспис уже згадував-

ся одного разу в цій книзі, розділ 4. Там Іоанн побачив Сидячого на престолі; чий вигляд був подібний до каменю ясписа й сардиса. Сидячий на престолі, Кого побачив Іоанн, був подібний до ясписа. Іншими словами, значення ясписа — це Бог побачений, Бог, що зробився видимим. Коли людина стоїть перед престолом, Бог пізнається нею як яспис. Саме так ми пізнаємо Його, коли прийдемо туди, а не поки ми тут. Те, що ми розуміємо нині, постає ще досить невиразно в багатьох місцях, але в тому місті знаходиться слава Божа з яскравістю ясписа. Це означає, що коли Новий Єрусалим зійде на землю, ми зможемо побачити Самого Бога. Ми ніколи знову не зрозуміємо його неправильно, нам ніколи не знадобиться питати про причину чогось. Світило Нового Єрусалима ясне, як кристал, без сліду будь-якої домішки. Того дня все в усіх напрямках буде прозоро і ясно показане нам. Того дня ми побачимо Бога та впізнаємо Бога.

МЕШКАНЦІ СВЯТОГО МІСТА

Вірші 12-14: “І він мав велику і високу стіну, і дванадцять брам, а на них дванадцять ангелів. На брамах написані імена дванадцяти колін синів Ізраїлевих: зі сходу три брами, з півночі три брами, з півдня три брами, із заходу три брами. А стіна міста мала дванадцять підвалин, а на них імена дванадцяти апостолів Агнця” /НЗД/. Скільки увійшло до цього сукупного чоловіка? Тут говориться, що на брамах написані імена дванадцяти колін синів Ізраїлевих, а імена дванадцяти апостолів написані на підвалинах. Це показує нам, що це місто вміщає святих як зі Старого, так і з Нового Завіту.

Ми доведемо це, прочитавши такі уривки Писання:

В Євангелії від св. Луки 13:28, 29 говориться: “...побачите ви Авраама та Ісаака та Якова, та пророків усіх в Царстві Божім, себе ж — вигнаних геть... І прийдуть інші від сходу й заходу, і півночі й півдня, і при столі в Царстві Божім засядуть!” Тут ми бачимо, що Царство Боже містить Авраама, Ісаака та Якова, котрі представляють старозавітних свя-

тих. Ті, хто приходять зі сходу, заходу, півночі та півдня, представляють новозавітних святих. Ці дві групи людей — учасники Царства Божого, тому, звичайно, в Новий Єрусалим вони увійдуть усі разом.

Інший уривок із Послання до євреїв 11:8-10 говорить: “Вірою Авраам, покликаний на місце... на Землі Обіцяній, як на чужій, і проживав у наметах з Ісаком та Яковом, співпадкоекмцями тієї ж обітниці, бо чекав він міста, що має підвалини, що Бог його будівничий та творець”. Місто, про яке говориться в цьому уривку, — Новий Єрусалим. Тільки це місто — місто з підвалинами, чий творець і будівничий Бог. У вірші 13 говориться: “Усі вони повмирали за вірою”. “Усі вони” — це Авель, Енох, Ной, Авраам, Ісаак, Яків і багато інших. Вірш 16 продовжує: “Та бажають вони тепер кращої [батьківщини], цебто небесної, тому й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто”. “Вони” в даному випадку — це “вони” у вірші 13. Це показує нам, що у старозавітних святих є своя частка у Новому Єрусалимі. Для Авеля на початку і для святих усього Старого Завіту Бог приготував місто, Новий Єрусалим. У них у всіх є своя частина в ньому. У віршах 39 і 40 ми знову читаємо: “І всі вони, одержавши засвідчення вірою, обітниці не прийняли, бо Бог передбачив щось краще про нас, — щоб вони не без нас досконалість одержали”. Бог тримав усіх старозавітних святих в очікуванні, вони ще не придбали це місто. Він наказав їм чекати, щоб і ми, і вони могли разом піти туди. З цього ми бачимо, що і святі Старого Завіту, і святі Нового Завіту будуть у Новому Єрусалимі.

Далі в Посланні до ефесян 2:11-14 ми читаємо: “Тож пам’ятайте, що ви, колишні язичники по плоті, яких називали необрізаними ті, що обрізані плотським обрізанням, рукотворним, що ви в той час були без Христа, відчужені від громади ізраїльської і чужі завітам обітниці, без надії і без Бога в світі, а тепер ви в Христі Ісусі, що були колись далекі, стали близькими кров’ю Христовою. Бо Він — наш мир, Котрий створив з двох одне і зруйнував перегородку, яка стояла посередині ворожнечі” /НЗД/. У віршах 11-13 використаний займенник “ви”, а у вірші 14 ви змінений на

“наш”. Коли вживається “ви”, то говориться про святих в Ефесі, а коли вжите “наш”, то говориться про єврейських святих і про ефеських святих, а також про всіх святих Старого та Нового Завітів. Саме Христос є мир наш, що зробив з обох одне та зруйнував перегородку, що стояла посередині. Вірш 15 продовжує: “Він *Своєю* наукою знищив Закона заповідей, щоб з обох збудувати Собою одного нового чоловіка, мир чинивши”. “Обох” тут відповідає “двом” у вірші 14. Це належить як старозавітним святим, так і новозавітним святим. Це не стосується взаємин людини і Бога. Чи можуть Бог і людина бути створеними разом і стати новим чоловіком? Ні. Цей уривок говорить про святих з язичників і святих із іудеїв, старозавітних святих поряд з новозавітними святими.

Вірш 16 продовжує: “...і хрестом примирити із Богом обох в однім тілі, ворожнечу на ньому забивши”. Примирити “із Богом обох в однім тілі” означає, що старозавітні святі, так як і новозавітні святі, примирені з Богом. Вірші 17-19: “І, прийшовши, “Він благовістив мир вам, далеким, і мир близьким”, бо обоє Ним маємо приступ у Дусі однім до Отця. Отже, вже не чужі й не приходьки, а співгорожани святим, і домашні для Бога”. Святі в Ефесі уже не чужі, а співгромадяни святим і свої (домашні) для Бога. Вірші 20-22: “...збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос, що на ньому вся будівля, улад побудована, росте в святий храм у Господі, що на ньому і ви разом будетеся Духом на оселю Божу”. Таким чином, оселя Бога вміщає усіх святих Старого та Нового Завітів. Авраам, Ісаак, Яків там, і ми всі також там.

На закінчення, в час нового неба та нової землі, всі, що мають життя Боже, складатимуть Новий Єрусалим.

МІСТО, БРАМИ І СТІНА

Продовжимо наше читання Об’явлення, розділ 21. Ми повинні звернути особливу увагу на стіну міста. У вірші 12

говориться: “...мав велику і високу стіну...” /НЗД/; вірш 15: “Той, що говорив зі мною, мав золоту тростину для вимірювання міста, і брам його, і стін його” /НЗД/. Далі вірш 17: “І виміряв стіну його на сто сорок чотири лікті міри людської, яка міра і ангела” /НЗД/.

На початку Бог створив сад в Едені. І змії зміг прийти у цей сад і поговорити з Євою. Це показує нам, що навколо саду не було стіни. Спочатку Бог бажав, щоб за садом слідував Адам. Іншими словами, Він хотів, щоб Адам був стіною саду. Проте Адам не стеріг його, і Сатана увійшов. Тепер, що можна сказати про Новий Єрусалим? Ми читаємо, що Новий Єрусалим має міську стіну. У чому призначення цієї стіни? З одного боку, в тому, щоб включати, а з іншого, в тому, щоб виключати. Вона включає і містить все, що всередині міста; вона виключає і відкидає все, що поза містом. Якщо навколо міста є стіна, вона служить для того, щоб відокремлювати все всередині міста від усього поза ним, щоб розмежувати те й інше. Новий Єрусалим — це новий чоловік, якого бажає придбати Бог. Цей новий чоловік знаходиться у Божій присутності і відокремлений від усього поза цим. Змії більше не може заповзти. Тепер є стіна, відокремлення, розрізнення. Виключена будь-яка можливість того, що змії увійде знову.

Під час опису Нового Єрусалима перше, що згадується, крім Божої слави, — це міська стіна. Отже, відокремлення є одним із найбільш важливих принципів у християнському способі життя. Якщо немає відокремлення, християнин не має цінності. Мусить бути проведена лінія, що розмежовує духовне і плотське. Новий Єрусалим має відокремлення, суміжну лінію, і з цього нам слід винести урок. Усе, що від Вавилону, має бути відкинене, а все, що від Бога, повинно бути захищене. Збудувати міську стіну — нелегка справа, бо Сатана ненавидить стіну більше, ніж ще будь-що. Коли Неємія повернувся до Єрусалима збудувати стіну, то прийшли Санваллат і Товійя, араби, аммонітяни і ашдодяни та доклали всіх зусиль, щоб припинити будівництво. Неємія тримав в одній руці спис, а другою він будував стіну. У зв'язку з цим ми повинні молитись, щоб Бог дав нам здатність нести

духовну зброю для боротьби з духовним злом на висотах і підтримувати принцип відокремлення.

У міста є дванадцять брам і дванадцять підвалин, а на підвалинах — імена дванадцяти апостолів Агнця. Це говорить нам про те, що все у місті ґрунтується на принципі Царства Божого, проповідуваного апостолами. Раніше ми говорили про слова в Посланні до ефесян, розділ 2: "...збудовані на основі апостолів і пророків". Це означає, що все об'явлення, котре отримали апостоли, є підвалиною Нового Єрусалима.

Брами призначені для того, щоб входити і виходити. Та чому на них написані ймення дванадцяти колін Ізраїлевих? Господь Ісус сказав: "...спасіння — від юдеїв" (Ін. 4:22). Все, що стосується Бога, ми довідались від Ізраїля. Закон був даний Ізраїлю, викуплення було пізнане через Ізраїль і спасіння прийшло від Ізраїля. Тому на брамах імена дванадцяти колін Ізраїлевих.

Місто має три брами зі сходу, три брами з півночі, три брами з півдня і три брами з заходу. На кожному напрямку є три брами. Брами звичайно розташовуються у місці, зручному для входу та виходу. Отже, той факт, що у міста є брами з усіх чотирьох сторін, указує на те, що воно займає центральне положення і є центром усього. Новий Єрусалим — це шедевр у центрі Божого серця.

Слава Богу. На брамах є дванадцять ангелів для охорони входу (Об. 21:12). Раніше херувим охороняв шлях дерева життя, але тепер дерево життя в місті охороняється ангелами на брамах. Ангели є службовими духами, і настане день, коли ангели будуть підпорядковані Церкві (Євр. 1:14).

Вірш 15 говорить: "А той, хто зо мною говорив, мав міру, — золоту тростину, щоб зміряти місто, і брами його і його мур". Золото в Біблії представляє все, що Боже. Отже, коли місто виміряне золотом, це означає, що це місто може бути виміряне Божою нормою і відповідати Божій нормі. Нам необхідно шукати Божу славу, сподіваючись, що коли ми будемо виміряні, того ж дня зможемо відповідати Божій нормі.

Вірш 16 говорить: "А місто чотирикутне, а довжина його така, як і ширина. І він зміряв місто тростиною на дванад-

цять тисяч стадій, довжина, і ширина, і вишина його рівні”. Є ще одне місце в Біблії, у якого довжина, ширина і вишина рівні — це Святе Святих у храмі. “А середина найсвятішого — двадцять ліктів довжина, і двадцять ліктів ширина, і двадцять ліктів вишина його” (1 Цар. 6:20). Довжина, ширина і висота однакові. В Біблії тільки Святе Святих у храмі й місто Новий Єрусалим мають однакові розміри за довжиною, шириною та висотою. Іншими словами, на новому небі та новій землі Новий Єрусалим стає Святим Святих для Бога. Напочатку, коли Давид дав Соломону креслення храму, він сказав: “Усе це він зрозумів із письма з Господньої руки, що була над ним, усі роботи взору” (1 Хр. 28:19). З цього ми бачимо, що все в храмі було побудовано у відповідності з божественним об’явленням. На новому небі та новій землі Новий Єрусалим є самим храмом Божим. Усе, що складає місто, є тим, що у Бога. Немає нічого поза Ним.

Вірш 17 говорить: “І виміряв стіну його на сто сорок чотири лікті міри людської яка міра і ангела” /НЗД/. Чи можемо ми сказати нині, що міра людини така сама, як і міра ангела? Ні, ні в якому разі. Тоді, коли ж міра людини буде дорівнювати мірі ангела? Господь Ісус сказав нам, що у воскресінні людина буде рівною ангелам (Лк. 20:36). Сто сорок чотири лікті будуть виявлені, коли міра людська дорівнюватиме мірі ангела. Іншими словами, все всередині цього міста знаходиться в реальності воскресіння. Дякувати Богу, що все це входить до складу міста, що немає нічого поза воскресінням. Усе, що мертво, все, що від людини, знаходиться за межами міста, але всередині — все воскресене та Боже. Воскресіння означає те, що від Бога. Усе, що людське, померши, ніколи не може повстати, а все, що Боже, хоч проходить через смерть, постає знову. Усе, що не може бути зв’язане або отримане смертю, називається воскресінням. Коли те, що йде від нас, проходить через хрест, воно приводиться до кінця, але смерть не може торкатися того, що від Бога.

При опису міста Іоанн використав тільки одне число — *дванадцять*: дванадцять брам, дванадцять підвалин, дванадцять апостолів, дванадцять колін тощо. Розмір міської стіни

— сто сорок чотири лікті, тобто результат помноження дванадцяти на дванадцять. Тому ми бачимо, що дванадцять — це число, що використовується у вічності. Це найдорогоцінніше число в Біблії. У першій частині Об'явлення ми бачимо багато сімок: сім Церков, сім печатей, сім труб, сім чаш, сім ангелів та ін. Та в наступній частині ми багато разів бачимо число дванадцять, про що ми вже згадували. Сім означає досконалість, дванадцять також означає досконалість, але ці два числа зовсім не одне і те саме. Сім складається із суми трьох і чотирьох, а дванадцять утворюється шляхом помноження числа три на чотири. Оскільки Бог є Триєдиний Бог, то число три представляє Бога, в той час як чотири є числом, що представляє творіння, таке як чотири вітри, чотири пори року і чотири види живих істот. Коли три додаються до чотирьох, це означає, що Бог доданий до людини. Наскільки є повним, наскільки є досконалим те, що Творець доданий до створіння! Та все, що додане, також можна і відняти і тим самим знову втратити. Тому ця повнота не тривала. Однак у Новому Єрусалимі поєднання Бога і людини подане уже не числом сім, а числом дванадцять. Воно вже не сума трьох і чотирьох, а три, помножене на чотири. Множення — це досконала єдність, щось, що ніколи не може бути розділене. Коли Творець зливається із створінням, виходить дванадцять, і дванадцять — це досконалий союз. На новому небі та новій землі Бог і людина стануть одним цілим, Бог і людина вже не будуть відокремлені одне від одного.

ЗОЛОТО, ДОРОГОЦІННЕ КАМІННЯ І ПЕРЛА

З якого матеріалу збудоване місто? Вірш 18 говорить: “Стіна міста була побудована з яспису...” /НЗД/. Ми вже відмічали яспис. Ми бачили, що яскравість міста подібна до яспису. Значення цього в такому: коли ми споглядаємо славу міста, ми дивимось на останній образ Божий. Знаючи істинний Божий образ, людина може пізнати Бога, що сидить на престолі. Бог недалеко від людини, і Він також не є непізнаним Богом.

Функція стіни міста, як ми бачили, полягає у відокремленні того, що всередині міста, від того, що поза ним. І той факт, що стіна зроблена з яспису, означає, що це відокремлення ґрунтується на тому, що видиме в істинному світлі Божому. Основа відокремлення полягає в баченні того, що Бог вимагає, чого Бог домагається. Якщо людині не зрозуміла Божа вимога, у неї не буде відокремлення.

Прочитаймо далі вірш 18: "...а місто — із золота, чистого, немов прозоре скло" /НЗД/. Іншими словами, все, що в місті, — від Бога. Золото означає те, що від Бога, те, що помічене в нове Боже створіння. Петро сказав, що ми причасники Божої природи. В усіх людях, що належать Богові, є частина, котра від Бога. До того, як ми були спасені, все у нас було плотським, все було природним, не було нічого духовного. Та коли ми прийняли Господа, Бог передав Своє життя в нас. Це — золото, яке Він дав нам. Всередині нас є золота частина, є щось істинно Боже. Шкода, однак, що хоч ми маємо це золото в собі, воно змішане з багатьма іншими речами, воно — сплав. Безумовно, у нас є Божа природа, але в той же час у нас багато всього, що зовсім відрізняється від Бога. З цієї причини значна частина Божої роботи з Його дітьми полягає у зменшенні їх, а не в доповненні їх чимнебудь.

Часто люди бажають придбати більше від Бога, бути наповненими Святим Духом і знати краще Христа. Все це, справді, має місце. Нам дуже необхідно придбати більше Бога, бути наповненими Духом і знати більше Христа. Але є інша робота, не збільшення, а скорочення. Основна Божа робота полягає в тому, щоб зменшити нас. Щодня, з моменту спасіння, Бог робить цю роботу, і знаряддям цієї роботи віднімання є хрест. Робота хреста полягає у викреслюванні. Це означає не вносити щось у нас, а виймати щось із нас. Всередині нас стільки непотрібного. Є стільки речей не від Бога, котрі не приносять Йому слави. Бог хоче видалити все це за допомогою хреста, щоб ми могли стати чистим золотом. Те, що Бог вміщує всередину нас, є чистим золотом, але оскільки в нас стільки шлаку, стільки всього, що не від Бога, ми стає-

мо сплавом. Ось чому Бог повинен затратити стільки зусиль, щоб примусити нас побачити в собі те, що відбувається від власного "я", те, що не може принести Йому славу. Ми дійсно віримо, що коли Бог говоритиме з нами, то ми виявимо, що видалити з нас треба набагато більше, ніж додати до нас. Ті християни, котрі особливо міцні в душі, мають пам'ятати, що Божа робота в них через Святого Духа полягає у видаленні з них багато чого і у скороченні їх самих.

Визначною рисою Нового Єрусалима є золото, чисте золото. Там немає нічого, що містило б суміш, там усе абсолютно Боже. Нині Бог хоче, щоб ми засвоїли один урок, щоб ми зрозуміли, що все, що йде від нас, є лише домішки. Крім золота, в нас, все, що походить від нас, — бруд. Наша добрість, додана до золота, — домішка, наша ревність, додана до золота, — теж домішка. Усе, що від нас, — це домішка. Іншими словами, все, що не від Бога, — це домішка. Жоден з нас не може постати перед Богом і сказати, що у нас є щось, що ми могли б вкласти в Нього. Бог вимагає тільки чистого золота. У Новому Єрусалимі все — чисте золото без будь-яких домішок. Прийде день, коли ми побачимо, що все, що не від Бога, на хресті. Все, що в Новому Єрусалимі, — Боже. Бог повинен досягти Свого задуму. Якщо Бог говорить, що це буде чисте золото, то це і буде чисте золото. Немає нічого, що могло б бути змішане з Божою роботою.

Перейдімо до віршів 19 і 20: "Підвалини муру міського прикрашені були всяким дорогоцінним камінням. Перша підвалина — яспис, друга — сапфір, третя — халкидон, четверта — смарагд, п'ята — сардонікс, шоста — сардій, сьома — хризоліт, восьма — берил, дев'ята — топаз, десята — хрисопрас, одинадцята — якинт, дванадцята — аметист". Що розуміється під дорогоцінним камінням? Між дорогоцінним камінням і золотом є велика різниця. Золото є хімічним елементом, а дорогоцінне каміння — не хімічні елементи, а сполуки. Золото є елементом, тому що Бог створив його як золото, воно було створено безпосередньо Богом. А дорогоцінне каміння утворилося з різних елементів, які

протягом незліченної кількості років під дією тепла і тиску в землі сполучились шляхом хімічних реакцій. Іншими словами, дорогоцінне каміння означає те, що не було дане безпосередньо Богом, а те, що було вироблене в людині Святим Духом численними зусиллями і роками горіння. Робота Святого Духа на землі полягає в тому, щоб постійно ставити нас перед лицем випробувань, щоб ми набули досвіду і стали перед Ним дорогоцінним камінням. Отже, дорогоцінне каміння є результатом того, що ми були дисципліновані Ним.

Наведемо приклад. Народження Ісаака представляє золото, а досвід Ісаака — дорогоцінне каміння. Поява на світ Ісаака як сина була обітницею Божою. Він ніколи не страждав, ніколи серйозно не зазнавав невдач. Але з Яковом було по-іншому. Він багато страждав і пройшов через багато випробувань. Весь час над ним була Божа рука. День за днем, рік за роком, Бог запроваджував щось в Якова, завдяки чому він ставав дорогоцінним каменем.

Життя, котре Бог передав у нас, є золотом, а життя, котре Він утворює в нас, — дорогоцінним каменем. День за днем у різних обставинах Він уподібнює нас до образу Христа. Це — дорогоцінне каміння. Бог не зупиняється лише на тому, щоб дати нам частину життя Христа. Він хоче, щоб життя Христа увійшло у нас. З одного боку, ми повинні розуміти, що, крім життя Господа в собі, ми аж ніяк не відрізняємось від того, якими були до спасіння. Але, з іншого боку, після прямування за Господом протягом п'яти або десяти років, після Його виховання і впливу на нас, Святим Духом в нас була утворена частина життя Христа. Всередині нас є щось, що було утворене Господом, і це — дорогоцінне каміння.

Не слід дивуватись тому, що Бог постійно вміщує нас в огонь, щоб спалити. Здається, що інші люди стикаються тільки з хорошим, а те, з чим стикаєтесь ви, зовсім не приносить вам удачу або полегкість. Вас навіть не розуміють, на вас нападають. З вами відбувається більше, ніж з кимось іншим. Але ви повинні розуміти, що все це відбувається не без причини. Це діє Бог, який постійно спалює вас, це Святий Дух, котрий працює, щоб утворити у вас більше життя Христа, щоб ви були перетворені у Його образ.

Але тут ми знаходимо не один вид дорогоцінного каменю, а найрізноманітніше дорогоцінне каміння: яспис, сапфір, халкідон, смарагд, сардонікс, сардій та інші. Усі ці дорогоцінні камені — продукт горіння. Вони були утворені Богом миттєво, вони вироблялись протягом багатьох років Божої роботи. Дорогоцінне каміння не було дане нам при створенні і також ми не одержали його, ставши новим створінням. Дорогоцінне каміння утворюється в нас день за днем через Боже горіння. Це речовина, котра постійно поміщається у вогонь. Якщо вогонь горить певним чином, то певний вид мінералу сплавляється з цією речовиною і стає певним видом дорогоцінного каменю. Якщо вогонь горить по-іншому, то це викликає розчинення іншого мінералу в цій речовині, і виникає інший вид дорогоцінного каменю. Різні способи сплавлення певних мінералів утворюють різні види дорогоцінного каменю.

Подане дорогоцінним камінням — це робота Святого Духа. Коли ми були спасені, ми набули Божу природу, і, починаючи з цього часу, день у день Святий Дух впроваджує природу Бога в нас для того, щоб ми принесли плід Духа. Існує не один плід Духа. Існують любов, радість, мир, довготерпіння, доброта, благість, вірність, лагідність і багато чого іншого. Святий Дух повинен постійно працювати в нас, щоб примусити нас принести ці різні плоди. Коли ми були спасені, Бог передав нам Своє життя. Але плід Духа не є чимось, чим ми наділені Богом. Тільки коли Святий Дух працює всередині нас до певної міри, ми приносимо ці плоди. Більше того, дорогоцінне каміння — це щось, утворене в нас через Святого Духа за допомогою багатьох різних обставин.

Бог не тільки розділив з нами Свою природу, але й перетворює нас день у день у певний рід людей, котрі можуть принести славу Його Імені. Коли ви були спасені, ви набули Божої природи, і коли я був спасений, я набув Його природи. В цьому відношенні всі християни однакові: вони всі набули Божої природи. Та в наступні дні Бог може помістити нас у певні обставини, щоб дати певний досвід. Він може примусити вас пройти через випробування, певні труднощі та страждання, щоб ви стали християнином як хризоліт, як халкідон, як сардій або інші дорогоцінні камені. Бог пра-

цює у кожному християнинові з тим, щоб він міг стати якимось видом дорогоцінного каменю. У нас усіх є щось спільне перед Богом — це золото, але коли ми станемо перед Ним дорогоцінними каменями, кожен буде мати певну форму.

Те, що Святий Дух утворює в нас за допомогою оточення, перебуватиме вічно. Якщо християнин отримує більше дій в собі у певній галузі, то він здобуває у цій галузі більше уроків. Це потім виробить у ньому визначні якості, якості, котрі не зникнуть через кілька десятків років, а перебуватимуть вічно. Те, що він придбав, назавжди стане дорогоцінним каменем у Новому Єрусалимі.

У багатьох Божих дітях, які йшли з Ним десять або двадцять років, є щось, впроваджене Богом через Святий Дух. Це не тільки те, що Бог передав їм, але й те, чим вони стали самі, це те, що складає їх. Довгі роки вони виховувались Святим Духом. Провівши їх через багато випробувань і переживань, Святий Дух утворив у них якийсь вид життя. Усі, хто знайомі з ними, визнають, що в них справді щось було здійснене. Вони мають не лише життя, дане їм Богом, але і перетворене життя, яке в них впровадив Святий Дух. Вони живуть не тільки зміненим, але і перетвореним життям. Це дорогоцінне каміння. Дорогоцінне каміння — це те, що було утворено в нас спалюючою роботою Святого Духа. Новий Єрусалим буде наповнений цими дорогоцінними каменями.

Тут ми повинні зрозуміти, наскільки марно приділяти важливу увагу лише доктрині. Нам ніколи не слід думати, що пізнавши трохи більше богослов'я або вчення з Писання, ми одержимо користь. Це не так цінно. Тільки те, що було випалено у нас Святим Духом, має цінність. Коли щось не буде випалене в предметі, то це можна вилучити, лише злегка потерши. Яка ж духовна цінність у тому, що можна так легко стерти з нас? Це не означає, що не слід читати Біблію, а означає, що тільки коли Святий Дух випалює в нас те, що ми читаємо, тільки тоді це має цінність. Усі дорогоцінні камені вийшли з вогню. Для того, щоб одержати дорогоцінне каміння, необхідний вогонь. Без вогню ніяких дорогоцінних каменів не буде.

З цієї причини ми ніколи не можемо уникнути випробувань, що приходять до нас через оточення. Ми ніколи не можемо уникнути виховання Святого Духа, і також ми можемо скаржитись, якщо рука Божа оточує нас і обмежує нас в усьому. Наскільки зв'язаними і під яким тиском ми часто себе почуваємо! Як би нам хотілось вирватись зі всяких пут і обмежень та ненадовго звільнитись. Але ми повинні пам'ятати, що знаходимось у формуючій Божій руці. Він формує нас, щоб одного разу з нас утворились дорогоцінне каміння. Бог не тільки дав нам Своє життя, але також Він працює в нас до того часу, доки ми не набудемо особливих якостей. Це те, що Святий Дух утворює в нас за допомогою вселяєких обставин, що допускаються Богом, і це називається дорогоцінним каменем. Яка тоді користь просто у знанні або доктрині? Тільки випалюване в нас Духом має цінність. Тільки коли християнин зазнав випалювальної дії, сповіщення, проповідуване ним, виходитиме не з книг, а з того, що він дійсно знає. Тільки випалене в нас Святим Духом є дорогоцінним каменем. Інакше це дерево, сіно і солома.

Іноді, в присутності літньої людини, ми відчуваємо: це той, хто справді йде з Господом. Його характерна риса — життя, і це життя стало його особливою природою. Ми можемо тільки схилитись перед ним. Можливо, хтось служив більше від нього, а хтось провів більшу роботу, але в нього є достатнє життя. Щось було утворено всередині нього Святим Духом. У нього є особлива якість, щось, що вийшло з вогню, він — дорогоцінне каміння. У присутності такої людини ми можемо тільки поклонитись і сказати: “О, якби у нас теж було це, наскільки це надихає і зворушує нас”. Людей надихають і зворушують не слова, а щось, що пройшло через вогонь.

У Новому Єрусалимі є дорогоцінне каміння. Новий Єрусалим ніколи не буде існувати без дорогоцінних каменів. Богові потрібне дорогоцінне каміння. Йому потрібна група людей, котрі проявлятимуть якість дорогоцінних каменів. О, нехай Бог звільнить нас від поверховості! Тільки те, що Святий Дух впровадив у наше життя, має цінність і користь.

Вірш 21 продовжує: “А дванадцять брам — то дванадцять перлин, і кожна брама зокрема була з однієї перлини”. Но-

вий Єрусалим складається не тільки з чистого золота і дорогоцінних каменів, але також і з перлин. Перлини утворюються не горінням, вони поступово формуються всередині морської істоти після того, як сталось якесь пошкодження. Отже, значення перлини є життя, що виходить із смерті. Перлина означає життя, що вивільнене Господом Ісусом у невикупляючому аспекті Його смерті.

Євангеліє від св. Матвія, розділ 13, також говорить про перла: “Подібне ще Царство Небесне до того купця, що пошукує перел добрих, а як знайде одну дорогоцінну перлину, то йде, і все продає, що має, і купує її” (в. 45, 46). На що вказує ця перлина? Це вказівка на Церкву, котру Господь утворив зі Своєї смерті. Він бажав продати все, що мав, щоб купити цю перлину. Перлина означає щось позитивне, а не пасивне або негативне. Вона є Церква, новий чоловік, котрого Бог бажає створити. Всередині такого чоловіка немає проблеми ні гріха, ні викуплення. Він бажає продати все, щоб придбати цю перлину. Це показує нам, наскільки дорогоцінне це життя, котре витікає цілком із Христа. Як дорогоцінне воно для Бога і наскільки дорогоцінне воне для Христа!

У Новому Єрусалимі перлини зображуються як брами міста. Це означає, що звідси починається все Боже. Іншими словами, для того, щоб людина придбала життя перед Богом, це життя не повинно бути чимось від людини, воно повинно виникати зі смерті Христа, від невикупляючого аспекту смерті Христа.

У Першому Посланні до коринфян 3:12 говориться, що духовна будівля повинна мати матеріалом золото, срібло і дорогоцінне каміння, а не дерево, сіно чи солому. В Першому посланні до коринфян, розділ 3, подані золото, срібло і дорогоцінне каміння, а в Книзі Буття, розділ 2, в Еденському саду були золото, дорогоцінне каміння та перла, але не було срібла. Далі в Об’явленні, розділ 21 у Новому Єрусалимі знову є золото, дорогоцінне каміння, перла, та немає срібла. Яке значення цього? Золото, дорогоцінне каміння і перла — це матеріали, які є і в Еденському саду, і в Новому Єрусалимі. Це означає, що золото, дорогоцінне каміння і перла існують від вічності до вічності.

У вічності Бог не задумав мати срібло, тому, що срібло представляє викуплення. Дійсно, що Бог знав, що людина згрішить і їй знадобиться викуплення, але це не входило в Його вічний задум. У Божій роботі є викуплення, але в Його вічному задумі викуплення немає. Отже, Новий Єрусалим у цьому плані такий самий, як і Еденський сад; в ньому немає срібла. Це означає, що у вічності в майбутньому ми будемо приведені в таке положення, де не буде і сліду якогось гріха. Однак сьогодні ми не можемо нехтувати сріблом або недооцінювати його. Якщо хтось вважає, що сьогодні йому не потрібне срібло, він повинен просити Бога про милість. Сьогодні ми не можемо обійтись без срібла. Якщо сьогодні у нас немає срібла, у нас немає викуплення і ми нічого не можемо. Але викуплення не має частки в Божому задумі. В Новому Єрусалимі ми ніколи не зможемо знайти такого матеріалу, як срібло. Це показує, що Бог зітре будь-яке гріховне минуле, оскільки викуплення не входить у це місто. В Новому Єрусалимі людям більше не потрібне буде викуплення, тому що вони не будуть більше грішити. Бог приведе нас на такий твердий ґрунт, що більше у нас не буде можливості знову впасти. Всередині нас є життя, що не має нічого спільного з гріхом і не вимагає викуплення. Життя в нас бере початок з Христа і є Сам Христос. Як Самому Христу не потрібне викуплення, так і нам, хто має частину Його життя, не буде потрібно ніякого викуплення. Тому у вічності немає необхідності в сріблі.

Дяка Богові, що сьогодні у нас є Його викуплення. Дяка Богові, що хоч ми і згрішили, кров Ісуса Христа, Сина Його, очищає нас від будь-якого гріха. З іншого боку, Бог поділив з нами життя Свого Сина, життя, якому ніколи не потрібне викуплення. Одного разу ми повністю житимемо таким життям, і гріховне минуле зникне. Викуплююче срібло буде не потрібне.

Ми повинні бачити, що падіння не входить у Божий задум, викуплення не входить у Божий задум, а також і Царство не є тим, що входило в Божий задум. Падіння не передбачене Божим задумом. Воно сталося пізніше. Викуплення не міститься у Божому задумі. Воно — вирішення проблеми

падіння. І Царство також не міститься в Божому задумі, воно також вирішення проблеми падіння. Через падіння з'явилось викуплення, а також через падіння з'явилось Царство. Все це лише засіб для лікування. Цього не міститься у Божому задумі. ми ніколи не змогли б зробити світла з викуплення і царства. Якщо б не було викуплення, не було б і способу вирішити проблему падіння. А також, якщо не було б Царства, не могли б бути подолані наслідки падіння. Тим не менш, ми повинні мати на увазі, що Бог створив людину не для того, щоб та грішила. Бог створив людину для Своєї власної слави. Ця лінія пряма; ця небесна лінія є прямою.

Вірш 21 продовжує: “Вулиці міста — чисте золото...” /НЗД/. Вулиця — це місце, призначене для сполучення. І оскільки вулиця цього міста із чистого золота, люди, що ходять по ній, ніколи не будуть брудними. Нині обмитому ще треба обмити ноги (Ін. 13:10), щоб зберегти свою єдність з Богом. Ідучи по вулиці цього світу, ми не можемо уникнути того, що до нас пристає бруд, і наша єдність з Богом таким чином порушується. Але того дня ніщо не може забруднити нас, ніщо не зможе стати на заваді нашого єднання з Богом. У вічності не буде нічого, що могло б осквернити нас, усе наше життя і спосіб життя будуть святі.

Кінець вірша 21 говорить нам, що це місто “як прозоре скло”. Скільки всього у нашому нинішньому становищі не є прозорим! Але в майбутньому, в Божій присутності ми всі будемо прозорі. І навіть сьогодні нам не слід мати стільки багато укриттів, стільки багато покривал. Не слід удавати себе побожним перед іншими людьми, щоб заслужити їхню похвалу. Лицемірство, прикидання, зависи — все це не прозоре. Якщо наше справжнє становище не таке добре, але ми робимо вигляд, що з нами все гаразд, ми не прозорі. Часто наші слова і наші вчинки досить неприродні. Ми наслідуємо інших у тому, як ми говоримо, поводимо себе і як робимо щось. Різними способами ми наслідуємо інших, замість того, щоб бути собою. Це не прозоро. Будь-яка штучність і наслідування не прозорі. Ми, звісно ж, не повинні жити перед Богом шляхом саморобної святості. Ми повинні пам'ятати,

що істинна духовність полягає в тому, щоб нести хрест. Святість, що наповнена рабством, не є святістю Святого Духа. Слід покинути будь-яке акторство і прикидання.

Як багато нам необхідно визнавати у зв'язку з цим. Серед братів і сестер нам треба вчитись визнаватись один одному, а не покривати власний гріх. Коли б ми не скоїли гріх проти інших, не слід намагатись дати йому пояснення і забути його, а слід визнавати його. Сьогодні не повинно бути жодного непрозорого християнина, бо того дня у присутності Бога ми всі будемо прозорі. Вулиця Нового Єрусалима прозора, як скло. Там все видно. Оскільки цього дня буде саме так, нині ми повинні вчитись бути такими людьми, які реальні, які прозорі, які ніколи не удають із себе того, чим не є.

ХРАМ І СВІТЛО МІСТА

В Об'явленні 21:22 говориться: “А храму не бачив я в ньому, бо Господь Бог Вседержитель — то йому храм і Агнець”. Ці слова особливо дорогоцінні. Ми знаємо, що в Єрусалимі Старого Завіту був храм. Коли людина в ті часи хотіла поспілкуватися з Богом, вона повинна була піти в храм. Храм був місцем, спеціально відведеним для Бога, і саме в це місце людина повинна була приходити для єднання з Богом. Але в Новому Єрусалимі не буде храму, адже Бог і Агнець є храмом міста. Це означає, що єднання Бога і людини того дня буде близьким і безпосереднім. Це буде єднання віч-на-віч. Людині вже не потрібно буде йти в спеціально відведене місце, щоб єднатися з Богом.

У Старому Завіті в храмі була завіса. Ніхто не міг пройти через цю завісу та увійти в Божу присутність, окрім первосвященика, і то тільки раз на рік. Сьогодні в Церкві завіса розірвана. Тепер ми всі можемо увійти в Божу присутність, щоб поклонятись Йому в духові та істині. Але того дня Бог і Агнець будуть храмом міста. Нам не треба буде йти до Бога, Він буде безпосередньо там, де ми. Сьогодні ми йдемо до Бога, а того дня житимемо в Його присутності. Бог і Агнець

є храмом міста. Отже, якщо ми не вчимося жити у Святому Святих сьогодні, ми — найнерозумніші люди. Нині завеса уже розірвана, і ми можемо увійти з дерзанням у Святе Святих. Ми не повинні залишатися зовні.

Вірш 23 говорить: “І місто не має потреби ні в сонці, ні в місяці, щоб у ньому світили, — слава бо Божа його освітила, а світильник для нього — Агнець”. Цей уривок пов’язаний з попереднім віршем про храм. Бог і Агнець є храмом міста, а слава Божа освітлює його. Отже, для освітлення немає потреби ні в сонці, ні в місяці. Ми знаємо, що в храмі Старого Завіту зовнішній двір був освітлений сонцем і місяцем, а святилище — світлом світильника. Та в Святому Святих не було вікна, світло сонця і місяця не могло освітлювати його. Там також не було і світильника, на відміну від святилища. Але слава Божа освітлювала його. І Новий Єрусалим також освітлюється не сонцем і місяцем, а славою Божою. Це відкриває нам, що все місто являтиме собою Святе Святих. Церква в майбутньому постане як саме Святе Святих.

“А світильник для нього — Агнець”. Божа слава є світло, Агнець — світильник. Це показує нам, що в Новому Єрусалимі ще залишиться щось опосередковане. Бог як світло сяятиме через Агнця, світильник. Це не вказівка на викуплення, а свідчення для нас про те, що ніхто не може пізнати Бога безпосередньо. Якщо хтось хоче пізнати Бога, він повинен пізнати Його через Агнця; це залишиться істинним навіть у вічності. Лише через Христа може людина пізнати Бога. Ми не можемо бачити світло окремо від світильника, подібним чином без Христа ми не можемо бачити Бога. Незалежно від оточення, Бог, як і раніше, мешкає в недоступному світлі. Тільки коли ми у Христі, ми можемо бачити Його.

Вірш 24 говорить: “І народи ходитимуть у світлі його, а земські царі принесуть свою славу до нього”. Ми повинні відзначити тут таке: всі люди, котрих Бог придбав від диспенсації патріархів, від диспенсації закону і від диспенсації благодаті, того дня разом стануть Невістою, щоб бути представленими Христу. І всі люди, що продовжують ще жити наприкінці віку Царства і які не були введені в оману Сата-

ною, будуть перенесені і стануть людьми на новій землі. Ці люди — народи, зазначені у вірші 24. У всіх, хто живе в місті, будуть воскресені тіла, вони будуть синами та царями. У тих, хто на новій землі, залишаться тіла з плоті та крові; вони — люди і народи землі. Царі земні є правителями народів.

У Старому Завіті скинія була збудована таким чином, що вона знаходилась у центрі. Три коліна мешкали на сході, три на заході, три на півдні та три на півночі. Це записано в Книзі Чисел. Положення Нового Єрусалима схоже на положення скинії Божої. Стіна міста має три брами у кожному напрямку: на сході, на заході, на півдні та на півночі — усього дванадцять брам. Так само як дванадцять племен мешкали навколо скинії, так і народи будуть мешкати довкола Нового Єрусалима. Той факт, що народи “ходитимуть” у світлі міста, означає, що народи на землі прийдуть у Новий Єрусалим, і їхній прихід у Новий Єрусалим буде спрямовуватися світлом міста.

“Слава”, яку принесуть царі, відноситься до слави, що належить царям земним. Вони дадуть місту славу свого володарювання. “Слава” в цьому випадку має те саме значення, що й “слава” у Книзі Буття 31:1. Вона означає найкращі дари кожній землі. Іншими словами, на новій землі царі земні принесуть найкращі дари зі своїх місцевостей і представлять їх як дар святому місту.

Вірш 25 говорить: “А брами його зачинятись не будуть удень, бо там ночі не буде”. Те, що брами не зачинятимуться вдень, відкриває нам, що на новому небі та новій землі ще збережеться відмінність між днем і ніччю. Народи можуть прийти в місто вдень. Але “там ночі не буде”, в місті не буде ночі. Оскільки у всіх, хто мешкає в місті, воскресені тіла, вони ніколи не будуть стомлюватись, вони зможуть служити Богові постійно, вдень і вночі.

Вірш 26 говорить: “І принесуть до нього славу й честь народів”. Це повертає нас назад до царів у вірші 24. Царі земні принесуть у місто не тільки свою славу, але й славу та честь народів.

Вірш 27 говорить: “І не ввійде до нього ніщо нечисте, ані той, хто чинить гидоту й неправду, але тільки ті, хто записаний у книзі життя Агнця”. “Нечисте” мовою оригіналу означає “буденне”. Все, що від людини, все, що належить плоті, — буденне. Отже, ніщо, що належить людині та плоті, не може увійти в місто. Може увійти тільки те, що від Христа та Святого Духа. Все інше, безперечно, не може увійти в нього. Вираз “Той, хто чинить гидоту” в Писанні особливо стосується ідолопоклонства, а “той, хто чинить неправду”, означає стосунки з Сатаною. Ті, хто пов’язані з ідолами чи гріхом, не можуть увійти в місто. Можуть увійти тільки ті, чий імена написані в книзі життя Агнця.

На новому небі та новій землі буде лише два види мешканців. Одні — спасені кров’ю, вони мешкають у місті та їхні імена написані в книзі життя. Інші — ті, котрі будуть перенесені з тисячоліття, вони житимуть далі та стануть мешканцями нової землі. Їхні імена також написані в книзі життя, але вони не житимуть у місті. Вони можуть тільки входити в місто і виходити з нього.

РІКА ВОДИ ЖИТТЯ І ДЕРЕВО ЖИТТЯ

Нам залишилось тільки розглянути те, що Бог показує наприкінці. В Об’явленні 22:1, 2 говориться: “І показав він мені чисту ріку живої води, ясну, мов кришталь, що випливала з престолу Бога й Агнця. Посеред його вулиці, і по цей бік і по той бік ріки — дерево життя, що родить дванадцять раз плоди, кожного місяця приносячи плід свій. А листя дерев — на вздоровлення народів”. Тут нам подане нагадування про Об’явлення 2:7: “...переможцеві дам їсти від дерева життя, яке в раю Божім”. Ми бачимо тут, що дерево життя посаджене в раю Божому. Та оскільки дерево життя знаходиться в місті, це говорить про те, що Новий Єрусалим є рай Божий.

Звертаючись до Книги Буття, ми згадуємо, що в Книзі Буття, розділ 2, Бог створив чоловіка як образ Христа і жінку

як образ Церкви, яку Він бажав придбати. Потім Бог помістив їх, чоловіка та жінку, в Еденський сад. Таким чином, у нас є чоловік, жінка і сад. Далі у Книзі Буття, розділ 3, з'явився змії, і вони впали, і в результаті цього Бог вивів їх із саду. Тепер, в Об'явленні, розділ 21, кого ми бачимо у Новому Єрусалимі? Там є Агнець, Той, чийм прообразом був Адам у Книзі Буття, розділ 2. Він цілком і повністю для Бога. І є дружина Агнця, прообразом якої була Єва в Книзі Буття, розділ 2. А вона цілком для Христа. Новий Єрусалим є жінкою Агнця і раєм Божим. У Книзі Буття, розділ 2, було три сутності — Адам, Єва і сад. А в Об'явленні, розділи 21 і 22, — тільки дві: Агнець і місто. Місто є Невістою і також раєм. Жінка та рай стали одним цілим. Жінка в Книзі Буття могла бути вигнана, в той час, як жінка наприкінці Об'явлення уже не може бути вигнана.

Дехто може занепокоїтись і спитати: “Що станеться у вічності? А що коли диявол з'явиться знову, що тоді ми будемо робити?” Ми можемо відповісти: “Це не може повторитись тому, що у вічності в святому місті буде проживати Сам Бог”. Слава Богу! Те, що Він створив у Книзі Буття, було садом, садом без стіни і без доброї охорони, ось чому в нього змогли увійти змії і гріх. Але те, що Бог нарешті придбає, — це місто, що служить для захисту. Немоżliво, щоб це місто коли-небудь було залучене до падіння. Тут жінка і рай настільки з'єднані воєдино, що ніщо ніколи не зможе розділити їх. Отже, ця жінка не може бути вигнана ніяким способом.

В Об'явленні 22:1 говориться, що серед вулиці міста є ріка води життя. У Книзі Буття було чотири річки, дві з яких завжди гнітили дітей Божих. Вавілон був збудований на річці Пішон, а Ніневія на річці Хіддекель. Ці дві річки завжди переслідували дітей Божих. Але в Новому Єрусалимі тільки одна річка — ріка води життя. Ця ріка дає людині життя і радість. У Псалмі 46:5 говориться: “Річка, — відноги її веселять місто Боже, найсвятіше із місць пробування Всевишнього”. Ця річка приносить особливу радість Богові. І вода цієї ріки витікає “з престолу Бога й Агнця”. Слово “престол” тут стоїть в однині, тому що Бог і Агнець

сидять на одному престолі. Це означає, що царювання Христа — це царювання Бога.

Вірш 2 говорить: “...і по цей бік і по той бік ріки — дерево життя, що родить дванадцять раз плоди, кожного місяця приносячи плід свій”. Тут знову використане число дванадцять. Яке значення того, що дерево приносить дванадцять видів плодів і дає на кожен місяць свій плід? Це спосіб сказати, що все задовільнено, і це задоволення довіку. Щомісяця є життя. У вічності ми і далі пізнаватимемо Христа й отримуватимемо життя Господа безперестанку, не буде жодного місяця без плоду. Це означає, що не буде руху назад. Те, що ми бачимо нині, дуже сумно. Це оцінка людини, що показана Писанням. Чоловікам від двадцяти до шістдесяти була дана одна оцінка, а для тих, хто був старший шістдесяти років, цінність була применшена (Лев. 27:3, 7). Це те, що ми називаємо йти у зворотному напрямку. Та у вічності не буде шляху назад, буде нове життя і новий плід щомісяця.

І тому ще до початку існування Нового Єрусалима нам необхідно шукати нового переживання життя щомісяця. Конкретний досвід, що був у нас у двадцятирічному віці, уже не новий і також не може він нам допомогти сьогодні. Також не може бути свіжим досвід п'ятирічної давності, і він не може зараз принести нам користь. Ми не можемо жити плодом дерева життя минулого місяця. Щомісяця ми повинні одержувати свіжий плід. Перед Богом нам необхідно постійно отримувати життя, ми повинні отримувати Христа. Щомісяця нам потрібен не тільки один плід, але і різні види плодів. Ми не можемо бути удоволені перед Богом, маючи лише малу долю, певну частину. Ми повинні вчитись пізнавати Господа в багатьох аспектах, ми повинні приносити різноманітні плоди.

Вірш 2 продовжує: “А листя дерева — для зцілення народів” /НЗД/. Плоди представляють життя; листя, одяг дерева, представляють нашу зовнішню поведінку. Причина, з якої Господь Ісус прокляв смоковницю, полягала в тому, що у неї було тільки листя і не було плодів. Вона мала лише зовнішню поведінку без внутрішнього життя. На новому небі та новій землі у людей всіх народів не буде гріха, смерті,

болю, прокляття, демонів. Ця частина людей, народи, житимуть і далі на землі зі святим містом посеред них. Їх зцілення листям Господа Ісуса означає, що діла Господа Ісуса будуть для них прикладом. Те, що ми придбаємо, буде плодами дерева життя, а те, що вони придбають, буде листям. Наслідуючи поведінку Господа Ісуса, вони зможуть жити в добробуті і таким чином народи житимуть разом у мирі та благословенні.

У цих віршах вулиця, ріка води життя і дерево життя з'єднані в одне ціле. У Новому Єрусалимі, де б ви не побачили вулицю, ви знайдете і ріку води життя, і де б ви не знайшли ріку води життя, там ви знайдете дерево життя. Іншими словами, скрізь, де є діяльність, є ріка життя і дерево життя. Це означає, що коли ми вчимось іти за Господом, уся наша поведінка повинна містити ріку води життя і дерево життя; тоді все буде гаразд. Вулиця — це місце, призначене для пересування людей. Для того, щоб пересуватись, нам необхідно мати діяльність, що ґрунтується на дереві життя, а не на дереві пізнання добра і зла. Коли життя всередині нас породжує таку діяльність, її результатом стане потік ріки води життя в Духові. Потік життя є нашою вулицею, нашим шляхом. Якщо життя Господа Ісуса не рухатиметься в нас, ми просто не зможемо ходити. Якщо немає життя Господа, якщо немає потоку ріки води життя в Духові, ми не зможемо рухатись. Якщо за власною мудрістю ми судимо, чи є цей спосіб дій хорошим чи поганим, то цим садимо дерево пізнання добра і зла, а не дерево життя. Але якщо ми діємо у відповідності до руху життя всередині нас, результатом буде виливання потоку води життя на інших. Усе це з'єднано в одне ціле. Уся Божа робота заснована на дереві життя і приводить в результаті до ріки води життя.

НА ВІЧНІ ВІКИ

У вірші 3 говориться: “І жодного прокляття більше не буде”. Дяка Богові, Книга Буття, розділ 3, повністю відійшла

в минуле і ніколи вже не буде прокляття. Все, введене в Книзі Буття, розділ 3, може бути підсумоване в одне слово “прокляття”. Навіть смерть є видом прокляття. Але на новому небі та новій землі вже не буде прокляття, і не буде смерті. Все гріховне минуле буде закінчене. Людина цілком зможе прославити Бога.

Вірш 3 продовжує: “І буде в ньому Престол Бога та Агнца”. Положення тут не схоже на положення в Книзі Буття, розділ 3, де Бог прогулювався по саду в прохолоді дня. Тут царює Бог, тут розміщений сам Його престол. Тепер сад перетворився в місто, місце, де Бог піднятий на престол.

Вірш 3 продовжує: “...а раби Його будуть служити Йому”. Що робитимуть раби Божі у вічності? Вони служитимуть Йому. Нам ні в якому разі не слід думати, що у вічності нам нічого буде робити. Ні, ми навіки будемо Його рабами, Його служителями.

Вірш 4 говорить: “...і побачать лице Його, а Ймення Його — на їхніх чолах”. Уся наша робота для Господа повинна вестись єднанням. Істинне служіння Господеві полягає у єднанні. Не досить тільки служити, повинне бути єднання. Вони служитимуть Йому і вони побачать Його лице. О, скільки разів, коли ми відчуваємо, що бачимо Бога, ми відчуваємо, що вже зробили Його роботу. Але я скажу Вам, тільки після того, як ми побачимо Бога, ми зможемо виконати Його роботу. Нам не слід виконувати роботу і весь час шкодувати. Це не єднання. О, нехай Бог порятує нас від будь-якого служіння, котре поза єднанням і нехай спасе нас від будь-якого здійснення будь-якої роботи без можливості єднання після її закінчення. Нам ніколи не слід відчувати гордість, самовпевненість або самовдоволення після закінчення роботи. Нехай Бог спасе нас і врятує від усякого роду служіння, яке не є результатом єднання і не знаходиться в нім. І нехай Він дасть нам здатність залишатись у єднанні навіть після закінчення роботи. У рабів Божих буде не тільки єднання з Ним, але і “ймення Його — на їхніх на чолах”. Це їхнє свідчення, це те, що побачать інші, які побачили їх. Кожен знатиме, що ці люди — Божі люди.

Вірш 5 говорить: “А ночі вже більше не буде, і не буде потреби в світлі світильника, ані в світлі сонця, бо освітлює їх Господь Бог...” У цьому місті ніч минула. Світильник є світлом, зробленим людиною, а сонце — це природне світло. Кожна людська робота і всі природні засоби не приносять більше ніякої користі, бо все буде там видно. Сьогодні ми можемо плутатись і не мати ясного бачення. Навіть після виконання служіння ми можемо не знати, де ми знаходимось. Але того дня буде не так.

Остання частина вірша 5 — найважливіша: “...вони царюватимуть вічні віки”. Це було Божим задумом у творінні. У Книзі Буття Бог задумав, що людина повинна правити, і тепер Він виконав цей задум — людина править. Це відбувається не в тисячолітті. Цей уривок Писання в Об’явленні, розділи 21 і 22, є описом не тисячоліття, а вічності. Вони будуть царювати у вічності і на віки вічні. Довічна мета Бога досягнута.

Бог бажав, щоб людина мала володарювання над землею і знищила Сатану. Тепер людина царює і Сатана скинутий у вогняне озеро. Божий задум для створеної Ним людини виконаний. Бог бажав, щоб людина, з одного боку, була подібною до Нього Самого, а з іншого боку, Він хотів, щоб людина, виконуючи Богом намічену справу, правила. Зараз ми побачили Невісту, золоту, славну і прекрасну, зі всілякими скарбами всередині неї. У неї немає вад ні в чому, і вона справді без плями, зморшки або чого-небудь подібного. І більше того, вона свята і непорочна. Вона істинно зодягнута в славу. Славна Церква, про яку йде мова в Посланні до ефесян, розділ 5, здійснилась таким чином. Яку роботу виконуватимуть ті, хто в Церкві? Вони царюватимуть на вічні віки.

Ми можемо сказати, що Божому плану можна чинити перешкоди, але ніколи Його план не може бути порушений. Істинно, що з моменту творіння Бога робота страждала від багатьох перешкод. Насправді, здавалось, ніби Його робота була знищена і що Його план ніколи не здійсниться. Але тут Бог досяг Своєї мети. Тут є група людей, повних чистого

золота, яке походить від Бога. Вони повні перел, які є роботою Христа. І вони повні дорогоцінних каменів, роботи Святого Духа. Вони царюватимуть на віки вічні.

Тепер, побачивши Божий задум, і те, як Він діє, що нам слід зробити? Чи слід нам провести оживлення? Чи слід відкрити семінарію? Чи нам слід повернутись назад і виконувати, як звичайно, домашню роботу? Чим ми насправді займаємось тут? Бог робить таке велике діло, і якщо ми порівняємо свою роботу з Його роботою, якими незначними відчуємо ми себе! Нехай Бог буде милостивий до нас, щоб побачивши таке бачення, ми заплатили повну ціну. Як тільки людина одержить бачення, вона зміниться. О, нехай Бог дасть нам бачення того, що Він робить і чого домагається. Нехай Він покаже нам, яких людей Він бажає придбати і як дорогоцінне те, чого Він прагне. Якщо ми побачимо це, то вигукнемо: “О, який же я малий! Скільки уваги я приділяв собі!” І ми скажемо: “Якщо Бог не працюватиме всередині мене, я ніколи не зможу виконати Його роботу. Тільки коли Сам Бог рухається в мені зі Своєю могутньою силою, я можу діяти далі”. Це велике бачення повинне перевернути нас. Воно повинне примусити нас побачити, що наше становище сьогодні ніколи не може задовольнити Боже серце. Наша надія в тому, що Бог може дати нам таке бачення. Одного разу побачивши його, ми віддамо все своє єство цьому баченню. Кожна частина в нас зміниться. Нині у нас є альтернатива: бути переможцями або бути невдахами. У зв'язку з цим як хтось із нас може дозволити собі бути млявим у молитві? Якщо ми недбалі в молитві, то ніколи не станемо Божими переможцями.

Нехай Господь Ісус, Той, Хто воскрес із мертвих, великий Пастир овець підтримає нас і поведе нас Своєю всемогутньою силою, щоб ми з цього часу і навіки належали Йому, навіки присвятили себе Йому, навіки служили Йому та навіки йшли Його шляхом. Нехай Господь буде милостивим до нас нині і у вічності. Амінь.

У цей час друкуються такі книги та брошури Вочмана Ні та Уїтнесса Лі:

КНИГИ:

- Божественне домоврядування
- Бог Авраама, Ісаака і Якова
- Оновлюватися день за днем
- Нормальна християнська віра
- Молитовне служіння Церкви
- Божественний потік
- Про Триєдиного Бога — Отця, Сина і Духа
- Всеобіймаючий Христос
- Наш людський дух
- Секрет досвідного пізнання Христа
- Триєдиний Бог — життя для трьохчастинної людини
- Боже новозавітне домоврядування
- Уроки істини
- Дерево життя
- Органічний аспект Божого спасіння
- Славна Церква

БРОШУРИ:

- Біблія
- Бог є
- Христос є Бог
- Христос є Бог і життя
- Христове викуплення і спасіння
- Дорогоцінна кров Христова
- Таємниця людського життя
- Упевненість в спасінні, надійність і радість спасіння
- Час із Господом
- Молитвочитання Слова
- Посвячення
- Кликання Ймення Господа
- Ключ до переживання Христа — людський дух
- Бог воскресіння
- Людина і два дерева

Для отримання безкоштовного зразка цих видань, а також інформації про те, як замовити інші видання, звертайтеся, будь ласка, за адресою:

**250000, УКРАЇНА,
м. ЧЕРНІГІВ,
ПОШТАМТ, А/С 1983,
Поширювачі високої та глибокої істини.**

**ДЛЯ ЗАПОБІГАННЯ ПОВЕРНЕННЯ ПОСИЛОК,
БУДЬ ЛАСКА, ПИШІТЬ ПОВНУ АДРЕСУ
ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ**

СЛАВНА ЦЕРКВА

ВОЧМАН НІ